

Vlaams
Parlement

stuk **1573** (2011-2012) – Nr. 1
ingediend op 25 april 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

houdende wijziging van diverse bepalingen
van het decreet van 27 maart 2009
betreffende radio-omroep en televisie

INHOUD

Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet d.d. 1 juli 2011	19
Advies van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media.....	41
Advies van de Raad van State op het eerste voorontwerp van decreet.....	53
Voorontwerp van decreet d.d. 2 maart 2012	73
Advies van de Raad van State op het tweede voorontwerp van decreet	93
Ontwerp van decreet	105
Bijlage bij de memorie van toelichting: Reguleringsimpactanalyse.....	123

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. Algemeen

De wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (hierna: Mediadecreet) is in de eerste plaats noodzakelijk om het aan te passen aan de wijzigingen die werden doorgevoerd aan het Europese regelgevend kader over elektronische communicatie door de richtlijnen 2009/140 en 2009/136 van 25 november 2009.

In de tweede plaats worden een aantal aanpassingen doorgevoerd die ingegeven worden vanuit de praktijk en vanuit de noodzaak enkele artikelen juridisch-technisch te verduidelijken en onzorgvuldigheden weg te werken.

Het Europese regelgevend kader over de elektronische communicatienetwerken en -diensten dateert uit 2002. Door deze richtlijnen werden in 2004 en 2005 de toenmalige gecoördineerde Mediadecreten aangepast. Deze richtlijnen ressorteren – voor wat betreft omroepnetwerken – onder de bevoegdheid van de gemeenschappen. De Vlaamse Gemeenschap heeft die dan ook (autonoom) omgezet.

In de loop van 2008-2009 werd het Europese regelgevend kader rond de elektronische communicatienetwerken gewijzigd. Dit leidde tot het nieuwe regelgevend kader dat gepubliceerd werd in het Publicatieblad van de Europese Unie van 18 december 2009.

In 2009 werd het bestaande kader aangepast via twee nieuwe richtlijnen:

- richtlijn 2009/136/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 tot wijziging van:
 - a) richtlijn 2002/22/EG inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische communicatienetwerken en -diensten (Universele dienstenrichtlijn);
 - b) richtlijn 2002/58/EG betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie; en
 - c) verordening (EG) nr. 2006/2004 betreffende samenwerking tussen de nationale instanties die verantwoordelijk zijn voor handhaving van de wetgeving inzake consumentenbescherming;
- richtlijn 2009/140/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 tot wijziging van:
 - a) richtlijn 2002/21/EG inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische communicatienetwerken en -diensten (Kaderrichtlijn);
 - b) richtlijn 2002/19/EG inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (Toegangsrichtlijn);
 - c) richtlijn 2002/20/EG betreffende de machtiging voor elektronische communicatienetwerken en -diensten (Machtigingsrichtlijn).

Het Europese regelgevend kader voor elektronische communicatienetwerken en -diensten werd hervormd om de interne markt voor elektronische communicatie te voltooien door het communautaire regelgevingsmechanisme te versterken ten aanzien van exploitanten met aanmerkelijke marktmacht. Dit wordt aangevuld door verordening (EG) nr. 1211/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 tot oprichting van het Orgaan van Europese regelgevende instanties voor elektronische communicatie (BEREC) en het Bureau.

Met deze decreetswijziging komt Vlaanderen tegemoet aan de voormelde aanpassingen van deze richtlijnen.

Naast de omzetting van de (gewijzigde) richtlijnen elektronische communicatie wil dit decreet ook nog enkele aanpassingen doorvoeren die ingegeven zijn vanuit de praktijk enerzijds en die anderzijds bestaan in het verder verduidelijken van bepaalde artikelen, het wegwerken van onduidelijkheden en taalkundige verbeteringen.

Ook wordt het uitzenden van bospelprogramma's verboden. Met betrekking tot de grond/inhoud zijn bospelletjes te kwalificeren als kansspelen en zijn zij federale bevoegdheid. Aanvankelijk bood een koninklijk besluit van 10 oktober 2006 enige bescherming voor de consument en was het mogelijk om vanaf 1 januari 2007 klachten in te dienen bij de Kansspelcommissie. Later kwam er het besluit van 12 mei 2009 dat vervangen werd door het huidige, nog steeds geldende, koninklijk besluit van 21 juni 2011. Dit koninklijk besluit bevat verschillende maatregelen ter bescherming van de deelnemers/kijkers, ook tijdens de uitzending van het spel, zoals informatievervalsing aan de deelnemers, regels en betalingen, klachtenbehandeling en een voorafgaande goedkeuring door de Kansspelcommissie voor de uitzending. Op het vlak van de inhoud van de bospelletjes is de Vlaamse Gemeenschap niet bevoegd om toezicht uit te oefenen. Dat is een federale bevoegdheid. Wat betreft de vorm echter is een bospelprogramma een programma dat onder de bevoegdheid van de gemeenschappen valt en waarop de Vlaamse Regulator voor de Media (hierna: de Regulator) toezicht uitoefent. Het Europees Hof van Justitie sprak zich in een arrest van 18 oktober 2007 uit over de kwalificatie van bospelletje en oordeelde dat het hier gaat over telewinkelen. Ook de Regulator beschouwt bospelen als telewinkelen. En ook de Franse Gemeenschap deelt deze zienswijze. Lineaire televisiediensten mogen krachtens artikel 78 van het Mediadecreet telewinkelen uitzenden. Telewinkelen kan worden uitgezonden onder de vorm van telewinkelspots die een plaats krijgen in een reclameblok (artikel 79 van het Mediadecreet) maar kan eveneens als een specifiek telewinkelprogramma worden uitgezonden (artikel 82 van het Mediadecreet). Voor telewinkelprogramma's gelden specifieke regels: ze moeten met visuele en akoestische middelen duidelijk als zodanig worden gekenmerkt, ze moeten kunnen worden onderscheiden van redactionele inhoud, ze moeten zonder onderbreking minimaal vijftien minuten in beslag nemen en in de onmiddellijke omgeving van kinderprogramma's (dit is vijftien minuten voor en na een kinderprogramma) mogen geen telewinkelprogramma's worden uitgezonden. Dit ontwerp van decreet voegt aan artikel 82 van het Mediadecreet een derde paragraaf toe die het uitzenden van bospelprogramma's door televisieomroeporganisaties verbiedt. Ook telewinkelen met betrekking tot diensten die gebruikmaken van paranormale middelen wordt verboden bij dit decreet.

Tevens worden er enkele wijzigingen aangebracht in de bepalingen met betrekking tot de werking van de Regulator.

2. Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Artikel 2

Dit decreet bevat de wijzigingen voor zover ze in de Vlaamse bevoegdheden kaderen.

Artikel 3

Dit artikel voegt in artikel 2 van het Mediadecreet definities in van 'actualiteitenprogramma' en 'journaal'. Deze definities wordt ingevoegd om mogelijke interpretatieproblemen te vermijden bij de toepassing van bepaalde artikelen, zoals bijvoorbeeld artikel 151.

Amusementsprogramma's, showbizzprogramma's en infotainment worden niet als actualiteitenprogramma's beschouwd. Programma's die inspelen op de actualiteit of het nieuws, en die uitsluitend bestaan uit fait-divers worden niet als actualiteitenprogramma of journaal beschouwd. Actualiteitenprogramma's verwijzen naar programma's die verder ingaan op actuele nieuwsfeiten, zijnde nieuwsfeiten van belangrijke aard die in één of meerdere journaals voorafgaand aan deze programma's aan bod zijn gekomen.

Dit artikel past ook de definitie aan van 'elektronisch communicatienetwerk' aan artikel 2 van de Kaderrichtlijn. Ook niet-actieve netwerkelementen worden nu beschouwd als onderdeel van een elektronisch communicatienetwerk. Een voorbeeld van dergelijke niet-actieve netwerkelementen zijn onderdelen van kabelnetwerken die niet gebruikt worden om diensten aan te bieden.

Artikel 4

Dit artikel wijzigt artikel 29, paragraaf 2, van het Mediadecreet.

Naast een tweewekelijks televisieprogramma van dertig minuten of een wekelijks televisieprogramma van vijftien minuten ter duiding van sociaaleconomische onderwerpen zal de Vlaamse Radio- en Televisieomroeporganisatie (VRT) voortaan ook een wekelijks radioprogramma van minimaal vier minuten verzorgen.

Deze programma's worden gemaakt door de nieuwsdienst van de VRT in samenwerking met de organisaties die vertegenwoordigd zijn in de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (hierna: SERV).

Tussen de VRT en de SERV werd reeds op 9 juli 2007 een overeenkomst gesloten over de realisatie van een wekelijks sociaaleconomisch televisieprogramma van vijftien minuten maar ook van een wekelijks sociaaleconomisch radioprogramma door de sociaaleconomische cel van de VRT-nieuwsdienst.

In het Mediadecreet was enkel het sociaaleconomische televisieprogramma opgenomen. Dit artikel neemt ook het sociaaleconomisch radioprogramma op in artikel 29 van het Mediadecreet.

Artikel 5

Dit artikel wijzigt het opschrift van titel X van deel II van het Mediadecreet. De verwijzing naar radioprogramma's door sociaaleconomische verenigingen wordt opgeheven.

In het Mediadecreet verwijst het opschrift nog naar radioprogramma's door sociaaleconomische verenigingen. Deze radioprogramma's bestaan niet meer. Ze werden vervangen door het radioprogramma dat wordt verzorgd door de sociaaleconomische cel van de VRT-nieuwsdienst in samenwerking met de organisaties die vertegenwoordigd zijn in de SERV.

Artikel 6

Dit artikel wijzigt artikel 36 van het Mediadecreet. De verwijzing naar radioprogramma's door sociaaleconomische verenigingen wordt opgeheven. Deze radioprogramma's bestaan immers niet meer. Ze werden vervangen door het radioprogramma dat wordt verzorgd door de sociaaleconomische cel van de VRT-nieuwsdienst in samenwerking met de organisaties die vertegenwoordigd zijn in de SERV.

Met het verdwijnen van de sociaaleconomische verenigingen wordt paragraaf 5 enkel nog van toepassing op de organisatie die de belangen van de gezinnen verdedigt. De woorden sociaaleconomische verenigingen worden dan ook door die bewoordingen vervangen.

Artikel 7

Dit artikel heft hoofdstuk III van titel II van deel III, dat bestaat uit artikel 46 en over boodschappen van algemeen nut gaat, op.

In het Mediadecreet zijn de boodschappen van algemeen nut opgenomen in een apart hoofdstuk III van titel II van deel III.

Voor veel kijkers en luisteraars is er echter geen verschil tussen een boodschap van algemeen nut en een reclameboodschap. Daarom wordt hoofdstuk III van titel II van deel III, dat bestaat uit artikel 46, opgeheven. Hiermee garandeert men dus de toepasselijkheid van bepaalde kwaliteitsnormen en basisregels van commerciële communicatie voor de boodschappen van algemeen nut.

De bepalingen over de boodschappen van algemeen nut worden verplaatst naar hoofdstuk IV van dezelfde titel en een aantal bepalingen over commerciële communicatie zullen ook gelden voor boodschappen van algemeen nut.

Zie toelichting bij de artikelen 8 tot en met 22.

Artikel 8

Dit artikel vervangt het opschrift van hoofdstuk IV van titel II van deel III van het Mediadecreet dat luidt: 'Commerciële communicatie' door 'Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut'.

Zie toelichting bij artikel 7 en 9 tot en met 22.

Artikel 9

Dit artikel voegt in hoofdstuk IV van titel II van deel III van het Mediadecreet een afdeling I/1 met als opschrift 'Boodschappen van algemeen nut'.

Zie toelichting bij de artikelen 7, 8 en 10 tot en met 22.

Artikel 10

Zie toelichting bij de artikelen 7, 8, 9 en 11 tot en met 22.

Dit artikel voegt in het Mediadecreet een artikel 50/1 in.

Artikel 50/1 herneemt artikel 46 van het Mediadecreet dat werd opgeheven door artikel 7 van dit ontwerp van decreet.

Artikel 50/1 voert wel één nieuwigheid in: boodschappen van algemeen nut die worden uitgezonden op televisie moeten voortaan ook aankondigen van wie de boodschap uitgaat, zodat de kijker dit duidelijk kan weten. Uit de praktijk van de Regulator blijkt dat het vaak onmogelijk is om uit te maken van welke overheid, instelling of vereniging een boodschap van algemeen nut uitgaat.

Artikel 11 tot en met 22

Zie toelichting bij de artikelen 7, 8, 9 en 10.

Deze artikelen wijzigen artikel 51 tot en met 63 van het Mediadecreet, die de basisregels bevatten voor commerciële communicatie, zodat de meeste basisregels die gelden voor

commerciële communicatie ook van toepassing worden op boodschappen van algemeen nut. Audiovisuele commerciële communicatie en de regeling hiervan vloeit voort uit de richtlijn Audiovisuele mediadiensten. De desbetreffende bepalingen uit de Richtlijn werden reeds grotendeels omgezet via het huidige Mediadecreet, omdat de regeling rond audiovisuele commerciële communicatie onlosmakelijk verbonden is met radio-omroep en televisie en bijgevolg tot de Vlaamse bevoegdheden behoort.

De verbodsbepalingen van de artikelen 57 en 59 van het Mediadecreet gelden niet voor de boodschappen van algemeen nut. Het moet mogelijk blijven dat een boodschap van algemeen nut voor bijvoorbeeld een antirookcampagne, kan wijzen op gezondheidsrisico's van roken. Het wijzen op gezondheidsrisico's van bepaalde ongezonde gewoonten speelt soms in op gevoelens van angst (ziekte- en sterfterisico enzovoort). Het volledig gelijkschakelen van commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut is met betrekking tot die bepalingen niet aangewezen.

Daarom ook is de verbodsbepaling van artikel 55, lid 1, 2°, niet van toepassing op boodschappen van algemeen nut: boodschappen van algemeen nut kunnen precies opgezet zijn om bepaalde vormen van positieve actie te bevorderen. Dit artikel wordt dan ook opgesplitst in twee leden, waarbij het eerste lid zowel van toepassing is op commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut en de vroegere punten 1 en 3 bevatten, het nieuwe tweede lid het vroegere punt 2 bevatte en enkel van toepassing is op commerciële communicatie.

Artikel 23

Dit artikel wijzigt artikel 72 van het Mediadecreet.

Het voegt aan artikel 72 een voorwaarde toe dat commerciële communicatie geen pornografische inhoud of boodschappen vanodeloos geweld mag bevatten.

Artikel 42 van het Mediadecreet bepaalt dat onder andere programma's waarin pornografische scènes of beelden vanodeloos geweld voorkomen – omwille van het feit dat ze de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstig kunnen schaden – niet mogen uitgezonden worden. Omdat artikel 72 van het Mediadecreet bepaalt dat commerciële communicatie geen zedelijke of lichamelijke schade mag toebrengen aan minderjarigen wordt ook in dit artikel een verbod op pornografische inhoud of boodschappen vanodeloos geweld opgenomen.

Artikel 24

Dit artikel voegt aan artikel 82 van het Mediadecreet een derde paragraaf toe die het uitzenden van belpelprogramma's door televisieomroeporganisaties verbiedt.

Belpelletjes zijn kansspelen en vallen in dat opzicht onder de bevoegdheid van de federale overheid die, enkel vanuit het oogpunt van de bescherming van de spelers, daaromtrent regels kan uitvaardigen. De gemeenschappen kunnen op grond van hun bevoegdheid inzake radio-omroep en televisie, en meer bepaald inzake de programmatie, beslissen of zulke programma's al dan niet kunnen worden uitgezonden. De omstandigheid dat de ontworpen bepaling een weerslag heeft op de federale bevoegdheid inzake kansspelen, betekent niet dat de decreetgever zijn bevoegdheid overschrijdt. Het komt hem immers toe de maatregelen te nemen die hij nuttig acht met het oog op een kwaliteitsvolle programmatie.

Er wordt ook een definitie gegeven van een belpel. Deze definitie is gebaseerd op het opschrift van het koninklijk besluit van 21 juni 2011 tot vaststelling van de voorwaarden waaraan spelen aangeboden in het kader van televisieprogramma's via nummerreeksen

van het Belgische nummerplan en die een totaalprogramma inhouden, moeten voldoen. Het betreft dus steeds een programma dat als apart programma door de omroeporganisatie wordt aangeboden en geen onderdeel vormt van een programma. Een wedstrijd om bijvoorbeeld een dvd of een product te winnen of het deelnemen aan een televoting valt hier niet onder. Het bescpelprogramma bevat elementen van een wedstrijd waarbij de kijker iets kan winnen. Programma's waar geen wedstrijdelement aan verbonden is, vallen niet onder dit verbod. Onder Belgische of buitenlandse nummerplannen wordt verstaan plannen met alle nummers die aanbieders van elektronische communicatiediensten kunnen gebruiken om hun diensten aan te bieden.

Artikel 25

Dit artikel voegt in artikel 84 van het Mediadecreet een tweede lid in dat telewinkelprogramma's en telewinkelspots verbiedt waarbij aan de kijker of aan de oproeper diensten worden aangeboden die gebruikmaken van paranormale middelen.

Deze diensten kunnen bijvoorbeeld zijn: toekomstvoorspellingen, horoscopen en astrologische voorspellingen. De kijker of de oproeper ontvangt de dienst of het antwoord op zijn vraag al dan niet onmiddellijk op televisie, of ook bijvoorbeeld later, per post, per gsm, per telefoon, per e-mail, of op een andere wijze.

Paranormale middelen zijn bijvoorbeeld: kaartleggen, helderziendheid, astrologie en waarzeggerij.

De gemeenschappen kunnen op grond van hun bevoegdheid inzake radio-omroep en televisie, en meer bepaald inzake de bevoegdheid om telewinkelen te regelen, dit soort programma's verbieden.

Artikel 26

Dit artikel wijzigt artikel 143, tweede lid, van het Mediadecreet.

Regionale radio-omroeporganisaties kunnen binnen een samenwerkingsverband met andere regionale radio-omroeporganisaties opereren. Artikel 143, tweede lid, van het Mediadecreet luidt als volgt: "Een samenwerkingsverband dat bestaat uit alle regionale radio-omroeporganisaties en opgericht is in de vorm van een rechtspersoon die voldoet aan de voorwaarden, vermeld in artikel 138, §1, kan door de Vlaamse Regering worden erkend als landelijke radio-omroeporganisatie."

Een samenwerkingsverband dat bestaat uit alle regionale radio-omroeporganisaties dat een feitelijke landelijke dekking heeft en waarbij alle omroeporganisaties hun statuut van regionale radio-omroeporganisatie behouden, heeft minder financiële lasten ten opzichte van de Vlaamse overheid dan de landelijke radio-omroeporganisaties. De landelijke radio-omroeporganisaties betalen voor het gebruik van de toegewezen frequenties jaarlijks minimum 150.000 euro (+ percentage op marktaandeel) terwijl alle regionale radio-omroeporganisaties samen 5 x 2500 euro per jaar betalen aan de Regulator, terwijl ze toch een landelijke dekking hebben.

Om deze ongelijkheid weg te werken wordt een dergelijk samenwerkingsverband van alle regionale radio-omroeporganisaties dat een feitelijke landelijke dekking heeft, van rechtswege een landelijke radio-omroeporganisatie.

Artikel 27

Dit artikel vervangt artikel 151 van het Mediadecreet.

Met de invoering van een tweede paragraaf wordt bepaald dat ook de regionale omroeporganisaties op weekdagen ondertiteling van hun journaals moeten aanbieden vanaf 20 uur, iets wat reeds enkele jaren bestaat en waarvoor nu een decretale verankering en verplichting wordt voorzien.

Met de invoering van een nieuwe derde paragraaf, ter vervanging van het vroegere tweede lid, wordt de onduidelijkheid weggewerkt wanneer precies de termijn van het verplichte ondertitelen begint voor private televisieomroeporganisaties die al dan niet een marktaandeel van 2% halen.

Vroeger bestond discussie of de termijn om te starten met ondertiteling inging op het moment van het verwerven van het gemiddeld marktaandeel van 2% dan wel op het moment van het starten van het journaal, of nog op 1 januari 2010.

Bovendien rees nog de discussie of ook omroepen met een gemiddeld marktaandeel van 2% zich ook nog konden beroepen op een extra termijn voor de vaststelling van het marktaandeel.

Gelet op het feit dat in de enge interpretatie er van uitgegaan kan worden dat omroepen die een marktaandeel van 2% haalden op 1 januari 2010 dus over een termijn van 12 maanden beschikten om vanaf die dag een hoofdjournaal te ondertitelen en dus in feite dit dienden te doen vanaf 1 januari 2011, wordt nu gesteld dat ondertiteling dient te gebeuren vanaf die datum (gezien we de facto reeds (meer) dan een jaar later zijn dan 1 januari 2010) of vanaf het moment van uitzending van een journaal na die datum. Ook omroepen die een marktaandeel van 2% hadden werden dus geacht te weten dat zij een journaal dienden te ondertitelen vanaf de eerste dag van uitzending.

Hetzelfde geldt voor de ondertiteling van andere journaals en actualiteitenprogramma's: ook daar kan gesteld worden dat de vertrekdatum voor de berekening van de 36-maandetermijn 1 januari 2010 was, wat impliceert dat zij over 36 maanden beschikten om deze andere journaals en 90% van de actualiteitenprogramma's te ondertitelen. De facto komt dit dus neer op een verplichting die ingaat op 1 januari 2013. De verplichting tot ondertiteling geldt echter niet voor actualiteitenprogramma's die uitsluitend aan sport gewijd zijn.

Enkel omroepen die geen 2% gemiddeld marktaandeel halen en starten met uitzendingen van de respectievelijke programma's, krijgen een termijn om ondertiteling te voorzien. Het behalen van het marktaandeel van 2% geldt zowel gedurende de desbetreffende termijnen als bij de uitzending.

Ter verduidelijking: de ondertitelingsverplichtingen (en termijnen die daarvoor beginnen te lopen) voor andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's gelden niet voor een kleinere omroep die op een bepaald moment gedurende zes maanden wel een gemiddeld marktaandeel van 2% haalt als die geen (hoofd)journaal brengen. De ondertitelingsverplichting – andere dan voor het hoofdjournaal – rust immers cumulatief en gezamenlijk op zowel andere journaals als actualiteitenprogramma's, vandaar het woord 'en' en dus de vereiste dat – naast het aanbieden van een hoofdjournaal – ook beide aangeboden worden alvorens sprake kan zijn van een ondertitelingsverplichting. Voor actualiteitenprogramma's geldt de ondertitelingsverplichting voor ieder volledig programma en voor iedere aflevering.

Niets uit het bovenvermelde belet uiteraard dat een omroep vrij kan kiezen een bepaald programma stop te zetten. In dat geval komen uiteraard ook de ondertitelingsverplichtingen en de desbetreffende termijnen om een programma te ondertitelen te vervallen. Ook indien het marktaandeel van een bepaalde omroep zou dalen onder de 2% komen de verplichtingen aangaande ondertiteling te vervallen.

Voor het overige wordt het vroegere derde tot en met vijfde lid vervangen door een vierde tot en met vijfde paragraaf met dezelfde inhoud.

Artikel 28

Dit artikel wijzigt artikel 153 van het Mediadecreet.

De woorden “via de basispakketten van de verschillende dienstenverdelers” in het eerste lid van paragraaf 1 worden geschrapt. Dit is ingegeven door het feit dat het eerste lid van de eerste paragraaf van dit artikel handelt over het principe van evenementen, los van de distributie ervan.

Er wordt verduidelijkt wat ‘een belangrijk deel van het publiek van de Vlaamse Gemeenschap’ is. Deze bepalingen – onder meer de 90%-regel – maakten vroeger deel uit van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2004 houdende vaststelling van de lijst van evenementen van aanzienlijk belang voor de samenleving (hierna: evenementenbesluit) maar worden nu opgenomen in het decreet om redenen van coherentie en consistentie. Tevens wordt het criterium van ‘basispakket van een dienstenverdelers’ omschreven in de tweede zin van dit tweede lid.

Dit artikel licht ook het begrip ‘basispakket van een dienstenverdelers’ toe.

Dit begrip is van belang voor de evenementenregeling, bepaald in artikel 153 van het Mediadecreet en in het evenementenbesluit.

Het huidige Mediadecreet gebruikt zowel het begrip ‘basispakketten van de verschillende dienstenverdelers’ als het begrip ‘kosteloze televisie’ terwijl het evenementenbesluit enkel spreekt over ‘kosteloze televisie’. Het gebruik van deze verschillende begrippen werkt verwarring en onduidelijkheid in de hand. Daarom wordt geopteerd om enkel nog het begrip ‘basispakket (van een dienstenverdelers)’ te gebruiken en om dit begrip te verduidelijken. Voor alle duidelijkheid is deze term onderscheiden van de term ‘basisaanbod’ van omroepen dat onder de verplichte doorgifteredeling van 186 valt.

Het huidige Mediadecreet bevat nog geen definitie van het begrip basispakket. De memorie van toelichting bij het Mediadecreet wel. Volgens de memorie van toelichting bij het Mediadecreet van 27 maart 2009 is het basispakket “het algemeen of eerste pakket dat aangeboden wordt door de dienstenverdelers”.

De vraag die moet worden gesteld is of ‘basispakket’ verwijst naar een ‘kosteloos basispakket/kosteloze televisie’ en of digitale televisie onder het begrip ‘basispakket’ valt. Kosteloze televisie wordt in de richtlijn Audiovisuele mediadiensten omschreven als volgt: “de uitzending op een hetzij openbaar hetzij commercieel kanaal van programma’s die voor het publiek toegankelijk zijn zonder extra betaling naast de omroepfinancieringsmethoden die in iedere lidstaat op ruime schaal worden toegepast (zoals kijk- en luistergeld en/of abonnementsgeld op een kabelnet)”.

In de Engelse versie wordt gesproken van ‘free television’ wat omschreven wordt als: “broadcasting on a channel, either public or commercial, of programs which are accessible to the public without payment in addition to the modes of funding of broadcasting that are widely prevailing in each Member State (such as license fee and/or the basic tier subscription fee to a cable network”.

De Franse tekst ten slotte heeft het over ‘télévision à accès libre’. Dit is: “l’émission sur une chaîne, publique ou commerciale, de programmes qui sont accessibles au public sans

paiement autre que les modes de financement de la radiodiffusion qui sont les plus répandus dans chaque État membre (comme la redevance télévision et/ou l'abonnement de base à une réseau câblé)".

De Europese wetgever laat de lidstaten vrij om de term 'kosteloze televisie' te interpreteren. Of het aanschaffen van bijkomende technische apparatuur, zoals een decoder, al dan niet valt onder 'extra betaling naast de omroepfinancieringsmethoden die in iedere lidstaat op ruime schaal worden toegepast' wordt overgelaten aan de lidstaten.

De Vlaamse decreetgever had zich echter nog niet duidelijk uitgesproken of een extra kost voor het aanschaffen van bijkomende technische uitrusting al dan niet is uitgesloten van 'basispakketten van de verschillende dienstenverdelers'.

Met dit artikel verandert dat. Het begrip 'basispakket van een dienstenverdelers' wordt zodanig gedefinieerd dat de extra kosten voor het aanschaffen van een technische uitrusting (decoder) hier niet van worden uitgesloten. Hierdoor kan het digitale (basis)aanbod ook worden beschouwd als 'basispakket van een dienstenverdelers'.

Een betaalpakket met premium content (zoals sport en film) mag evenwel nooit kunnen worden gekwalificeerd als basispakket omdat er van de kijker een extra betaling vereist is om toegang tot de extra diensten en programma's te verkrijgen.

Er wordt een nieuwe paragraaf opgenomen, die bepaalt wat de criteria zijn om te stellen wanneer een evenement als evenement van aanzienlijk belang voor de samenleving kan worden beschouwd. Deze paragraaf bevat nu de bepaling van het vroegere eerste lid van die paragraaf, met dien verstande dat ook de verwijzing naar het begrip 'kosteloze televisie' geschrapt wordt. De woorden "waar nodig of passend om objectieve redenen van algemeen belang" worden geschrapt, omdat deze geen toegevoegde waarde bieden. Ook de decretale formulering van "wordt rekening gehouden met" wordt nu vervangen door het moeten beantwoorden "aan ten minste twee voorwaarden". Dit laatste is eveneens overgenomen uit het evenementenbesluit en is duidelijker (om vast te stellen) dan de vroegere formulering.

Artikel 153 bepaalt dat een belangrijk deel van het publiek in de Vlaamse Gemeenschap wordt geacht een evenement van aanzienlijk belang voor de samenleving op televisie te kunnen volgen als onder meer het evenement wordt uitgezonden door een televisieomroeporganisatie die in het Nederlands uitzendt. Dat kunnen ook televisieomroeporganisaties zijn die ressorteren onder de bevoegdheid van de andere gemeenschappen en van de andere lidstaten van de Europese Unie, op voorwaarde uiteraard dat ze in het Nederlands uitzenden.

Artikel 29

Dit artikel wijzigt artikel 172, eerste lid, 3°, van het Mediadecreet.

Omdat de categorie 'particuliere omroeporganisaties die zich richten tot de hele Vlaamse Gemeenschap' niet meer bestaat, wordt deze categorie in artikel 172 geschrapt en vervangen door de categorie 'private televisieomroeporganisaties'.

Artikel 30

Ten gevolge van de wijzigingen in artikel 31 van de Universele dienstenrichtlijn worden de woorden "bijbehorende diensten" toegevoegd in artikel 185.

Deze bijbehorende diensten omvatten, maar zijn niet beperkt tot, diensten voor betere toegankelijkheid voor eindgebruikers met een handicap, zoals videotekstdiensten, ondertiteling, audiobeschrijving of gebarentaal, zo stelt overweging 48 van richtlijn 2009/136.

Vertaald naar de terminologie op Vlaams niveau wordt onder bijhorende diensten vandaag in de zin van deze titel begrepen ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling, cf. artikel 151 van dit decreet.

De Nederlandse vertaling van artikel 48 van richtlijn 2009/136 spreekt van extra faciliteiten, maar om verwarring met de bepalingen aangaande marktregulering te vermijden en duidelijk te stellen dat het hier diensten betreft, wordt in dit decreet gesproken van bijhorende diensten. De Engelse tekst van de richtlijn spreekt immers ook over ‘complementary services’ om het onderscheid met ‘extra facilities’ te maken.

Artikel 31

Dit artikel wijzigt artikel 186 van het Mediadecreet en is het doortrekken van de wijziging van artikel 18.

Ten eerste wordt de eerste zin van paragraaf 1 verduidelijkt.

Ten tweede wordt bepaald dat ook de bijhorende diensten moeten meegestuurd worden van de televisie-omroepprogramma's zoals gedefinieerd in punt 1° tot 4° en voor zover beschikbaar. Dit geldt evenzeer voor de bijhorende diensten van andere omroepprogramma's van lineaire omroeporganisaties die op basis van paragraaf 2 onder de doorgifteverplichting vallen.

Ten derde wordt er op gewezen dat de Vlaamse Gemeenschap evenmin een vergoeding verschuldigd is voor de doorgifte van deze extra diensten.

Ten vierde wordt het begrippenkader van artikel 186, §3, 4°, dat handelt over het aanbieden van de omroepprogramma's van alle regionale televisieomroeporganisaties binnen één digitaal pakket, aangepast aan het begrippenkader van artikel 168, lid 2, van het Mediadecreet. Voortaan dient niet langer voor dergelijk pakket een aparte meerprijs betaald te worden, maar kunnen de dienstenverdelers dit ook gratis aanbieden, op voorwaarde dat alle regionale omroeporganisaties in dat pakket opgenomen zitten. Dit hield immers een discriminatie in met de dienstenverdelers die enkel may-carryomroepen verdeelden.

Artikel 32

Dit artikel wijzigt artikel 187 van het Mediadecreet.

Voortaan mogen de dienstenverdelers die vallen onder de may-carryregel ook volgende omroepprogramma's uitzenden:

- 1) de omroepprogramma's van de aangemelde omroeporganisaties;
- 2) het omroepprogramma van de regionale televisieomroeporganisatie binnen het verzorgingsgebied van die regionale televisieomroeporganisatie;
- 3) de omroepprogramma's van alle regionale televisieomroeporganisaties binnen één digitaal pakket.

Met deze wijziging wordt de coherentie voor regionale omroepen tussen may- en must-carryregeling bevorderd, waardoor may-carrynetwerken niet langer de mogelijkheid hebben/hadden vrij te kiezen om meer dan één, maar niet alle regionale televisieomroeporganisaties door te geven.

Artikel 33

Dit artikel vormt de omzetting van enerzijds de wijzigingen aan artikel 16 van de Kader-richtlijn en anderzijds de omzetting van de wijzigingen aan artikel 15 van de Toegangs-richtlijn.

Het eerste punt, de omzetting van de wijzigingen aan artikel 16 van de Kaderrichtlijn, voorziet in de verdere detaillering van het hebben van aanmerkelijke marktmacht in die zin dat ditmaal niet enkel gekeken wordt naar individuele ondernemingen, maar naar ondernemingen die gezamenlijk een aanmerkelijke marktmacht hebben.

Het tweede en derde punt vormen een omzetting van de wijzigingen aan artikel 15 van de Toegangsrichtlijn. De publicatie van informatie door de Regulator zal ervoor zorgen dat de marktpartijen en potentiële nieuwe aanbieders meer inzicht krijgen in hun rechten en verplichtingen en weten waar zij nadere gegevens kunnen vinden.

Artikel 34

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5, alinea 1a ter), van de Toegangsrichtlijn.

Interoperabiliteit is in het voordeel van de eindgebruiker en is een belangrijk doel binnen de richtlijnen Elektronische communicatie. De lidstaten dienen het gebruik van gepubliceerde standaarden en/of technische specificaties met betrekking tot diensten, technische interfaces en/of netwerkfuncties aan te moedigen in zoverre dat strikt noodzakelijk is om de interoperabiliteit van de diensten te waarborgen en de vrije keuze van de gebruiker te verbeteren. Met de invoeging van een nieuw vierde lid in artikel 191 komt de decreetgever tegemoet aan deze vraag. Het opleggen van deze verplichtingen staat los van en is niet gekoppeld aan de verplichtingen die kunnen opgelegd worden aan ondernemingen met een aanmerkelijke marktmacht.

Artikel 35

Wat betreft het punt 1 komt de decreetgever tegemoet aan de wijziging zoals die werd opgenomen in artikel 12 van de Toegangsrichtlijn: ook toegang tot niet-actieve netwerkelementen kan nu voorwerp uitmaken van verplichtingen die kunnen worden opgelegd aan ondernemingen met aanmerkelijke marktmacht.

Pro memorie dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de interpretatie van de woorden ‘bijbehorende faciliteiten’ zoals die hier worden vermeld en de woorden ‘bijbehorende faciliteiten’ zoals die gedefinieerd worden onder artikel 39 van dit decreet. Waar hier bijbehorende faciliteiten elementen zijn van regulering van spelers met aanmerkelijke marktmacht, is dit niet het geval bij de bepaling van artikel 39, dat een algemeen geldende werking heeft. Het gebruik van de woorden ‘bijbehorende faciliteiten’, die zowel in de Toegangsrichtlijn als in de Kaderrichtlijn worden gebruikt, is dan ook verwarrend.

Daarnaast neemt de decreetgever de definitie van toegang over zoals deze bepaald is in het gewijzigde artikel 2 van de Toegangsrichtlijn. Conform dat artikel omvat deze term onder meer toegang tot netwerkelementen en verwante faciliteiten waarbij eventueel apparatuur kan worden verbonden met vaste of niet-vaste middelen (dit houdt met name toegang in tot het aansluitnet en tot faciliteiten en diensten die noodzakelijk zijn om diensten te kunnen aanbieden via het aansluitnet); toegang tot materiële infrastructuur waaronder gebouwen, kabelgoten en masten; toegang tot relevante programmatuursystemen waaronder operationele ondersteuningssystemen; toegang tot informatiesystemen of databases voor reservering, levering, bestelling, onderhouds- en herstelverzoeken en facturering; toegang tot nummervertaling of systemen met vergelijkbare functionaliteit; toegang tot vaste en mobiele netwerken, met name voor roaming; toegang tot voorwaardelijke toegangssystemen voor digitale televisiediensten en toegang tot virtuele netwerkdiensten.

Wat betreft het punt 2 van dit artikel komt de decreetgever tegemoet aan de wijziging zoals die werd opgenomen in artikel 7 van de Kaderrichtlijn. Het Orgaan van de Europese regelgevende instanties voor elektronische communicatie is in het Engels de BEREK en staat voor Body of European Regulators for Electronic Communications. Het is het

nieuwe Europese orgaan dat instaat voor onder andere de coördinatie van regulering op het niveau van de lidstaten.

Artikel 36

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 13bis van de Toegangsrichtlijn. Onder overweging 61 van richtlijn 2009/140 wordt functionele scheiding verder uitgewerkt en uitgelegd.

Met de maatregel van functionele scheiding waarbij een verticaal geïntegreerde exploitant operationeel gescheiden bedrijfseenheden moet oprichten, willen de decreetgever en de Europese Commissie bewerkstelligen dat alle downstreamexploitanten, met inbegrip van de eigen downstreamafdelingen van de verticaal geïntegreerde exploitant, volledig gelijkwaardige toegangsproducten kunnen afnemen. Dit wil zeggen dat een bedrijf dat zowel op groothandelsgebied als naar eigen interne bedrijfsentiteiten dezelfde (basis)producten aanbiedt die op hun beurt door de groothandelonderneming dan wel de eigen bedrijfsentiteit aan eindklanten worden aangeboden, verplicht kan worden een afzonderlijke bedrijfsentiteit op te richten waardoor zowel de groothandelsklant als de eindklant-georiënteerde bedrijfseenheid op dezelfde voet worden geplaatst. Met functionele scheiding kan de concurrentie in verschillende relevante markten worden verbeterd door discriminatie minder aantrekkelijk te maken en door het makkelijker te maken om toe te kijken of de niet-discriminatieverplichtingen worden nageleefd.

Functionele scheiding kan slechts in uitzonderlijke gevallen worden toegestaan. Zo'n situatie doet zich voor wanneer is gebleken dat ondanks de maatregelen voorzien in artikel 192 van het Mediadecreet, de Regulator er niet in is geslaagd binnen een redelijke termijn in verschillende markten een situatie te verwezenlijken waarin daadwerkelijke concurrentie plaatsvindt. De functionele scheiding mag er echter niet toe leiden dat de prikkels van de onderneming in kwestie om te investeren in haar netwerk worden weggenomen. Negatieve gevolgen voor het welzijn van de consument dienen ook vermeden te worden, zo stelt overweging 61 van richtlijn 2009/140.

Het opleggen van functionele scheiding vereist een gecoördineerde analyse van verschillende relevante markten die verband houden met het toegangsnetwerk, in overeenstemming met de in artikel 190 van het Mediadecreet beschreven marktanalyseprocedure. Bij het uitvoeren van de marktanalyse en het bepalen van de details van de maatregel moet de Regulator aandacht besteden aan de producten die door de afzonderlijke bedrijfseenheden worden beheerd, rekening houdend met de uitrol van de netwerken en de mate van technologische vooruitgang, die van invloed kunnen zijn op de substitueerbaarheid van vaste en draadloze diensten. Om verstoring van de concurrentie op de interne markt te vermijden is voorafgaande goedkeuring van de voorstellen voor functionele scheiding door de Commissie vereist.

De mogelijke verplichtingen die voortvloeien uit deze analyse dienen te gebeuren met toepassing van de procedures uit de artikelen 6 en 7 van de Kaderrichtlijn: openbare raadpleging en samenwerking met het BEREK, de Europese Commissie en met de nationale regelgevende instanties van andere lidstaten. Voor het opleggen van andere verplichtingen aan ondernemingen met aanmerkelijke marktmacht is de toestemming van de Europese Commissie vereist.

Artikel 37

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 13ter van de Toegangsrichtlijn en is een uitloper van de verplichting van functionele scheiding, maar dan wel op vrijwillige basis door een verticaal geïntegreerde onderneming.

Wanneer een verticaal geïntegreerde onderneming zelf beslist een groot deel of alle plaatselijke toegangsnetwerkactiva onder te brengen in een afzonderlijk rechtspersoon met een andere eigenaar of een afzonderlijke bedrijfseenheid op te richten die zich bezighoudt met toegangsproducten, moet de Regulator nagaan welk effect dit heeft op de bestaande reguleringsverplichtingen die zijn opgelegd aan de verticaal geïntegreerde exploitant. Er wordt nagegaan of eventuele nieuwe regelingen verenigbaar zijn met de reeds bestaande verplichtingen die opgelegd werden op basis van de bepalingen van het Mediadecreet. De Regulator moet een nieuwe analyse uitvoeren van de markten waarop de gescheiden eenheid actief is en dienovereenkomstig verplichtingen opleggen, handhaven, wijzigen of intrekken. Om deze analyse te kunnen uitvoeren is een voorafgaande kennisgeving nodig. Deze bepaling wordt voorzien om alle kleinhandelaren, met inbegrip van eigen kleinhandelsafdelingen, volledige equivalente toegangsproducten aan te bieden. Op deze manier kan de Regulator het effect van de voorgenomen transactie beoordelen.

Artikel 38

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14, alinea 3, van de Kaderrichtlijn.

Met dit artikel wenst de decreetgever die marktsituaties te ondervangen waarbij een onderneming zijn marktmacht op de eerste markt gebruikt als hefboom op de tweede markt en zich zo onafhankelijk kan gedragen tegen haar eindgebruikers en leveranciers. Zulke nauwe banden komen vaak voor op verticaal geïntegreerde markten en de sector waarin de netwerken actief zijn, is zo'n markt. Hierbij heeft een exploitant vaak een machtspositie op de infrastructuurmarkt zodat deze ook een aanzienlijke positie op de dienstenmarkt ontwikkelt. Deze bepaling is dan ook bedoeld om machtsmisbruik van een exploitant met aanmerkelijke marktmacht over verschillende verbonden markten heen te vermijden.

De krachtens dit artikel opgelegde verplichtingen dienen proportioneel te worden toegepast en gerechtvaardigd in het licht van de doelstellingen van artikel 8 van de Kaderrichtlijn: het bevorderen van de concurrentie, het bijdragen aan de ontwikkeling van de interne markt en het bevorderen van de belangen van de burgers van de Europese Unie.

De tweede paragraaf voorziet in de situatie waarbij de Regulator van oordeel is dat de maatregelen, genomen op basis van artikel 192, ontoereikend zijn. In dat geval voorziet artikel 14, alinea 3, van de Kaderrichtlijn dat de Regulator maatregelen kan nemen zoals die bepaald zijn in artikel 17 van de Universele dienstenrichtlijn. Hierbij wordt dus de mogelijkheid tot reguleren van bepaalde markten tussen aanbieders van elektronische communicatiediensten uitgebreid tot het reguleren van de markt van elektronische communicatiediensten bij eindgebruikers, met andere woorden niet enkel de regulering van de interoperatorrelaties maar tevens de retailmarkt. Het decreet herneemt dan ook de maatregelen zoals die voorzien zijn uit die bepaling.

Artikel 39

Dit artikel vormt een omzetting van artikel 12 van de Kaderrichtlijn. Lid 2 van het artikel herneemt de definitie zoals die voorzien is in artikel 2 van dezelfde richtlijn.

Los van de bepalingen en verplichtingen die kunnen opgelegd worden aan spelers met aanmerkelijke marktmacht in het kader van de procedure zoals voorzien in titel I van deel V, heeft de Europese Commissie met de aanpassing van de Kaderrichtlijn de mogelijkheid voorzien dat de regulatoren van de lidstaten verplichtingen kunnen opleggen van gedeeld gebruik bij de aanleg van infrastructuur, en dit meer specifiek voor wat betreft het gedeeld gebruik van deze infrastructuur.

Een verplichting van het gezamenlijk gebruik van faciliteiten kan de concurrentie aanzienlijk verbeteren en de totale financiële en milieukosten die de invoering van elektronische communicatie-infrastructuur, met name van nieuwe toegangsnetwerken, voor de ondernemingen meebrengt, sterk verlagen.

Artikel 40

Dit artikel wordt ingevoegd om ook de regeling voor het aanleggen van etheromroepnetwerken als vorm van elektronisch communicatienetwerk, te verduidelijken. De bepalingen hernemen enerzijds de bepalingen over het aanleggen van kabelnetwerken, aangepast aan de aanleg van etheromroepnetwerken (paragrafen 1-7, met uitzondering van paragraaf 1/1°), anderzijds wordt een paragraaf 1/1° ingevoegd die, zoals omschreven in de memorie van toelichting bij artikel 39, een omzetting vormt van artikel 12 van de Kaderrichtlijn.

De Vlaamse overheid zal bij de toepassing van deze bepaling de verplichting tot samenwerking respecteren en zich aansluiten bij het federale genomen initiatief om besprekingen op te starten in verband met een samenwerkingsakkoord tussen de verschillende bevoegdheidsniveaus.

Artikel 41

Met de invoeging van een nieuw artikel 214/1 komt de decreetgever tegemoet aan de wijzigingen zoals die werden opgenomen in artikel 18 van de Kaderrichtlijn. Dit artikel schenkt hierbij de nodige aandacht aan de behoeften van specifieke maatschappelijke groepen zoals onder andere gebruikers met een handicap. Dit betreft bijvoorbeeld apparatuur voor auditieve ondertiteling.

Artikel 42

Dit artikel wijzigt artikel 216 van het Mediadecreet.

In het huidige Mediadecreet wordt de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen uitgebreid met twee deskundigen in de domeinen kinderpsychologie, kinderpsychiatrie of pedagogie en met twee deskundigen vanuit hun betrokkenheid bij de belangen van gezinnen en kinderen wanneer deze kamer moet oordelen over geschillen over de bescherming van minderjarigen naar aanleiding van programma's uitgezonden door lineaire televisieomroeporganisaties die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten, met name programma's waarin pornografische scènes of beelden vanodeloos geweld voorkomen. Het is dan ook logisch dat de uitbreiding van de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen ook geldt voor gelijkaardige geschillen bij niet-lineaire diensten (artikel 45), de schorsingsprocedure bij lineaire diensten (artikel 44) en de bescherming van minderjarigen tegen commerciële communicatie die pornografische scènes of beelden vanodeloos geweld (bij dit decreet nieuw ingevoegde artikel 72, 5°) bevat.

Artikel 43

Dit artikel wijzigt artikel 218 van het Mediadecreet.

Punt 1 van dit artikel vermeldt uitdrukkelijk dat de algemene kamer niet alleen toezicht uitoefent op de naleving van en de beteugeling van inbreuken op de bepalingen van het Mediadecreet maar ook op de uitvoeringsbesluiten van het Mediadecreet. Paragraaf 1 van het huidige artikel 218 bepaalt heel algemeen dat de Regulator de mediaregelgeving handhaaft binnen de Vlaamse Gemeenschap. 'Mediaregelgeving' is een vlag die zowel decreten als uitvoeringsbesluiten dekt. Daarom is het, omwille van de duidelijkheid, wenselijk dat

in paragraaf 2, naast het Mediadecreet, ook uitvoeringsbesluiten uitdrukkelijk worden vermeld.

Punt 2 van dit artikel zorgt voor een verankering van de nieuwe artikelen 192/1, 192/2, 192/3, 200, §1/1, en 204/1 binnen de taken van de algemene kamer. Deze nieuwe taken volgen uit de omzetting van de richtlijnen.

De kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen is volgens het huidige Mediadecreet bevoegd om op te treden voor lineaire televisiediensten die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten, met name programma's waarin pornografische scènes of beelden van nodeloos geweld voorkomen (artikel 42 van het Mediadecreet) en voor de schorsingsprocedure bij de niet-lineaire diensten. Punt 3 van dit artikel breidt, logischerwijze, de bevoegdheden van de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen ook uit tot de bepalingen over minderjarigen en niet-lineaire diensten (artikel 45), over de schorsingsprocedure bij lineaire diensten (artikel 44) en over de bescherming van minderjarigen tegen commerciële communicatie die pornografische scènes of beelden van nodeloos geweld bevatten (nieuw ingevoegde artikel 72, 5°).

Artikel 44

Dit artikel wijzigt artikel 220 van het Mediadecreet.

Waar het de bevoegdheid van de tweede kamer betreft om ambtshalve op te treden, vermeldt artikel 220, §2, van het huidige Mediadecreet enkel de lineaire televisiediensten (artikel 42 van het Mediadecreet) en de schorsingsprocedure bij niet-lineaire diensten (artikel 176, eerste lid, 1°, van het Mediadecreet). Het is niet meer dan logisch dat daar ook de bepalingen betreffende de bescherming van minderjarigen en niet-lineaire diensten (artikel 45 van het Mediadecreet), de schorsingsprocedure bij lineaire diensten (artikel 44 van het Mediadecreet) en de bepaling over de bescherming van minderjarigen tegen commerciële communicatie die pornografische scènes of beelden van nodeloos geweld bevatten (artikel 72, 5°) aan worden toegevoegd.

Artikel 45

Dit artikel wijzigt artikel 229 van het Mediadecreet.

Artikel 229 bepaalt welke sancties bij welke overtreding kunnen worden opgelegd door de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen.

De wijziging van artikel 229 moet samen worden gezien met de aanpassing van de bevoegdheden van de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen. Zie hiervoor de toelichting bij de artikelen 47, 48 en 49. Als de bevoegdheden van de kamer worden uitgebreid is het ook logisch dat de kamer ook sancties kan opleggen bij het zich uitspreken over inbreuken op deze nieuwe bevoegdheidsbepalingen.

Artikel 46

Dit artikel wijzigt artikel 232, eerste lid, van het Mediadecreet.

Voortaan kan de Regulator ook beschikken over ontvangsten die voortvloeien uit daden van beheer of beschikking met betrekking tot eigen domeingoederen en over terugvorderingen van ten onrechte gedane uitgaven, dit als algemeen rechtsbeginsel en om een

efficiënte operationele werking toe te laten. Ter illustratie kan verwezen worden naar artikel 3.1.13 van het decreet van 8 mei 2009 houdende algemene bepalingen betreffende het energiebeleid (aangehaald als het Energiedecreet).

Voorbeelden van ontvangsten die voortvloeien uit daden van beheer of beschikking met betrekking tot eigen domeingoederen (artikel 232, eerste lid, 5°, van het Energiedecreet):

- verkoop van oude wagens (via de dienst Patrimonium van de Federale Overheidsdienst Financiën);
- verkoop van boekhoudkundig afgeschreven kantoormateriaal.

Voorbeeld van terugvordering van ten onrechte gedane uitgaven (artikel 232, eerste lid, 6°, van het Energiedecreet): een betaalde factuur blijkt onjuist en de leverancier erkent de fout. Als een verrekening via een volgende factuur onmogelijk blijkt, kan de Regulator vragen het ten onrechte betaalde bedrag terug te storten.

Artikel 47

Dit artikel wijzigt artikel 234 van het Mediadecreet.

Artikel 234 bepaalt wie wanneer welke informatie ter beschikking moet stellen van de Regulator.

Omdat de begrippen ‘redelijkerwijs’ en ‘op eerste verzoek’ reeds meermaals tot discussies met omroeporganisaties en dienstenverdelers hebben geleid, soms zelfs tot weigering om mee te werken met de Regulator, worden deze begrippen geschrapt.

Verder kan de Regulator voortaan zelf de (kwaliteits)voorwaarden bepalen waaraan het opgevraagde beeld- of klankmateriaal moet voldoen.

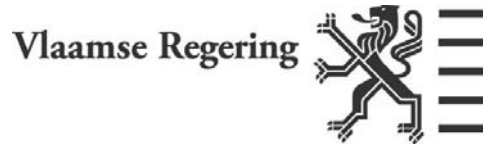
De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen,
Media en Armoedebestrijding,

Ingrid LIETEN

VOORONTWERP VAN DECREET
d.d. 1 juli 2011

**Voorontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het
decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie**

De VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijzigingsbepalingen

Art. 2. Artikel 1 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie wordt vervangen door wat volgt:

“Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid. Het zet onder meer de bepalingen om van de richtlijnen:

1° richtlijn 2009/136/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 tot wijziging van Richtlijn 2002/22/EG inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische communicatienetwerken en -diensten, Richtlijn 2002/58/EG betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie en Verordening (EG) nr. 2006/2004 betreffende samenwerking tussen de nationale instanties die verantwoordelijk zijn voor handhaving van de wetgeving inzake consumentenbescherming;

2° richtlijn 2009/140/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 tot wijziging van Richtlijn 2002/21/EG inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische communicatienetwerken en -diensten, Richtlijn 2002/19/EG inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische communica-

tiennetwerken en bijbehorende faciliteiten, en Richtlijn 2002/20/EG betreffende de machtiging voor elektronische communicatienetwerken en –diensten;
3° richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten).”.

Art. 3. In artikel 2,8°, van hetzelfde decreet wordt tussen de woorden “routeringsapparatuur en andere middelen” en de woorden “die het mogelijk maken” de zinsnede “, waaronder netwerkelementen die niet actief zijn,” ingevoegd.

Art. 4. In artikel 29, §2, van hetzelfde decreet worden tussen de woorden “vijftien minuten” en de woorden “ter duiding van sociaaleconomische onderwerpen” de woorden “en wekelijks een radioprogramma van minimaal vier minuten” ingevoegd.

Art. 5. In deel II van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2009, wordt het opschrift van titel X vervangen door wat volgt:

“Televisie- en radioprogramma’s door levensbeschouwelijke verenigingen en een organisatie die de belangen van de gezinnen behartigt”.

Art. 6. In artikel 36 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden “en sociaal-economische” opgeheven;

2° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden “of een sociaal-economische” opgeheven;

3° in paragraaf 5 wordt de zinsnede “erkende verenigingen, buiten de levensbeschouwelijke,” vervangen door de woorden “gezinsorganisatie die de belangen van de gezinnen verdedigt”.

Art. 7. In deel III, titel II, van hetzelfde decreet wordt hoofdstuk III, dat bestaat uit artikel 46, opgeheven.

Art. 8. In deel III, titel II van hetzelfde decreet wordt het opschrift van hoofdstuk IV vervangen door wat volgt:

“Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut”.

Art. 9. In deel III, titel II, hoofdstuk IV van hetzelfde decreet wordt een afdeling I/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

“Afdeling I/1. Boodschappen van algemeen nut”.

Art. 10. In hetzelfde decreet wordt in afdeling I/1, ingevoegd bij artikel 9, een artikel 50/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 50/1. Omroeporganisaties zijn gemachtigd boodschappen van algemeen nut uit te zenden, met behoud van de toepassing van de bepalingen van dit decreet.

De boodschappen van algemeen nut zijn duidelijk herkenbaar en onderscheiden van de programma's. In een televisieomroepprogramma worden ze voorafgegaan en gevolgd door een passende aankondiging dat het om een boodschap van algemeen nut gaat en van wie de boodschap uitgaat. In een radioprogramma worden ze door middel van een auditief signaal onderscheiden van de gewone programmering.

Boodschappen van algemeen nut die afkomstig zijn van sociale en humanitaire verenigingen of van verenigingen die behoren tot het domein van het algemeen welzijn, mogen rechtstreeks noch onrechtstreeks gericht zijn op de commerciële promotie van individuele producten of diensten, noch op de commerciële promotie van het lidmaatschap van dergelijke verenigingen.”.

Art. 11. In deel III, titel II, hoofdstuk IV van hetzelfde decreet worden aan het opschrift van afdeling II de woorden “en boodschappen van algemeen nut” toegevoegd.

Art. 12. Artikel 51 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 51. De bepalingen van deze afdeling zijn ook van toepassing op teletekst.”.

Art. 13. Artikel 52 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 52. De aanbieders van omroepdiensten mogen geen commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut uitzenden die in strijd zijn met wettelijke bepalingen.

De aanbieders van omroepdiensten mogen bovendien geen commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut uitzenden die niet in overeenstemming zijn met de beginselen van de bescherming van het privéleven, de eerlijke behandeling van de consument en de eerlijke mededinging.”.

Art. 14. Artikel 53 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 53. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut moeten gemakkelijk als zodanig herkenbaar zijn.”.

Art. 15. Artikel 54 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 54. Sluikreclame is verboden.

Onder sluikreclame als vermeld in het eerste lid, wordt verstaan commerciële communicatie die bestaat uit het vermelden of vertonen van goederen, diensten, naam, handelsmerk of activiteiten van een producent van goederen of een aanbieder van diensten in programma's, als de omroeporganisatie daarmee beoogt reclame te maken en het publiek kan worden misleid omtrent de aard van de vermelding of de vertoning. Die bedoeling wordt vooral geacht aanwezig te zijn als de vermelding of de vertoning tegen betaling of een andere vergoeding gebeurt.”.

Art. 16. Artikel 55 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 55. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet zo opgezet zijn dat ze:

1° de menselijke waardigheid aantasten;

2° enige vorm van discriminatie op grond van geslacht, ras of etnische afstamming, nationaliteit, godsdienst of levensbeschouwing, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid bevatten of bevorderen;

3° aanzetten tot gewelddadige, racistische of xenofobe gedragingen.”.

Art. 17. Artikel 56 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 56. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen geen elementen bevatten met kwetsende of misprijzende uitlatingen over religieuze, filosofische of politieke overtuigingen.”.

Art. 18. Artikel 58 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 58. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen personen niet uitbeelden in hun persoonlijke of maatschappelijke hoedanigheid of naar hen verwijzen zonder hun voorafgaande toestemming.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet zonder vooraf gegeven toestemming persoonlijke eigendommen afbeelden of ernaar verwijzen op een wijze die laat veronderstellen dat de betrokkene daarin heeft toegestemd. Bij beelden van of verwijzingen naar persoonlijke eigendommen is geen toestemming vereist voor wat integrerend tot het straatbeeld behoort. Voor gerichte en uitdrukkelijke verwijzingen is de toestemming wel vereist.”.

Art. 19. Artikel 60 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 60. §1. Commerciële communicatie mag geen elementen bevatten die erop gericht zijn de consument te misleiden op het gebied van:

1° de kenmerken van de goederen of diensten, zoals beschikbaarheid, aard, uitvoering, samenstelling, procedé en datum van fabricage of levering, geschiktheid voor het gebruik, gebruiksmogelijkheden, hoeveelheid, specificatie, geografische of commerciële oorsprong of van het gebruik te verwachten resultaten, of uitslagen en essentiële uitkomsten van onderzoek van de goederen of diensten;

2° de prijs of de wijze van prijsberekening, alsook de voorwaarden waaronder de goederen worden geleverd of de diensten worden verricht;

3° de hoedanigheid, kwalificaties en rechten van de adverteerder, zoals zijn identiteit en zijn vermogen, zijn bekwaamheden en zijn industriële, commerciële of intellectuele eigendomsrechten of zijn bekroningen en onderscheidingen.

§2. Onder misleidende commerciële communicatie wordt elke vorm van reclame verstaan die op enigerlei wijze, waaronder begrepen wordt haar opmaak, de personen tot wie ze zich richt of die ze bereikt, misleidt of kan misleiden en die door haar misleidende karakter hun economische gedrag kan beïnvloeden, of die om die redenen een concurrent schade toebrengt of kan toebrengen.”.

Art. 20. Artikel 61 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 61. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet op een verkeerde of misleidende manier gebruikmaken van wetenschappelijke en technische publicaties. Wetenschappelijke en technische termen mogen niet worden misbruikt om bepaalde beweringen een pseudowetenschappelijke basis te verstrekken.”.

Art. 21. Artikel 62 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 62. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet aansporen tot gedrag dat schadelijk is voor de gezondheid of de veiligheid, of dat in hoge mate schadelijk is voor het milieu.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen geen elementen bevatten die ertoe kunnen leiden de kijker of luisteraar te misleiden over de milieueffecten.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen geen aanduidingen of suggesties bevatten waardoor het risico voor de gezondheid en de veiligheid voor de consumenten en voor derden wordt geminimaliseerd.”.

Art. 22. Artikel 63 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 63. De getuigenissen, attesten en aanbevelingen waarop in commerciële communicatie en in boodschappen van algemeen nut een beroep wordt gedaan, moeten authentiek zijn, mogen niet uit hun context gerukt zijn en mogen niet achterhaald zijn. Het gebruik van getuigenissen, attesten en aanbevelingen is alleen toegestaan als de auteur zijn toestemming geeft.”.

Art. 23. Aan artikel 72 van hetzelfde decreet wordt een punt 5° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“5° pornografische inhoud of boodschappen vanodeloos geweld bevatten.”.

Art. 24. Aan artikel 82 van hetzelfde decreet wordt een paragraaf 3 toegevoegd die luidt als volgt:

“§3. Het uitzenden van belpelprogramma's is verboden.

Een belpelprogramma is een televisieprogramma dat hoofdzakelijk bestaat uit het aanbieden van spelen waarbij gebruik gemaakt wordt van nummerreeksen

van het Belgische nummerplan en waarvoor het is toegestaan om van de oproeper naast de prijs van de communicatie ook een betaling voor de inhoud te vragen.”.

Art. 25. In artikel 84 van hetzelfde decreet wordt tussen het eerste en het tweede lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Telewinkelen met betrekking tot diensten die gebruik maken van pseudowetenschappelijke paranormale middelen zijn verboden.”.

Art. 26. In artikel 143, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de woorden “kan door de Vlaamse Regering worden erkend als landelijke radio-omroeporganisatie” vervangen door de woorden “is van rechtswege een landelijke radio-omroeporganisatie”.

Art. 27. Artikel 151 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 151. §1. De openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties maken een aanzienlijk deel van hun omroepprogramma toegankelijk voor personen met een visuele of auditieve handicap. Hiervoor wordt gebruik gemaakt van ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling.

§2. De regionale televisieomroeporganisaties maken hun nieuwsuitzendingen op weekdays vanaf 20 uur toegankelijk voor personen met een auditieve handicap. Daarvoor wordt gebruikgemaakt van ondertiteling.

§3. Private televisieomroeporganisaties met een gemiddeld marktaandeel van 2% die starten met het uitzenden van een hoofdjournaal en gedurende zes maanden voorafgaand aan de eerste uitzending ervan een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, moeten dat hoofdjournaal ondertitelen van bij de start van dat journaal. Het hoofdjournaal is het journaal met gemiddeld het hoogste kijkcijfer.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van een hoofdjournaal maar op de dag van de eerste uitzending ervan geen marktaandeel van 2% hebben, moeten dat hoofdjournaal ondertitelen binnen een termijn van 12 maanden die begint te lopen vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisaties ononderbroken gedurende 6 maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben gehad.

Private televisieomroeporganisaties die op 1 januari 2010 een marktaandeel van 2% hadden en nog steeds hebben en die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's, moeten deze andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's ondertitelen ten laatste op 1 januari 2013.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's maar op 1 januari 2010 geen gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, moeten deze andere journaals dan

het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's ondertitelen binnen een termijn van 36 maanden die begint te lopen vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisaties ononderbroken gedurende 6 maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben gehad.

§4. De Vlaamse Regering legt een tijdspad en quota op voor:

- 1° andere ondertiteling dan vermeld in paragraaf 2 en 3 ;
- 2° audiobeschrijving;
- 3° gebarentaal;
- 4° auditieve ondertiteling.

§5. De Vlaamse Regering verstrekt subsidies voor elke techniek om televisiediensten toegankelijk te maken.

De Vlaamse Regering legt daarvoor criteria vast.”.

Art. 28. In artikel 153 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden “via de basispakketten van de verschillende distributeurs” opgeheven;

2° in paragraaf 1 wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

“Een belangrijk deel van het publiek in de Vlaamse Gemeenschap wordt geacht een evenement van aanzienlijk belang voor de samenleving op televisie te kunnen volgen als:

1° het evenement wordt uitgezonden door een televisieomroeporganisatie die in het Nederlands uitzendt;

2° het een televisieomroeporganisatie betreft die door ten minste 90 percent van het publiek kan worden ontvangen zonder extra betaling boven op de prijs van het abonnement op het basispakket van een dienstenverdelers.”.

3° er wordt een paragraaf 1/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

“§1/1. Een evenement kan als een evenement van aanzienlijk belang voor de samenleving worden beschouwd als aan minstens twee van volgende voorwaarden is voldaan:

1° het evenement heeft een belangrijke algemene nieuws waarde en ontlokt een brede interesse bij het publiek;

2° het evenement vindt plaats in het kader van een belangrijke internationale competitie of is een wedstrijd waaraan de nationale ploeg, een Belgisch clubteam of een of meer Belgische sportmannen of sportvrouwen deelnemen;

3° het evenement behoort tot een belangrijke sportdiscipline of heeft een belangrijke culturele waarde in de Vlaamse Gemeenschap;

4° het evenement haalt hoge kijkcijfers in zijn categorie.

De Vlaamse Regering bepaalt of die evenementen via volledige of gedeeltelijke rechtstreekse verslaggeving of via volledige of gedeeltelijke uitgestelde verslaggeving beschikbaar moeten zijn.”.

4° er wordt een paragraaf 3 toegevoegd, die luidt als volgt:

“§3. In paragraaf 1 en 2 wordt onder basispakket van een dienstenverdelers verstaan: het algemene of eerste pakket van omroepdiensten dat aangeboden wordt door een dienstenverdelers. Dat sluit extra kosten voor de aanschaf van bijkomende maar noodzakelijke apparatuur, zoals een decoder, niet uit. Een bijkomend pakket van omroepdiensten met premium content, bijvoorbeeld sport of film, dat door een dienstenverdelers wordt aangeboden naast het basispakket en waarvoor de consument extra moet betalen bovenop de prijs van het basispakket, behoort niet tot het basispakket van een dienstenverdelers.”.

Art. 29. In artikel 172, eerste lid, 3°, van hetzelfde decreet worden de woorden “particuliere omroeporganisatie die zich richt tot de hele Vlaamse Gemeenschap” vervangen door de woorden “private televisieomroeporganisatie”.

Art. 30. In artikel 185, §1, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° tussen het woord “omroepprogramma’s” en de zinsnede “, vermeld” worden de woorden “en de bijbehorende diensten” ingevoegd;

2° de zin “In deze titel worden onder bijbehorende diensten onder meer verstaan: ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling.” wordt toegevoegd.

Art. 31. In artikel 186 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, wordt in de inleidende zin de zinsnede “, op het ogenblik dat de volgende lineaire omroepprogramma’s worden uitgezonden, ze in hun geheel verdelen in hun basisaanbod” vervangen door de woorden “de volgende lineaire omroepprogramma’s in hun geheel verdelen op het ogenblik van lineaire uitzending”;

2° aan paragraaf 1, eerste lid, wordt een punt 5° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“5° de bijbehorende diensten van de televisieomroepprogramma’s, vermeld in punt 1° tot en met 4°.”;

3° aan paragraaf 1, tweede lid, worden de woorden “en bijbehorende diensten” toegevoegd;

4° in paragraaf 3, 4°, worden de woorden “binnen een aanvullend dienstenaanbod tegen betaling worden aangeboden” vervangen door de woorden “binnen een digitaal pakket worden aangeboden”.

Art. 32. In artikel 187, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 2° wordt vervangen door wat volgt:

“2° omroepprogramma’s van de bij de Vlaamse Regulator voor de Media aangemelde omroeporganisaties;”;

2° er worden een punt 2°/1 en een punt 2°/2 ingevoegd, die luiden als volgt:

“2°/1 het omroepprogramma van de regionale televisieomroeporganisatie binnen het verzorgingsgebied van die regionale televisieomroeporganisatie;

2°/2 omroepprogramma’s van alle door de Vlaamse Gemeenschap erkende regionale televisieomroeporganisaties als die omroepprogramma’s in een digitaal pakket worden aangeboden;”.

Art. 33. In artikel 190, §3, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt tussen de woorden “gaat hij na welke ondernemingen” en de woorden “op die markt een aanmerkelijke marktmacht hebben” de zinsnede “, afzonderlijk of gezamenlijk,” ingevoegd;

2° aan het tweede lid wordt de zinsnede “, samen met het specifieke product of met de specifieke dienst en de geografische markten in kwestie” toegevoegd;

3° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regulator voor de Media zorgt ervoor dat actuele informatie, met uitzondering van vertrouwelijke gegevens en bedrijfsgeheimen, openbaar wordt gemaakt op een wijze die waarborgt dat alle belanghebbende partijen gemakkelijk toegang tot die informatie hebben.”.

Art. 34. Aan artikel 191 van hetzelfde decreet wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Ondernemingen die de toegang tot eindgebruikers controleren, kunnen door de Vlaamse Regulator voor de Media, als dat gerechtvaardigd en noodzakelijk is, verplicht worden om hun diensten interoperabel te maken. Die verplichting is objectief, transparant, evenredig en niet-discriminerend.”.

Art. 35. In artikel 192 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, wordt punt 5° vervangen door wat volgt:

“5° de verplichting om in te gaan op redelijke verzoeken tot toegang tot en gebruik van bepaalde netwerkdonderdelen en bijbehorende faciliteiten, met inbegrip van toegang tot en gebruik van netwerkdonderdelen die niet actief zijn, of ontbundelde toegang tot het aansluitnetwerk. Onder toegang wordt verstaan het onder uitdrukkelijke

voorwaarden beschikbaar stellen van faciliteiten en/of diensten aan een andere onderneming met het oog op het aanbieden van elektronische communicatiediensten. Die toegang kan op exclusieve basis of op niet-exclusieve basis zijn;”;

2° in paragraaf 3 wordt tussen de woorden “Europese Commissie” en de woorden “en met de nationale regelgevende instanties” de zinsnede “, het orgaan van Europese regelgevende instanties voor elektronische communicatie ingevoegd.

Art. 36. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 192/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 192/1. §1. Als de Vlaamse Regulator voor de Media van oordeel is dat de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, er niet in geslaagd zijn daadwerkelijke concurrentie tot stand te brengen en dat er belangrijke en blijvende concurrentieproblemen en/of marktttekortkomingen zijn vastgesteld met betrekking tot het aanbod op groot-handelsniveau op bepaalde markten voor toegangsproducten, kan de Vlaamse Regulator voor de Media een verplichting opleggen aan verticaal geïntegreerde ondernemingen om activiteiten die verband houden met het aanbieden van de desbetreffende toegangsproducten op groothandelsniveau in een onafhankelijke bedrijfseenheid te plaatsen via zogenaamde functionele scheiding.

De onafhankelijke bedrijfseenheid, vermeld in het eerste lid, moet toegangsproducten en diensten leveren aan alle ondernemingen met inbegrip van andere bedrijfseenheden binnen de moedermaatschappij, binnen dezelfde tijdspanne, onder dezelfde voorwaarden, met inbegrip van de prijs en diensten en door middel van dezelfde systemen en processen.

§2. Als de Vlaamse Regulator voor de Media een functionele scheiding wil opleggen, dient hij daarvoor een verzoek in bij de Europese Commissie. Dat verzoek bevat het bewijs en een gemotiveerde evaluatie waaruit blijkt dat binnen een redelijke termijn weinig of geen kans is op daadwerkelijke of duurzame concurrentie. Het bevat ook een analyse van de verwachte impact op de regelgevende instantie, op de onderneming, met name op de werknemers van de gescheiden onderneming en op de elektronische communicatiesector als geheel, en op de stimuli om in de sector als geheel te investeren, met name in het kader van de noodzaak om te zorgen voor sociale en territoriale cohesie, en op andere belanghebbenden, met name de verwachte impact op de mededinging op het gebied van infrastructuur en eventuele gevolgen voor de consument en de redenen waarom die verplichting het efficiëntste middel is.

§3. Een onderneming waaraan een functionele scheiding wordt opgelegd, kan, als vastgesteld is dat de onderneming aanmerkelijke marktmacht heeft overeenkomstig artikel 190, §3, tweede lid, op elke specifieke markt onderworpen worden aan de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, of aan andere verplichtingen waaraan de Europese Commissie haar toestemming heeft verleend.”.

Art. 37. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 192/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art.192/2. §1. Ondernemingen met een aanmerkelijke marktmacht brengen de Vlaamse Regulator voor de Media vooraf en op tijd op de hoogte als ze van plan zijn

hun plaatselijke toegangsnetwerkactiva, of een belangrijk deel ervan, over te dragen aan een afzonderlijke rechtspersoon met een verschillende eigenaar, of om een afzonderlijke bedrijfseenheid op te richten.

De ondernemingen, vermeld in het eerste lid, brengen de Vlaamse Regulator voor de Media op de hoogte van elke verandering van het voornemen, vermeld in het eerste lid, en van het eindresultaat van het scheidingsproces.

§2. De Vlaamse Regulator voor de Media onderzoekt welk effect de voorgenomen transactie zal hebben op de bestaande regelgevende verplichtingen op grond van dit decreet. Daartoe voert hij een gecoördineerde analyse uit van de verschillende markten die verbonden zijn aan het toegangsnetwerk volgens de procedure, vermeld in artikel 190. Op basis van dat onderzoek kan de Vlaamse Regulator voor de Media verplichtingen opleggen, handhaven, wijzigen of intrekken volgens de voorwaarden, vermeld in artikel 192, §3.

§3. De juridisch of operationeel gescheiden bedrijfseenheden kunnen op elke specifieke markt onderworpen worden aan de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, of aan andere verplichtingen waarvoor de Europese Commissie toestemming heeft verleend, als is vastgesteld dat de onderneming aanmerkelijke marktmacht heeft overeenkomstig artikel 190, §3, tweede lid.”.

Art. 38. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 192/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 192/3. §1. Als een onderneming op een eerste specifieke markt aanmerkelijke marktmacht bezit, kan ze worden aangewezen als een onderneming met een aanmerkelijke marktmacht op een nauw verwante tweede markt als de marktmacht op de eerste markt kan worden gebruikt om de marktmacht van de onderneming op de tweede markt te vergroten.

Om te vermijden dat ondernemingen naar meer macht op de tweede markt streven, kan de Vlaamse Regulator voor de Media de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, opleggen aan die ondernemingen.

§2. Als de oplossingen en maatregelen die genomen worden met toepassing van paragraaf 1, tweede lid, ontoereikend zijn, kan de Vlaamse Regulator voor de Media de volgende maatregelen opleggen op de eindgebruikersmarkt:

- 1° de onderneming mag geen buitensporige prijzen vragen;
- 2° de toegang tot de markt mag niet belemmerd worden;
- 3° de mededinging mag niet beperkt worden door middel van afbraakprijzen;
- 4° er mag geen ongegronde voorkeur voor bepaalde eindgebruikers aan de dag worden gelegd;
- 5° diensten mogen niet op een onredelijke wijze gebundeld worden.

Om de belangen van de eindgebruiker te beschermen en om daadwerkelijke mededinging te stimuleren, kan de Vlaamse Regulator voor de Media aan dergelijke ondernemingen de volgende maatregelen opleggen:

- 1° passende prijsplafonds;

2° de verplichting om individuele tarieven te controleren;

3° de verplichting om de tarieven af te stemmen op de kosten of prijzen op vergelijkbare markten.

Als een onderneming onderworpen is aan regulering van de eindgebruikstarieven of aan andere desbetreffende controles van de eindgebruikstarieven, zorgt de Vlaamse Regulator voor de Media ervoor dat de noodzakelijke en geëigende kosten-toerekeningssystemen worden toegepast. De Vlaamse Regulator voor de Media bepaalt welk model en welke boekhoudkundige methode moeten worden gehanteerd. Een erkende bedrijfsrevisor, aangewezen door de onderneming, ziet toe op de inachtneming van het kostentoerekeningssysteem. De onderneming draagt de kosten van de erkende bedrijfsrevisor. De Vlaamse Regulator voor de Media publiceert ieder jaar een verklaring over de inachtneming van deze bepalingen.”.

Art. 39. Aan artikel 199 van hetzelfde decreet wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Om de continuïteit van de elektronische communicatiediensten die via deze netwerken worden geleverd te garanderen, kan de Vlaamse Regering de kabelomroepnetwerken verplichten alle nodige maatregelen te nemen om te zorgen voor de veiligheid en integriteit van hun netwerken. In geval van inbreuk op de veiligheid en verlies van integriteit, die een belangrijke impact hebben op de exploitatie van de netwerken of de diensten, brengen de kabelomroepnetwerken de Vlaamse Regulator voor de Media daarvan op de hoogte.”.

Art. 40. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 199/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 199/1. De kabelomroepnetwerken verstrekken aan de Vlaamse Regulator voor de Media alle informatie die nodig is om de veiligheid of de integriteit van hun diensten en netwerken te beoordelen, met inbegrip van een gedocumenteerd veiligheidsbeleid.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan de kabelomroepnetwerken verplichten een veiligheidscontrole te laten uitvoeren door een gekwalificeerde onafhankelijke instantie of door een bevoegde nationale instantie. De kosten van de controle worden door het kabelomroepnetwerk gedragen.

Als de voorwaarden, vermeld in het eerste en het tweede lid, niet worden nageleefd, onderzoekt de Vlaamse Regulator voor de Media de effecten hiervan op de beveiliging en integriteit van de kabelomroepnetwerken”.

Art. 41. In artikel 200 wordt een paragraaf 1/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

“§1/1. De Vlaamse Regulator voor de Media kan, de bepalingen die het gebruik van het openbaar domein regelen buiten beschouwing gelaten, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, het gedeelde gebruik opleggen aan de aanbieders van kabelomroepnetwerken bij de aanleg van hun netwerkelementen en hun bijbehorende faciliteiten. Dat gedeelde gebruik slaat op faciliteiten of eigendom, met inbegrip van gebouwen, toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, masten, antennes,

torens en andere ondersteuningsgebouwen, kabelgoten, leidingen, mangaten en straatkasten.

Onder bijbehorende faciliteiten wordt verstaan de diensten die horen bij een elektronisch communicatienetwerk of een elektronische communicatiedienst, fysieke infrastructures en andere elementen die het aanbieden van diensten via dat netwerk of die dienst mogelijk maken of ondersteunen of die het potentieel daarvoor bezitten, zoals gebouwen of toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, antennes, torens en andere ondersteunende constructies, kabelgoten, kabelbuizen, masten, mangaten en straatkasten.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan de verplichtingen, vermeld in het eerste lid, opleggen na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan, na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen, verplichtingen opleggen aan de kabelomroepnetwerken voor het gedeelde gebruik van bekabeling in gebouwen of tot aan het eerste punt van samenkost of distributie als dat zich buiten het gebouw bevindt, als duplicatie van dergelijke infrastructuur economisch inefficiënt of fysiek onuitvoerbaar is.

De verplichtingen, vermeld in het eerste en het vierde lid, kunnen een omslagregeling voor de kosten van het gedeelde gebruik van faciliteiten of eigendom bevatten, die is aangepast aan de risico's.”.

Art. 42. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 202/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 202/1. §1. De aanbieders van etheromroepnetwerken hebben het recht de kabels en de bijbehorende uitrustingen van hun etheromroepnetwerken op hun kosten, op of onder de pleinen, wegen, straten, paden, waterlopen en vaarten die deel uitmaken van het openbaar domein, te laten aanleggen en te onderhouden op voorwaarde dat ze zich gedragen naar de wetten en besluiten van het openbaar domein en dat ze de bestemming ervan eerbiedigen.

Voor hij dat recht uitoefent, onderwerpt de belanghebbende aanbieder van een etheromroepnetwerk het plan van de plaats en de bijzonderheden van de aanleg van de geleidingen aan de goedkeuring van de overheid die bevoegd is voor het openbaar domein. Die overheid beslist binnen twee maanden vanaf de datum waarop het plan is ingezonden. Ze brengt de belanghebbende aanbieder van een etheromroepnetwerk op de hoogte van haar beslissing. Na het verstrijken van die termijn, geldt het stilzwijgen van de overheid als goedkeuring. In geval van blijvende onenigheid wordt beslist bij besluit van de Vlaamse Regering.

De overheden hebben het recht om de inrichting of het plan van aanleg en de daarmee verband houdende werkzaamheden later op hun domein te laten wijzigen. De kosten van die werkzaamheden zijn voor rekening van de aanbieder van het

etheromroepnetwerk als de wijzigingen opgelegd zijn om een van de volgende redenen:

- 1° met het oog op de openbare veiligheid;
- 2° tot behoud van het natuur- en stedenschoon;
- 3° in het belang van de wegen, waterlopen, vaarten of een openbare dienst;
- 4° als gevolg van een verandering die de aangelanden aan de toegangen tot de eigendommen langs de gebruikte wegen hebben aangebracht.

In andere gevallen, dan de gevallen, vermeld in het tweede lid, zijn ze voor rekening van de overheid die de wijzigingen oplegt. De overheid mag vooraf een kostenbegroting eisen en, in geval van onenigheid, zelf de werkzaamheden laten uitvoeren.

§2. De Vlaamse Regulator voor de Media kan, de bepalingen die het gebruik van het openbaar domein regelen buiten beschouwing gelaten, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, het gedeelde gebruik opleggen aan de aanbieders van etheromroepnetwerken bij de aanleg van hun netwerkelementen en hun bijbehorende faciliteiten. Dat gedeelde gebruik slaat op faciliteiten of eigendom, met inbegrip van gebouwen, toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, masten, antennes, torens en andere ondersteuningsgebouwen, kabelgoten, leidingen, mangaten en straatkasten.

Onder bijbehorende faciliteiten wordt verstaan de diensten die horen bij een elektronisch communicatienetwerk of een elektronische communicatiedienst, fysieke infrastructuur en andere elementen die het aanbieden van diensten via dat netwerk of die dienst mogelijk maken of ondersteunen of het potentieel daarvoor bezitten, zoals gebouwen of toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, antennes, torens en andere ondersteunende constructies, kabelgoten, kabelbuizen, masten, mangaten en straatkasten.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan de verplichtingen, vermeld in het eerste lid, opleggen na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan, na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen, verplichtingen opleggen aan de etheromroepnetwerken voor het gedeelde gebruik van bekabeling in gebouwen of tot aan het eerste punt van samenkomst of distributie als dat zich buiten het gebouw bevindt, als duplicatie van dergelijke infrastructuur economisch inefficiënt of fysiek onuitvoerbaar is.

De verplichtingen, vermeld in het eerste en het vierde lid, kunnen een omslagregeling voor de kosten van het gedeelde gebruik van faciliteiten of eigendom bevatten, die kan worden aangepast aan de risico's.

§3. De aanbieders van etheromroepnetwerken kunnen voor de aanleg van de kabels en de bijbehorende uitrustingen van hun etheromroepnetwerken op blijvende wijze steunen en ankers aanbrengen op muren en gevels die uitgeven op de openbare weg en hun kabels in open en onbebouwde grond aanleggen of zonder vasthechting of aanraking boven particuliere eigendommen laten doorgaan.

De werkzaamheden mogen pas beginnen nadat aan de eigenaars, volgens de gegevens van het kadaster, aan de huurders en aan de bewoners een behoorlijk aange-toonde schriftelijke kennisgeving is bezorgd.

Als de aanbieder van een etheromroepnetwerk kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen wil aanleggen, opruimen of er werkzaamheden aan wil uitvoeren, streeft hij naar overeenstemming over de plaats en de wijze van uitvoering van de werkzaamheden met degene op de eigendom van wie steun wordt genomen of van wie de eigendom wordt overspannen of overschreden.

De uitvoering van de werkzaamheden heeft geen buitenbezitstelling tot gevolg. Het plaatsen van steunen en ankers op muren of gevels mag de eigenaar niet hinderen in zijn recht om zijn goed af te breken of te herstellen.

De ondergrondse kabels en steunen die in een open en onbebouwde grond geplaatst zijn, moeten op verzoek van de eigenaar worden weggenomen als die zijn recht om te bouwen of te omheinen uitoefent. De kosten van het wegnemen zijn ten laste van de aanbieder van het etheromroepnetwerk.

De eigenaar moet ten minste twee maanden voor het begin van de werkzaamheden, vermeld in het vierde en het vijfde lid, de aanbieder van het etheromroepnetwerk daarvan op de hoogte brengen.

§4. De aanleg en de uitvoering van alle andere werken aan de kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen in, tegen en op gebouwen en in en op gronden die daarbij horen, voor de aansluitingen op de infrastructuur in die gebouwen, moeten worden toegelaten door de eigenaar en de rechthebbende, tenzij ze bereid zijn de meerkosten van een tegenvoorstel te dragen.

§5. De eigenaar of de rechthebbende moet takken en wortels die hinderlijk zijn voor de aanleg, het onderhoud of de exploitatie van kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen, inkorten op verzoek van de aanbieder van een etheromroepnetwerk.

Als de eigenaar of de rechthebbende het verzoek gedurende een maand zonder gevolg heeft gelaten, mag de aanbieder van een etheromroepnetwerk zelf overgaan tot het inkorten. De kosten van het inkorten zijn ten laste van:

1° de eigenaar of de rechthebbende als de bomen of beplantingen zich bevinden op zijn privé-eigendom en de takken of wortels hinderlijk zijn voor kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen, die zich:

- a) in of boven het openbaar domein bevinden;
- b) in of boven zijn privé-eigendom bevinden en die dienstig zijn voor zijn aansluiting;

2° de aanbieder van een etheromroepnetwerk, in de overige gevallen.

§6. Als de aanbieder van een etheromroepnetwerk werkzaamheden uitvoert, moet hij het goed herstellen in zijn oorspronkelijke staat binnen een redelijke termijn, naargelang van het geval, door eigen toedoen of door toedoen van een derde.

De verplichting, vermeld in het eerste lid, is niet van toepassing op de schade die onvermijdelijk wordt aangericht door de aanbieder van een etheromroepnetwerk aan een goed, als de aanbieder van een etheromroepnetwerk een werk uitvoert dat nodig is voor de aansluitingen van de eigenaar of de rechthebbende van dat goed.

De aanbieder van een etheromroepnetwerk en de eigenaar of de rechthebbende van het goed kunnen afwijken van de verplichtingen, vermeld in het eerste lid.

§7. De vergoedingen voor schade veroorzaakt door de aanleg of door de exploitatie van een etheromroepnetwerk zijn voor rekening van de aanbieder van het etheromroepnetwerk, die aansprakelijk blijft voor alle schadelijke gevolgen voor derden.

§8. De aanbieder van een etheromroepnetwerk is verplicht onmiddellijk gevolg te geven aan elke vordering van de Vlaamse Regulator voor de Media, van het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie of van elke dienst of elk bedrijf voor elektriciteitsvoorziening om elke storing in of nadelige invloed op de werking van de telefoon- of telegraafinstallaties of van de installaties voor elektriciteitsvoorziening onmiddellijk te doen ophouden.

Bij gebrek daaraan worden de nodig geachte maatregelen, met inbegrip van het verplaatsen van de kabels en de bijbehorende installaties, door de diensten of bedrijven in kwestie getroffen op kosten en risico van de aanbieder van het omroepnetwerk.

§9. De aangelegde kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen blijven eigendom van de aanbieder van het etheromroepnetwerk.”.

Art. 43. Aan artikel 204 van hetzelfde decreet wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering kan de etheromroepnetwerken verplichten alle nodige maatregelen te nemen om te zorgen voor de veiligheid en integriteit van hun netwerken zodat kan worden gezorgd voor de continuïteit van de elektronische communicatiediensten die via de netwerken worden geleverd. In geval van inbreuk op de veiligheid en verlies van integriteit, die een belangrijke impact hebben op de exploitatie van de netwerken of van de diensten brengen de etheromroepnetwerken de Vlaamse Regulator voor de Media daarvan op de hoogte.”.

Art. 44. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 204/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 204/1. De etheromroepnetwerken verstrekken aan de Vlaamse Regulator voor de Media alle informatie die nodig is om de veiligheid of de integriteit van hun diensten en netwerken te beoordelen, met inbegrip van een gedocumenteerd veiligheidsbeleid.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan de etheromroepnetwerken verplichten een veiligheidscontrole te laten uitvoeren door een gekwalificeerde onafhankelijke instantie. De kosten van de controle worden door het etheromroepnetwerk gedragen.

Als de etheromroepnetwerken de verplichtingen, vermeld in het eerste en het tweede

lid, niet naleven, onderzoekt de Vlaamse Regulator voor de Media de effecten daarvan op de beveiliging en de integriteit van de etheromroepnetwerken.”.

Art. 45. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 214/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 214/1. De Vlaamse Regering kan voorwaarden opleggen aan omroeporganisaties en dienstenverdelers met betrekking tot het aanbieden van interoperabele televisiediensten voor eindgebruikers met een handicap.”.

Art. 46. In artikel 216, §3, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede “artikel 42” vervangen door de zinsnede “artikel 42, 44, 45, 72,5°, en artikel 180, tweede lid”.

Art. 47. In artikel 218 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 2, 1°, worden tussen het woord “decreet” en de zinsnede “, met inbegrip van” de woorden “en zijn uitvoeringsbesluiten” ingevoegd;

2° in paragraaf 2 wordt aan het eerste lid een punt 11° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“11° het nemen van de maatregelen krachtens artikel 192/1, 192/2, 192/3, 200, §1/1, en artikel 204/1.”;

3° in paragraaf 3, eerste lid, wordt de zinsnede “artikelen 38, 39, 42, 44, 45, 176, 1° en 180, tweede lid” vervangen door de zinsnede “artikel 38, 39, 42, 44, 45, 72, 5°, artikel 176, 1°, en artikel 180, tweede lid.”.

Art. 48. In artikel 220, §2, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede “artikel 42 en artikel 176, 1°” vervangen door de zinsnede “artikel 42, 44, 45, 72, 5°, en artikel 176, 1°”.

Art. 49. In artikel 229 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden aan de inleidende zin de woorden “of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media” toegevoegd;

2° in het eerste lid, 2°, wordt de zinsnede “artikel 42” vervangen door de woorden “artikelen 42, 44 en 72, 5°”;

3° in het eerste lid, 3° en 4° wordt de zinsnede “artikel 42” vervangen door de zinsnede “artikel 42, 44, 45 en 72, 5°”;

4° in het tweede lid wordt de zinsnede “en 42” vervangen door de zinsnede “, 42 en 72, 5°”.

Art. 50. Aan artikel 232, eerste lid, van hetzelfde decreet worden een punt 5° en een punt 6° toegevoegd, die luiden als volgt:

“5° ontvangsten die voortvloeien uit daden van beheer of beschikking met betrekking tot eigen domeingoederen;

6° terugvorderingen van ten onrechte gedane uitgaven.”.

Art. 51. In artikel 234 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt het woord “redelijkerwijs” opgeheven;

2° in het derde lid wordt de zinsnede “, en die op het eerste verzoek ter beschikking te stellen van de Vlaamse Regulator voor de Media” opgeheven;

3° er wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Als de Vlaamse Regulator voor de Media aan een omroeporganisatie van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media een kopie van de omroepsignalen als vermeld in het derde lid, vraagt, bezorgt de omroeporganisatie de kopie aan de Vlaamse Regulator voor de Media binnen vijftien dagen nadat ze het verzoek heeft ontvangen. De Vlaamse Regulator voor de Media bepaalt de voorwaarden waaraan de kopie moet voldoen.”.

Hoofdstuk 3. Slotbepalingen

Art. 52. Artikel 35 tot en met 40 zijn alleen van toepassing op procedures die van start gaan na de inwerkingtreding van dit decreet.

Art. 53. De televisieomroeporganisaties die bij de inwerkingtreding van dit decreet een niet ondertiteld hoofdjournaal uitzenden en die gedurende zes maanden voorafgaand aan de inwerkingtreding van dit decreet een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, moeten dat hoofdjournaal ondertitelen binnen een termijn van 12 maanden na de inwerkingtreding van dit decreet.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding,

Ingrid LIETEN

ADVIES VAN DE STRATEGISCHE ADVIESRAAD
VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

Advies SARC - Sectorraad Media

15 juli 2011

Voorontwerp van decreet houdende wijzigingen van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie

In een brief van 1 juli 2011 vraagt Vlaams minister voor Media, mevrouw Ingrid Lieten, de Sectorraad Media om hoogdringend advies over het diezelfde dag door de Vlaamse Regering goedgekeurde voorontwerp van decreet houdende wijzigingen van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (hierna 'Mediadecreet'), waarvan een kopie als bijlage werd meegezonden. De Sectorraad werd verzocht om ten laatste op 15 juli 2011 zijn advies te willen verlenen. Uit het aan de Sectorraad Media bezorgde dossier blijkt echter niet dat de Vlaamse Regering beslist had om de termijn voor het verstrekken van advies in te korten, zoals nochtans is vereist door artikel 16 §2 van het decreet strategische adviesraden van 9 juli 2003. Verder wenst de Sectorraad op te merken dat hij overeenkomstig artikel 29 van zijn huishoudelijk reglement, zoals goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 10 oktober 2008, tussen 11 juli en 16 augustus in reces is. Tussen 1 en 11 juli liggen slechts 5 werkdagen. In alle constructiviteit en in een poging om geen verdere vertraging op te lopen, geeft de Sectorraad volgend advies, erop wijzend dat hij de bestaande procedures en termijnen correcter nageleefd en toegepast wil zien. Van zijn kant zal de Sectorraad daar in de toekomst alvast strikter op toezien.

Het overgemaakte dossier betreft een voorontwerp van decreet dat niet alleen tot doel heeft verschillende Europese richtlijnen in Vlaamse decreten om te zetten, maar dat eveneens bepaalde nieuwe beleidskeuzes implementeert. Verder zou het voorontwerp van decreet luidens de memorie van toelichting tot doel hebben om enkele artikelen juridisch-technisch te verduidelijken en onzorgvuldigheden weg te werken.

Tijdens de vergadering van de Sectorraad Media van 7 april werd dit dossier door de vertegenwoordiger van de minister aangekondigd. Er werd toen afgesproken te bekijken of op korte termijn een toelichting over de geplande wijzigingen mogelijk was. Toch duurde het nog tot 1 juli voor de Sectorraad kon beschikken over de nodige teksten.

De Sectorraad Media van de SARC vergaderde over dit dossier op dinsdag 5 juli 2011. Tijdens deze vergadering was een vertegenwoordiger van het Departement voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media aanwezig voor een eerste toelichting bij het voorontwerp van decreet. De vertegenwoordiger van de minister liet zich verontschuldigen. Een voorontwerp van dit advies werd op 8 juli aan de leden van de Sectorraad overgemaakt, waarna via een schriftelijke procedure verder werd afgestemd.

ADVIES

1. Aard en statuut van het voorliggende advies

Gelet op de korte termijn enerzijds, en de omvang en de impact van het voorontwerp van decreet anderzijds, mag duidelijk zijn dat de Sectorraad niet over voldoende tijd heeft kunnen beschikken om een allesomvattend, punctueel, strategisch en op alle punten door de volledige Sectorraad gedragen advies uit te brengen. Bovendien was de vertegenwoordiger van de administratie niet gemandateerd om op vragen van politieke aard te antwoorden, zodat zij ter zitting onopgelost bleven. Dit advies formuleert daarom alleen een aantal **algemene opmerkingen of aandachtspunten en vooral nog veel vragen**.

De Sectorraad betreurt niet in een eerder stadium betrokken te zijn geweest, aangezien zo veel efficiënter en gericht had kunnen worden gewerkt. De Sectorraad drukt dan ook de wens uit om ook **bij het verdere verloop** van het goedkeuringsproces van dit voorontwerp van decreet **betrokken** te worden.

2. Algemene opmerkingen

2.1 Gemiste kans voor grondige en doordachte bijsturing

De aanleiding van deze herziening van het Mediadecreet is de omzetting van wijzigingen aan de Europese richtlijnen inzake elektronische communicatie. In het zog daarvan werden een aantal technische, taalkundige of legistische zaken opgenomen die al langer op het spreekwoordelijke verlanglijstje stonden.

De Sectorraad Media is van oordeel dat indien een decreet – zeker een basisdecreet als het Mediadecreet – dient te worden aangepast, dit een uitgelezen ogenblik is om grondiger te kijken welke verbeteringen verder nog mogelijk zijn.

De Sectorraad is er niet van overtuigd dat vooraf een voldoende grondige analyse is gemaakt betreffende het functioneren van (onderdelen van) het Mediadecreet in de praktijk. Sterker, er zijn aanwijzingen dat bepaalde aspecten waarvan een aanpassing in de regelgeving zich opdringt, niet of in onvoldoende mate zijn meegenomen bij de voorbereiding van voorliggend voorontwerp van decreet.

De Sectorraad Media vraagt dat deze herziening van het Mediadecreet grondiger wordt voorbereid. Het enkel opnemen van de omzetting van de richtlijnen inzake elektronische communicatie en enkele technische of taalkundige wijzigingen is een gemiste kans, zelfs al worden daarnaast ook enkele nieuwe beleidskeuzes doorgevoerd.

2.2 Opvolging eerdere adviezen

Zoals hierboven aangegeven, is de Sectorraad gelet op de uitermate korte termijn voor de adviesverstrekking, niet bij machte geweest om over het voorontwerp van decreet een grondig advies voor te bereiden en te formuleren. De Sectorraad Media wil daarom in eerste instantie een aantal recente adviezen in herinnering brengen die nuttig aansluiten bij het huidige voorontwerp van decreet en/of aanleiding zouden moeten geven tot een bijsturing van het bestaande Mediadecreet. In dat verband herinnert de Sectorraad aan de verplichting om duiding en toelichting te geven over genomen beslissingen met betrekking tot dit advies, zoals voorzien in het kaderdecreet betreffende de strategische adviesraden en in het oprichtingsdecreet van de SARC.

2.2.1 Boodschappen van algemeen nut (BAN)

De artikelen uit het voorontwerp van decreet die handelen over de boodschappen van algemeen nut roepen bij de Sectorraad een aantal vragen op die ook eerder al voorwerp van discussie waren en na wijziging allerminst lijken te zijn opgelost.

Zo betreft art 10 de toevoeging van een artikel 50/1 dat als volgt begint: 'Omroeporganisaties *zijn gemachtigd* boodschappen van algemeen nut uit te zenden,...

De Sectorraad wenst hierbij zijn opmerkingen te herhalen uit zijn advies van 14 juli 2008 bij het eerste voorontwerp van Mediadecreet.

- bij het toenmalige artikel 46: '[...] Het is aangewezen om de bepalingen van dit hoofdstuk qua aanpak op elkaar af te stemmen, vertrekkend vanuit het algemene principe dat wat niet (expliciet) verboden is, is toegelaten. [...]- bij het toenmalige artikel 47: 'De sectorraad is van oordeel dat in dit artikel de machtiging om 'boodschappen van algemeen nut' uit te zenden, moet geschrapt worden [...]

Over het principe van het onderbrengen van de bepalingen rond boodschappen van algemeen nut bij de bepalingen rond commerciële communicatie, adviseerde de Sectorraad in zijn eerdere adviezen bij het Mediadecreet al dat BAN's volgens hem geen vorm van commerciële communicatie zijn (advies van 14 juli 2008: advies bij toenmalig art. 47 en 76; advies van 17 september 2008: advies bij toenmalig art. 77).

Het is dan ook vreemd te moeten vaststellen dat beide begrippen nu bijna volledig met elkaar gelijkgeschakeld worden.

2.2.2 Toezicht op inhoud van reclameboodschappen

De vraag stelt zich welke instantie het meest geschikt is om (effectieve) controle uit te oefenen op de inhoud van audiovisuele commerciële communicatie¹. De bijna voltallige Sectorraad (uitgezonderd het lid voorgedragen door de Gezinsbond²) gaf reeds eerder te kennen dat hij ervoor opteert om de Vlaamse Regulator voor de Media (VRM) grotendeels van deze taak te ontslaan voor wat de kwalitatieve beperkingen betreft (i.e. de controle en het toezicht over de *inhoud* van reclameboodschappen) en stelde voor om deze taak op georganiseerde wijze (zoals voor andere media) onder te brengen bij de JEP, de Jury voor Ethische Praktijken inzake Reclame. Een doelbewuste keuze dus voor efficiënte co-regulering (zie adviezen van 14 juli 2008 en 17 september 2008, alsook bestaande wetenschappelijke literatuur, evenwel specifiek over op minderjarigen gerichte commerciële communicatie: D. Voorhoof en H. Cannie, *Audiovisuele media, reclame en minderjarigen. Veel regels maar weinig toezicht*, TJK 2010/3, 169-176).

Het voorliggende voorontwerp van decreet volstaat echter met een minimale aanpassing van de regels in verband met de bescherming van minderjarigen, gekoppeld aan een uitbreiding ter zake van de bevoegdheid van de Kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen van de VRM (art. 23 en 46 voorontwerp), geheel voorbijgaand aan de eerdere adviezen van de Sectorraad, zonder enige duiding of motivering waarom geen rekening is gehouden met de eerdere adviezen van de Sectorraad Media.

¹ We spreken hier dus niet over BAN's, aangezien deze volgens de Sectorraad geen vorm van commerciële communicatie zijn.

² Een vertegenwoordiger van de gebruikers in de Sectorraad Media, voorgedragen door de Gezinsbond, gaat wel akkoord met de uitbreiding van de bevoegdheid van de 2^e kamer van de VRM, maar merkt op dat zij deze aanpassing nog als te minimaal beschouwt.

2.2.3 Betaalde boodschappen van politieke partijen

Ook aan de door de Sectorraad eerder geformuleerde suggestie tot aanpassing van de regelgeving omtrent betaalde boodschappen van politieke partijen (advies van 11 juni 2010) wordt in het huidige voorontwerp van decreet voorbij gegaan, zonder dat hierbij toelichting wordt gegeven.

De kritiek op artikel 49 van het Mediadecreet betreft zowel de gebrekkige normatieve formulering, de tegenstrijdigheid tussen de ratio en de effectieve formulering van de betwiste bepaling en het niet-pertinent gebruik van de term 'commerciële communicatie'. Ook is gewezen op het al te "virtuele" karakter van deze bepaling, aangezien de effectieve toepassing afhankelijk is van een wetswijziging op federaal niveau. Ten slotte stelt zich een probleem vanuit het perspectief van art. 10 EVRM, aangezien de huidige situatie er op neerkomt dat er een verbod van politieke reclame op radio en televisie in aanloop naar de verkiezingen is en dat aan de politieke partijen ook geen zendtijd meer beschikbaar is via de openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap (VRT). Dit leidt tot een toestand die vergelijkbaar is met een situatie die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een zaak tegen Noorwegen als strijdig is beoordeeld met de vrijheid van politieke expressie in toepassing van art. 10 EVRM.

Het Vlaamse mediadecreet van 2009 bepaalt dat het toegestaan is 'om tegen betaling aan politieke mandatarissen of kandidaat-mandatarissen en aan politieke partijen commerciële communicatie ter beschikking te stellen tijdens de sperperiode voor de verkiezingen mits naleving van de wetgeving betreffende de verkiezingen'. De federale wet verbiedt evenwel aan politieke partijen om tijdens die sperperiode (in principe 3 maand voor de verkiezingen) politieke commerciële reclamespots op radio en televisie te laten uitzenden. De huidige regeling impliceert tot dusverre dat de politieke partijen geen betaalde reclameboodschappen via de Vlaamse audiovisuele media kunnen laten uitzenden. In een arrest van 22 december 2010 was het Grondwettelijk Hof van oordeel dat een bepaling uit het omroepdecreet van de Franse Gemeenschap, die neerkwam op een verbod voor de audiovisuele media tot uitzending van 'reclame' voor politieke partijen (en representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties), niet redelijk verantwoord was.

Redenen genoeg dus om een aanpassing van de bepaling van art. 49 van het Mediadecreet mee in het voorontwerp op te nemen, ook rekening houdend met de eerder gemaakte opmerkingen in het advies van de Sectorraad van 11 juni 2010.

2.2.4 Vlaamse Regulator voor de Media

De Sectorraad wenst te verwijzen naar zijn herhaaldelijke vraag (adviezen van 14 juli 2008, 17 september 2008 en 20 juli 2009) om wat de werking van de VRM betreft, te kijken wat er kan gedaan worden op het vlak van de rechten van de verdediging. Het gaat dan onder andere om een tegensprekelijk debat en een reële beroepsmogelijkheid.

De Sectorraad verwijst ook naar de suggesties die het formuleerde in de adviezen van 14 juli 2008 en 17 september 2008, betreffende de aanzet tot co-regulering (in samenwerking met de JEP) in relatie tot het toezicht op bepaalde voorschriften inzake audiovisuele commerciële communicatie.

De Sectorraad Media adviseert om de bovenstaande eerder aangekaarte thema's mee op te nemen in het voorontwerp van decreet, of hierover minstens een serieus debat te organiseren.

3. Vragen om verduidelijking

De Sectorraad Media zag zich tijdens zijn vergadering van 5 juli geconfronteerd met vele onopgeloste vragen en onduidelijkheden. Zonder een verduidelijking van onderstaande vragen is

het voor de Sectorraad niet mogelijk om de voorgestelde herzieningen correct te interpreteren en bijgevolg om hierover te adviseren.

3.1 Art. 10 en 14 voorontwerp (art. 50 en 53 Mediadecreet)

- Eerst wordt in het decreet ingeschreven dat boodschappen van algemeen nut 'duidelijk herkenbaar en onderscheiden van programma's' moeten zijn. Enkele artikels verder voegt men toe dat ook BAN's 'gemakkelijk als zodanig herkenbaar [moeten] zijn'. Is er een reden voor dit dubbel gebruik?
- De Sectorraad vraagt zich af hoe men dit in de praktijk zal moeten aanpakken. Is hierover nog een uitvoeringsbesluit gepland of hoe zal dit worden verduidelijkt?

3.2 Art. 13 voorontwerp (art. 52 Mediadecreet)

Het is niet geheel duidelijk wat als een 'eerlijke behandeling van de consument' kan worden beschouwd. De Sectorraad steunt vanzelfsprekend de doelstelling van consumentenbescherming, maar stelt zich vragen bij deze verwoording. Ook is niet duidelijk waar de verantwoordelijkheid ligt: moeten omroepen preventief censureren? Wie kan/moet eventueel voorafgaandelijk advies aan de JEP vragen (adverteerder of omroep)?

3.3 Art. 15 voorontwerp (art. 54 Mediadecreet)

Als gevolg van taalkundig advies wordt de bewoording aangaande sluikreclame door artikel 15 van het voorontwerp van decreet artikel 54 van het Mediadecreet gewijzigd. De Sectorraad vraagt zich af of bij de voorgestelde formulering ('met name' > 'vooral') rekening is gehouden met het arrest van Hof van Justitie van 9 juni 2011 in de zaak nr. 52/10, waarin verduidelijkt werd dat de bedoeling om sluikreclame te maken ook aanwezig kan zijn indien er geen geldelijke of andere vergoeding tegenover staat³. De vertegenwoordigers van de private omroepen en de VRT wijzen er echter op dat dit arrest een interpretatie geeft van een bepaling van de (oude) Richtlijn Televisie Zonder Grenzen en niet van de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten. Zij zijn bijgevolg van oordeel dat er argumenten bestaan om te stellen dat nu voor elke vorm van commerciële communicatie vereist is dat er sprake is van een financiële vergoeding of soortgelijke vergoeding.

3.4 Art. 16 voorontwerp (art. 55 Mediadecreet)

De Sectorraad vraagt zich af of de uitbreiding van dit artikel naar BAN's niet op hetzelfde probleem stuit als bij de huidige artikels 57 en 59 Mediadecreet, waar uitdrukkelijk werd gekozen deze niet uit te breiden tot BAN's. Men kan zich voorbeelden indenken waarbij het de bedoeling van een spot kan zijn om discriminatie in beeld te brengen: was het een welbewuste keuze dit hiermee te verhinderen?

De toepasselijkheid van art. 55, 2° op BAN's zou ook tot gevolg hebben dat boodschappen die bv. de tewerkstelling van een bepaalde bevolkingsgroep zou promoten als een spot ter bevordering van discriminatie zou kunnen worden beschouwd en dus decretaal verboden zou zijn.

³ Hof van Justitie 9 juni 2011, zaak C 52/10, betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, ingediend door het Symvoulío tis Epikrateias (Griekenland) bij beslissing van 23 december 2009, ingekomen bij het Hof op 1 februari 2010, in de procedure Eleftheri tileorasi AE „ALTER CHANNEL”, Konstantinos Giannikos t. Ypourgos Typou kai Meson Mazikis Enimerosis, Ethniko Symvoulío Radiotileorasis. Het arrest betreft artikel 1, sub d, van richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 juni 1997.

3.5 Art. 23 en 46 voorontwerp (art. 72 en 216, § 3, eerste lid Mediadecreet) en art. 25 voorontwerp (art. 84 Mediadecreet)

- De Sectorraad Media vraagt verduidelijking bij de formulering van de uitbreiding van art. 72 en bij de keuze om de bevoegdheden omtrent het toezicht op commerciële communicatie op te splitsen naar beide kamers van de VRM, alvorens hij hierover een uitspraak kan doen.
- De bepaling zelf laat ook ruimte voor interpretatie. Bepaalde producten – zoals bijvoorbeeld bepaalde types van populaire games – bevatten net ‘nodeloos geweld’. Kan hiervoor dan niet meer geadverteerd worden op televisie (maar wel in andere media)?
- De Sectorraad is van oordeel dat het verbod van telewinkelen voor diensten die gebruik maken van pseudowetenschappelijke paranormale middelen te vaag omschreven is, voor zover al niet kan worden volstaan met de algemene verbodsbepalingen en beperkingen in het Mediadecreet betreffende het verbod van misleidende reclame of bepalingen in de Wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming.
Ook de Memorie van Toelichting brengt hierin geen duidelijkheid: niet alleen worden twee (niet geheel gelijklopende) opsommingen gegeven van wat pseudowetenschappelijke paranormale middelen zijn (paragraaf 2 en 4 bij artikel 25), ook worden zeer vage omschrijvingen als ‘relatieadviezen’ gebruikt, waarbij frauduleuze en/of misleidende praktijken enerzijds, en (min of) meer ernstige formats over één kam worden geschoren. Onderliggende vraag is of het aan de decreetgever is om pseudowetenschap van echte wetenschap te onderscheiden.

3.6 Art. 27 voorontwerp (art. 151 Mediadecreet)

- Een ‘hoofdjournaal’ is gedefinieerd, een ‘journaal’ niet. Is onderzocht wat de implicaties van deze lacune kunnen zijn? Is het theoretisch mogelijk dat vb. een ‘showbizz-journaal’ aan dezelfde voorwaarden moet voldoen? Het kan ons inziens niet de bedoeling zijn dat bijvoorbeeld een luchtig “showbizz-nieuws” van een muziekzender ondertiteld dient te worden.
- De Sectorraad stelt vast dat het art. 27 voorontwerp de bestaande onduidelijkheid over de aanvang van de ondertitelingsverplichtingen, in tegenstelling tot de in de Memorie van Toelichting gestelde doelstellingen, helemaal niet wegwerkt. Enkele voorbeelden:
 - Hoofdjournaal: §3 spreekt over omroeporganisaties met 2% marktaandeel die ook gedurende zes maanden voorafgaand aan uitzending van het journaal 2% marktaandeel haalden, en daarnaast organisaties die bij de start van uitzending geen 2% marktaandeel haalden: waarom gelden er voor de eerstgenoemde omroep twee voorwaarden (2 procent marktaandeel en voorafgaand ook al dit marktaandeel), en voor de tweede omroep niet? Wat met omroepen die de voorbije zes maanden 2% marktaandeel haalden, maar op het moment van uitzending niet?
 - Andere journaals: hier geldt hetzelfde probleem. “2 procent marktaandeel gehad hebben en nog steeds hebben” wordt tegenover “geen twee procent marktaandeel gehad hebben” (in januari 2010) geplaatst, waarbij zowel “twee procent marktaandeel gehad hebben maar niet meer hebben” als “geen twee procent gehad hebben (in januari 2010) maar dit vandaag wel hebben” buiten beschouwing worden gelaten.
 - Het artikel 151 wordt, in een voorontwerp met datum juli 2011, volledig vervangen, maar toch worden omroeporganisaties opgedeeld op basis van een marktaandeel op 1 januari 2010. In een snel wijzigend medialandschap lijkt dit een vreemde, betonnerende aanpak.
 - De term ‘marktaandeel’ wordt nergens in het decreet gedefinieerd.
- De regionale televisieomroeporganisaties zullen op weekdagen hun nieuwsuitzendingen ondertitelen. Op het ogenblik is dat de praktijk en wordt dit mogelijk gemaakt door de steun van de Vlaamse overheid die er voor zorgt dat het personeel dat daarvoor ingezet wordt, kan betaald worden. De Sectorraad vraagt zich af hoe kan gegarandeerd worden dat deze steun in de toekomst zal blijven en wat er moet gebeuren als de apparatuur dient vervangen.

3.7 Art 28 en 31 voorontwerp (art. 153 en 186 Mediadecreet)

- De Sectorraad vraagt zich af of het in de Beleidsbrief aangekondigde analyse aangaande de term 'kosteloze televisie' in het kader van de evenementenlijst openbaar en toegankelijk is.
- In artikel 28 is er sprake van een 'basispakket' dat de dienstenverdelers aanbiedt. Artikel 31 spreekt niet van dat basispakket, maar stelt dat de dienstenverdelers 'de volgende lineaire omroepprogramma's in hun geheel verdelen op het ogenblik van lineaire uitzending'. Hier gaat het dus om *must carry* op het ogenblik van simultane uitzending, maar de bepaling voorziet niet dat deze omroepprogramma's in het basispakket moeten zijn opgenomen. Vraag is ook hoe deze bepaling dan te rijmen is met o.m. artikel 28 van het ontwerp (i.v.m. Vlaamse evenementenregeling) en het ongewijzigd artikel 153, §2, van het Mediadecreet.
- Art. 28 stelt in 2° als een van de voorwaarden dat 'het evenement wordt uitgezonden door een televisieomroeporganisatie die in het Nederlands uitzendt'. Welke referentie naar Vlaanderen is er, of anders gesteld, is aan de betrokken voorwaarde reeds voldaan ingeval een Nederlandse zender die verdeeld wordt in Vlaanderen het evenement uitzendt?
- De verwijzing naar 'basispakket' werd verschoven van de eerste paragraaf, eerste lid naar het tweede lid. Omwille van consistentie zou de verwijzing naar 'verschillende dienstenverdelers' over moeten worden genomen in het tweede lid, in plaats van 'een dienstenverdelers'.

3.8 Art. 31 voorontwerp (art. 186 Mediadecreet)

De verplichting voor ondertiteling door televisieomroeporganisaties is geregeld in artikel 27 van het voorontwerp (art. 151 Mediadecreet). In artikel 31 wordt echter geen verplichting voorzien voor de niet aan *must carry* onderworpen dienstverdelers om de bijhorende diensten van een omroep te verdelen. Dit zou impliceren dat de omroep wel de investeringen doet om bijhorende diensten ten behoeve van mensen met auditieve/visuele handicap uit te rollen, maar dat een dienstverdelers geen verplichting heeft om hieraan zijn medewerking te geven. Dit zou dan ook ertoe kunnen leiden dat een omroep de dienst niet aan de doelgroep kan aanbieden. Vraag is dan hoe de omroep in een dergelijke context aan zijn decretale verplichting kan voldoen.

3.9 Art. 32 voorontwerp (art. 187 Mediadecreet)

Art. 32 verscherpt verder de *may carry* regulering, waardoor hieraan onderhevige dienstenverdelers slechts het programma van een regionale omroeporganisatie mogen doorgeven voor zover dit in het verzorgingsgebied van die omroeporganisatie gebeurt, ofwel alle regionale omroepen in één pakket moeten aanbieden. Alhoewel de Memorie van Toelichting deze bepaling uitlegt als een uitbreiding van de *may carry* regulering, gaat het in feite over een verdere inperking van de vrijheid van het aanbieden van elektronische communicatienetwerken en -diensten, die krachtens de Machtigingsrichtlijn door de nationale overheden moet worden gegarandeerd, en die bovenop de inperkingen van de bestaande *may carry* regulering komt (die bijvoorbeeld al stipuleert dat programma's van omroeporganisaties van de Franstalige en Duitstalige Gemeenschap slechts mogen worden doorgegeven voor zover zij gericht zijn op de gehele gemeenschap).

Deze inperkingen zijn verregaand, vooral in contrast met art. 187 °5, dat (ingevolge de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten) de programma's van alle in andere lidstaten erkende omroeporganisaties toelaat. De decreetgever zou minstens moeten specificeren waarom hij bepaalde omroepprogramma's uitsluit.

3.10 Art 33 e.v. voorontwerp (art. 190 e.v. Mediadecreet)

De Sectorraad neemt akte van de strikte omzetting van de Europese richtlijnen.

Een deel van de Sectorraad heeft echter nog vragen bij het onduidelijke begrip 'interoperabiliteit'. Is het de bedoeling van de decreetgever dat omroepen of dienstenverdelers verplicht zullen worden elke applicatie en dergelijke aan te passen aan de verschillende systemen die eindgebruikers kunnen hebben. Dit vraagt om verduidelijking.

De interoperabiliteit van diensten is daarenboven afhankelijk van meerdere factoren, internationale standaardisatie, kosten, technische mogelijkheden. Vooraleer dergelijke verplichting opgelegd wordt dient dan ook de nodige raadpleging voorzien te worden bij onder meer de betreffende omroeporganisaties en dienstenverdelers.

Artikel 5 alinea 1a ter) van de Toegangsrichtlijn voorziet ook expliciet in een consultatieprocedure en de kennisgeving aan de Europese Commissie.

3.11 Art. 40 en 44 voorontwerp (art. 200 en 204 Mediadecreet)

Omroepnetwerken voorzien sowieso op grond van het Mediadecreet jaarlijks een werkingsverslag aan de Regulator. Het verstrekken van alle informatie die nodig is om de veiligheid of de integriteit van hun diensten en netwerken zou hierbij opgevraagd kunnen worden, het lijkt onnodig om dit standaard over te maken aan de Regulator.

3.12 Art. 45 voorontwerp (art. 214 Mediadecreet)

De verwijzing in de memorie klopt niet, waarschijnlijk gaat het over artikel 29 van de Universele Dienstenrichtlijn. De betreffende richtlijn verwijst echter nergens naar bijbehorende diensten zoals die in het voorontwerp worden gedefinieerd, o.a. apparatuur voor auditieve ondertiteling.

De Sectorraad Media vraagt dit te verduidelijken. Bijkomend vraagt hij ook de wenselijkheid te onderzoeken om op te nemen: '... na de betreffende omroeporganisaties en dienstenverdelers ter zake te hebben gehoord.'

3.13 Art. 51 voorontwerp (art. 234 Mediadecreet)

Zonder de kwalificatie 'redelijkerwijs' in artikel 234 wijkt het betreffende artikel in belangrijke mate af van de betreffende richtlijn. De Sectorraad vraagt zich af of dit zo bedoeld is, en zo ja wenst hij verduidelijking bij deze keuze alvorens hij hierover uitspraken kan doen.

3.14 Art. 52 voorontwerp

Dit artikel poogt de werking van de aanpassingen aan het Mediadecreet te beperken tot die procedures die opgestart worden na de inwerkingtreding van de aanpassingen aan het decreet. De Sectorraad vraagt zich af of dergelijk artikel wel zin heeft. Bij de beoordeling hiervan moet minstens rekening worden gehouden met de normale regels inzake inwerkingtreding enerzijds, en met de mogelijke directe werking van sommige bepalingen, nu de implementatietermijn van de richtlijn is verstreken, anderzijds. Meer in het bijzonder vraagt de Sectorraad verduidelijking over de vraag of (en zo ja in welke mate) deze bepaling een invloed kan hebben op de recente door de Regulator opgestarte analyse van de markt voor televisieomroep.

De Sectorraad Media wenst verduidelijking bij bovenstaande vragen alvorens hij ten gronde over de eigenlijke aanpassingen een meer gefundeerd advies kan uitbrengen.

4. Suggesties voor verder debat

Tot slot wenst een deel van de Sectorraad Media enkele thema's scherp te stellen die verband houden met de problematiek van overregulering en bevoegdheidsoverschrijding.

- In het Mediadecreet en nu ook in dit voorontwerp van wijzigingsdecreet wordt bepaald dat commerciële communicatie en boodschappen van algemeen niet in strijd mogen zijn met

wettelijke bepalingen en dat ook de inhoud van de boodschappen van algemeen nut ook op andere vlakken moet worden gecontroleerd door de omroep (artikelen 16-22 voorontwerp).

Er wordt gevreesd voor overregulering en bevoegdheidsoverlap tussen de federale overheid en de Vlaamse Gemeenschap, bijvoorbeeld betreffende aspecten die vervat zitten in de Wet van 6 april 2010 aangaande marktpraktijken en consumentenbescherming. Des te meer omdat er discussie blijft over wie juist waarvoor verantwoordelijk wordt gesteld. De wens dat omroepen niet langer louter doorgeefluik zijn, maar samen met de adverteerder mee aansprakelijk worden gesteld, is een keuze die wordt gemaakt, maar die in de praktijk tot vreemde situaties kan leiden. Is het bijvoorbeeld zo dat een omroep elke wetenschappelijke studie waarvan in een advertentie gewag wordt gemaakt, moet controleren op echtheid?

Waar de bescherming van de consument en de verantwoordelijkheid van de omroep elkaar ontmoeten, moet verder onderwerp van debat zijn, met als doel een werkbaar model te vinden dat voor alle partijen voldoende duidelijkheid verschaft.

- Er wordt verduidelijking gevraagd omtrent het door de minister in het in de memorie van toelichting opgeworpen issue m.b.t. het verbod in artikel 24 van het voorontwerp (art. 82 Mediadecreet). Wat is de precieze verhouding met de kansspelwetgeving of met de decreet- of regelgeving in andere gemeenschappen?
- Wat betreft art. 25 van het voorontwerp (art. 84 Mediadecreet) wordt verduidelijking gevraagd of dit verbod niet reeds gebeurlijk ondervangen wordt door het verbod op misleidende handelsreclame. Bovendien zijn er vragen bij de verwoording van de bepaling zoals het er nu staat: zal reclame voor bijvoorbeeld homeopathie op basis van dit artikel ook kunnen verboden worden?
Er wordt hierover een breder overleg gevraagd met o.a. de gehele mediasector (breder dan enkel audiovisueel) en de consumentenorganisaties over de achterliggende redenen en doelstelling van dit artikel. Een deel van de Sectorraad is immers niet overtuigd dat de assumpties waarop de beslissing deze bepalingen op te nemen werd gebaseerd, in voldoende mate geverifieerd werden.

Een deel van de Sectorraad Media vraagt een bredere aanpak van enkele thema's, teneinde overregulering en bevoegdheidsoverschrijding te vermijden en wenst in een volgend advies, na kennisname van de gevraagde verduidelijkingen, verder in te gaan op de voorgestelde wijzigingen.

Namens de Sectorraad Media,

David Stevens, voorzitter
Hilde Van den Bulck, ondervoorzitter
Hanne Schuermans, secretaris

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE
OP HET EERSTE VOORONTWERP VAN DECREET

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 50.256/3
VAN 11 OKTOBER 2011

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, derde kamer, op 7 september 2011 door de Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 28 oktober 2011, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet ‘houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie’, heeft het volgende advies gegeven:

50.256/3

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten van de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Daarnaast bevat dit advies ook een aantal opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling Wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het ontwerp heeft kunnen verrichten.

*
* *

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt in de eerste plaats tot aanpassing van het decreet van 27 maart 2009 ‘betreffende radio-omroep en televisie’ (hierna: Mediadecreet) aan recente wijzigingen van het Europese regelgevende kader op het gebied van elektronische communicatienetwerken en -diensten. Het gaat daarbij om de omzetting van de volgende richtlijnen:

- richtlijn 2009/136/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 ‘tot wijziging van Richtlijn 2002/22/EG inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische communicatienetwerken en -diensten, Richtlijn 2002/58/EG betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie en Verordening (EG) nr. 2006/2004 betreffende de samenwerking tussen de nationale instanties die verantwoordelijk zijn voor handhaving van de wetgeving inzake consumentenbescherming’,
- richtlijn 2009/140/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 ‘tot wijziging van Richtlijn 2002/21/EG inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische communicatienetwerken en -diensten, Richtlijn 2002/19/EG inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten, en Richtlijn 2002/20/EG betreffende de machtiging voor elektronische communicatienetwerken en -diensten’,

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de conformiteit met hogere rechtsnormen verstaan.

50.256/3

- richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 ‘betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten’.

De beoogde aanpassingen van het Mediadecreet strekken er vooral toe om de toegang tot en de interoperabiliteit van dergelijke netwerken en diensten te vergemakkelijken, in het bijzonder door bijkomende bevoegdheden toe te kennen aan de regulatoren om op te treden ten aanzien van ondernemingen met een bijzondere marktpositie.

In de tweede plaats strekt het ontwerp ertoe een verbod in te voeren op de belpelprogramma's en op het aanbieden van telewinkelprogramma's met betrekking tot diensten die gebruik maken van “pseudowetenschappelijke paranormale diensten”.

Ten slotte worden een reeks bestaande regelingen aangepast, aangevuld of verduidelijkt. Zo strekt het ontwerp tot:

- het verduidelijken van de evenementenregeling door het wegwerken van dubbelzinnigheden met betrekking tot de begrippen ‘kosteloos’ en ‘basispakket’;
- het op een aantal vlakken gelijkstellen van de regels voor boodschappen van algemeen nut en commerciële communicatie;
- het schrappen van de uitzendingen door sociaal-economische derden;
- het invoeren van nieuwe regels met betrekking tot de ondertiteling;
- het wegwerken van een financiële discriminatie tussen landelijke radio-omroepen en ketens van regionale omroeporganisaties die samen een landelijk bereik hebben;
- de verbetering van de toegankelijkheid van regionale journaals voor personen met een auditieve handicap;
- de uitbreiding van de bevoegdheden van de Vlaamse Regulator voor de Media, in het bijzonder de bevoegdheden van de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen;

50.256/3

- het vergemakkelijken van het opvragen van documenten door de regulator.

VORMVEREISTEN

3. Op haar vergadering van 1 juli 2011 hechtte de Vlaamse Regering haar principiële goedkeuring aan het ontwerp en gelastte zij de Vlaamse minister bevoegd voor het mediabeleid (hierna: de minister) het advies in te winnen van de Sectorraad Media van de Raad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media (hierna: Sectorraad), alsmede om het advies in te winnen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, binnen een termijn van dertig dagen “op voorwaarde dat het (...) advies [van de Sectorraad] geen aanleiding geeft tot wijziging van de heden door de Vlaamse Regering principieel goedgekeurde tekst”.

Te dezen werd het ontwerp na het verlenen van het advies van de Sectorraad² niet meer opnieuw voorgelegd aan de Vlaamse Regering vóór de indiening van de adviesaanvraag bij de Raad van State.

Zoals de Raad van State reeds eerder heeft opgemerkt, is de in de beslissing van de Vlaamse Regering voorkomende voorwaarde dat “het advies [van de Sectorraad] geen aanleiding geeft tot wijziging³ van de heden door de Vlaamse Regering principieel goedgekeurde tekst” opdat de bevoegde minister de Raad van State zou kunnen raadplegen zonder de tekst opnieuw aan de Vlaamse Regering te moeten voorleggen, niet vrij van dubbelzinnigheid. Enerzijds kan die voorwaarde zo worden geïnterpreteerd dat de betrokken minister de Raad van State slechts kan raadplegen zonder het ontwerp opnieuw aan de Vlaamse Regering te moeten voorleggen wanneer de adviezen geen elementen bevatten die nopen tot een (inhoudelijke) aanpassing van de tekst. Anderzijds kan die voorwaarde in die zin worden geïnterpreteerd dat aan de betrokken minister ook de bevoegdheid wordt toegekend om de opmerkingen of voorstellen van de adviesorganen waaruit (inhoudelijke) wijzigingen aan de ontwerptekst voortvloeien in eerste instantie zelf te beoordelen, in welk geval de ontworpen tekst vóór het inwinnen van het advies van de Raad van State slechts opnieuw aan de Vlaamse Regering zou dienen te worden voorgelegd wanneer die minister van oordeel is dat de inhoud van de adviezen noopt tot het aanbrengen van (inhoudelijke) wijzigingen erin.

² Zie pp. 1 en 2 van dat advies over de omstandigheden waaronder het diende te worden verleend.

³ Soms wordt gewag gemaakt van “inhoudelijke wijzigingen”.

50.256/3

Te dezen is de minister klaarblijkelijk uitgegaan van de laatste interpretatie: hoewel het advies van de Sectorraad tal van fundamentele opmerkingen, bezwaren en voorstellen bevat, werd het ontwerp niet opnieuw aan de Vlaamse Regering voorgelegd. Ervan uitgaande dat zulks effectief overeenkomt met de gedragslijn die de Vlaamse Regering wenst te volgen (wat in de notificaties beter tot uiting zou kunnen komen), dient te worden opgemerkt dat het gevolgde procédé niet vrij is van kritiek. Aangezien de Vlaamse Regering op grond van artikel 83, § 1, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ dient te beraadslagen over elk ontwerp van decreet of besluit van de Vlaamse Regering, dienen de leden ervan in ieder geval kennis te krijgen van de ingewonnen adviezen en dienen ze in de gelegenheid te zijn om in het licht van die adviezen aanpassingen aan die ontwerpen voor te stellen. Wanneer het betrokken ontwerp inmiddels reeds om advies aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, is voorgelegd, en naderhand nog, ten gevolge van het initiatief van andere regeringsleden dan de minister die het ontwerp voorstelt, wijzigingen ondergaat, zullen die wijzigingen in het raam van een nieuwe adviesaanvraag dienen te worden voorgelegd aan de Raad van State. Dat brengt niet alleen praktische moeilijkheden met zich mee, maar druist ook in tegen de regel dat de teksten die aan de Raad van State om advies worden voorgelegd, een definitief karakter dienen te hebben.⁴

Het verdient derhalve aanbeveling dat de Vlaamse Regering de haar voorgelegde ontwerp teksten vóór het inwinnen van het advies van de Raad van State zou onderzoeken in het licht van de adviezen die voorheen zijn ingewonnen, wanneer uit die adviezen inhoudelijke aanpassingen kunnen voortvloeien.

4. Wat betreft het nog te voeren overleg met de federale overheid wordt verwezen naar opmerking 5.1.

⁴ Advies 41.417/AV tot 41.420/AV van de algemene vergadering van de afdeling Wetgeving van de Raad van State van 6 oktober 2006, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 51-2720/001, (126), pp. 130-131, opmerking 5. Zie in diezelfde zin ook advies 44.986/1/V van 10 september 2008 bij een voorontwerp dat heeft geleid tot het Mediadecreet, *Parl St.* Vl. Parl. 2008-2009, nr. 2014/1, (147), p. 156, opmerking 3.

50.256/3

BEVOEGDHEID VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

5. Globaal genomen kan het ontwerp worden ingepast binnen de bij artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen aan de gemeenschappen toegewezen bevoegdheid inzake “de radio-omroep en de televisie”. Enkele punten nopen echter tot een afzonderlijk onderzoek.

5.1. Het ontwerp bevat een aantal wijzigingen die betrekking hebben op de elektronische communicatienetwerken waarmee radio- en televisiesignalen worden doorgegeven. In dat verband kan worden herinnerd aan de volgende opmerking die de Raad van State, afdeling Wetgeving, in zijn advies 44.986/1/V van 10 september 2008⁵ heeft gemaakt:

“4.2. Terwijl de gemeenschappen bevoegd zijn voor radio-omroep en televisie, blijft de federale wetgever op grond van zijn residuaire bevoegdheid bevoegd voor de andere vormen van telecommunicatie.

De bevoegdheid van de gemeenschappen is niet gebonden aan een wijze van uitzenden of overbrengen. Zij staat de gemeenschappen toe de technische aspecten van de overdracht te regelen die een accessorium zijn van de aangelegenheid van radio-omroep en televisie. Het regelen van de overige aspecten van de infrastructuur, waarin onder meer de algemene politie van de radio-elektronische golven is begrepen, behoort tot de bevoegdheid van de federale wetgever⁶.

De convergentie tussen de sectoren radio- en televisieomroep, enerzijds, en telecommunicatie, anderzijds, leidt tot een despecialisatie van de infrastructuur en de netwerken en tot het ontstaan van nieuwe diensten, die niet meer beantwoorden aan de klassieke begrippen van omroep en telecommunicatie. Die evolutie neemt niet weg dat in het stelsel van bevoegdheidsverdeling de aangelegenheid van radio-omroep en televisie, enerzijds, en de andere vormen van telecommunicatie, anderzijds, aan onderscheiden wetgevers zijn toevertrouwd.

De recente technologische ontwikkelingen hebben tot gevolg dat de afbakening van de radio-omroep en de televisie, enerzijds, en de telecommunicatie, anderzijds, niet meer kan gebeuren aan de hand van technische criteria zoals de onderliggende infrastructuur, de gebruikte netwerken of de eindapparatuur, doch wel aan de hand van inhoudelijke en functionele criteria.

⁵ Vermeld in de vorige voetnoot.

⁶ Voetnoot 13 uit advies 44.986/1/V: Grondwettelijk Hof, nr. 132/2004, 14 juli 2004, B.4.2.

50.256/3

Uit de technologische convergentie van de telecommunicatiesector en de audiovisuele sector, inzonderheid het gezamenlijke gebruik van bepaalde transmissie-infrastructuur, blijkt, bij behoud van de huidige bevoegdheidsverdeling, de absolute noodzaak om te voorzien in samenwerking tussen de federale overheid en de gemeenschappen. De bevoegdheden van de federale Staat en de gemeenschappen inzake de elektronische communicatie-infrastructuur, zijn ten gevolge van de technologische evolutie, dermate verweven geworden dat ze niet meer dan in onderlinge samenwerking kunnen worden uitgeoefend. Daaruit volgt dat de wetgever, door eenzijdig een aangelegenheid te regelen, het evenredigheidsbeginsel zou schenden dat eigen is aan elke bevoegdheidsuitoefening⁷.

Zich baserend op de hierboven geschetste rechtspraak heeft het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk aangenomen dat de aan de radio-omroep en de televisie en de telecommunicatie gemeenschappelijke elektronische transmissie-infrastructuur en -diensten in samenwerking tussen de federale Staat en de gemeenschappen moeten worden geregeld, teneinde te bewerkstelligen dat die overheden hun respectieve normen op elkaar afstemmen en om te vermijden dat die infrastructuur en die diensten aan tegenstrijdige bepalingen worden onderworpen⁸.

Sommige onderdelen van de ontworpen regeling, met name de delen IV (dienstenverdelers) en V (netwerken) hebben een algemene draagwijdte en hebben betrekking op aan de radio-omroep en de televisie en de telecommunicatie gemeenschappelijke elektronische transmissie-infrastructuur en -diensten, zodat zij, om in overeenstemming te zijn met de bevoegdheidsverdelende regelen slechts kunnen worden aangenomen in samenwerking met de federale overheid.

Om tot nadere samenwerking te komen hebben de bevoegde overheden het samenwerkingsakkoord van 17 november 2006 betreffende het wederzijds consulteren bij het opstellen van regelgeving inzake elektronische communicatienetwerken (...) gesloten⁹. Om in overeenstemming te zijn met de in dat akkoord gemaakte afspraken moet over het ontwerp overleg worden gepleegd in het Interministerieel Comité voor Telecommunicatie

⁷ Voetnoot 14 uit advies 44.986/1/V: Grondwettelijk Hof nr. 132/2004, 14 juli 2004, B.4.2.-B.6.2.; Grondwettelijk Hof nr. 128/2005, 13 juli 2007, B.6.2.; Grondwettelijk Hof nr. 163/2006, 8 november 2006, B.3.1.

⁸ Voetnoot 15 uit advies 44.986/1/V: Grondwettelijk Hof nr. 163/2006, B.10. I.t.t. arrest nr. 128/2005, dat enkel betrekking heeft op infrastructuur, heeft arrest nr. 163/2006 ook betrekking op transmissiediensten die gemeenschappelijk zijn.

⁹ Voetnoot 16 uit advies 44.986/1/V: Samenwerkingsakkoord van 17 november 2006 tussen de Federale Staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Franstalige Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap betreffende het wederzijds consulteren bij het opstellen van regelgeving inzake elektronische communicatienetwerken, het uitwisselen van informatie en de uitoefening van de bevoegdheden met betrekking tot elektronische communicatienetwerken door de regulerende instanties bevoegd voor telecommunicatie of radio-omroep en televisie, B.S. 28 december 2006, derde uitgave, 75371.

50.256/3

en Radio-Omroep en Televisie, opgericht bij artikel 9 van het voormeld samenwerkingsakkoord.”¹⁰

Volgens de gemachtigde heeft het overleg met de federale overheid en de andere gemeenschappen nog niet plaatsgevonden.¹¹ Bovendien dat daardoor mogelijks ook geen definitieve tekst aan de Raad van State is voorgelegd, heeft het niet kunnen beschikken over de resultaten van dat overleg als gevolg dat de Raad van State niet over alle dienstige elementen beschikt om te beoordelen of de ontworpen wijzigingen aan de delen IV en V van het Mediadecreet (artikelen 30 tot 44 van het ontwerp) conform de bevoegdheidverdelende regels zijn, en in het bijzonder of het evenredigheidsbeginsel dat bij de uitoefening van de betrokken bevoegdheid dient in acht te worden genomen, wordt nageleefd.

Mocht het zo-even vermelde overleg overigens nog leiden tot aanpassingen aan het ontwerp, dan dienen die wijzigingen in ieder geval nog te worden voorgelegd aan de Raad van State, afdeling Wetgeving.

5.2. Het ontworpen artikel 60 van het Mediadecreet (artikel 19 van het ontwerp) bevat een regeling die er zeer specifiek toe strekt te vermijden dat commerciële communicatie elementen bevat die erop gericht zijn de consument op een aantal gebieden te misleiden. Het gegeven dat dit artikel commerciële communicatie betreft die op radio of televisie wordt uitgezonden, neemt niet weg dat het in essentie gaat om een regel betreffende de consumentenbescherming die niet valt onder de aan de gemeenschappen toegekende bevoegdheid inzake radio-omroep en televisie.¹²

5.3. Het ontworpen artikel 82, § 3, van het Mediadecreet (artikel 24 van het ontwerp) bevat een verbod op het uitzenden van belpelprogramma's.

Al zijn besselletjes een kansspel en vallen ze in dat opzicht onder de bevoegdheid van de federale overheid die, maar dan enkel vanuit het oogpunt van de bescherming van de spelers, daaromtrent regels kan uitvaardigen¹³, kunnen de gemeenschappen op grond van hun

¹⁰ Advies 44.986/1/V van 10 september 2008, hiervóór vermeld, pp. 156-159, opmerking 4.2.

¹¹ Zie hierover ook opmerking 3.

¹² Een toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is theoretisch niet uitgesloten, al ziet de Raad van State niet onmiddellijk waarom de ontworpen regeling noodzakelijk zou zijn voor de uitoefening van de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap inzake radio-omroep en televisie.

¹³ Het is inderdaad niet uitgesloten dat de gemeenschappen vanuit het oogpunt van hun bevoegdheid inzake radio-omroep en televisie ook regels uitvaardigen betreffende belpelprogramma's.

50.256/3

bevoegdheid inzake radio-omroep en televisie, en meer bepaald inzake de programmatie, beslissen of zulke programma's al dan niet kunnen worden uitgezonden.¹⁴ De omstandigheid dat de ontworpen bepaling een weerslag heeft op de federale bevoegdheid inzake kansspelen, betekent niet dat de decreetgever zijn bevoegdheid overschrijdt. Het komt hem immers toe de maatregelen te nemen die hij nuttig acht met het oog op een kwaliteitsvolle programmatie,¹⁵ voor zover met deze maatregelen niet enkel wordt beoogd het gevaar dat belspelletjes inhouden voor het publiek tegen te gaan.¹⁶ Het verdient aanbeveling om in de memorie van toelichting de bevoegdheidsrechtelijke context van de genoemde bepaling te situeren.

Wat voorafgaat geldt ook voor het verbod tot telewinkelen met betrekking tot diensten die gebruik maken van “pseudowetenschappelijke paranormale” middelen (ontworpen artikel 84, tweede lid, van het Mediadecreet - artikel 25 van het ontwerp).

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 16

6. Het bestaande artikel 55 van het Mediadecreet bepaalt dat commerciële communicatie de menselijke waardigheid niet mag aantasten (1°), geen discriminatie mag bevatten of bevorderen (2°), en niet mag aanzetten tot gewelddadige, racistische of xenofobe gedragingen (3°). Die bepaling vormt de omzetting in het interne recht van artikel 9, lid 1, c), i) tot iii), van de genoemde richtlijn 2010/13/EU. Artikel 16 van het ontwerp strekt ertoe artikel 55 te vervangen. De vervanging komt erop neer dat het toepassingsgebied van de genoemde beperkingen wordt uitgebreid tot boodschappen van algemeen nut.¹⁷

¹⁴ Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de gemeenschappen in het raam van die bevoegdheid accessoir bepalingen kunnen aannemen betreffende de diensten van telewinkelen (Grondwettelijk Hof, nr. 109/2000, 31 oktober 2000, B.8), waartoe de belspelletjes volgens het Hof van Justitie behoren (H.v.J., 18 oktober 2007, C-195/06, Österreichischer Rundfunk (ÖRF)).

¹⁵ Op grond van artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 komt alleen de bevoegdheid inzake ‘het uitzenden van mededelingen van de Nationale Regering’ niet toe aan de gemeenschappen.

¹⁶ Zie *mutatis mutandis* in deze zin Grondwettelijk Hof, nr. 114/2005, 30 juni 2005, B.8 en B.13.

¹⁷ In zoverre het ontworpen artikel 55 van het Mediadecreet van toepassing is op boodschappen van algemeen nut, kan het niet beschouwd worden als de omzetting van artikel 9, lid 1, c), i) tot iii), van richtlijn 2010/13/EU, aangezien de reikwijdte van dat artikel 9 uitdrukkelijk beperkt is tot audiovisuele commerciële communicatie. Wel bepaalt artikel 6 van de richtlijn in het algemeen dat de lidstaten “met passende middelen” ervoor moeten zorgen “dat de audiovisuele mediadiensten die door onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van audiovisuele mediadiensten worden aangeboden, niet aanzetten tot haat op grond van ras, geslacht, godsdienst of nationaliteit”.

50.256/3

Het uitbreiden van het toepassingsgebied van artikel 55 van het Mediadecreet tot boodschappen van algemeen nut is echter problematisch, meer bepaald wat betreft het ontworpen 2°. In zoverre in het ontworpen artikel 55, 2°, wordt bepaald dat uitzendingen geen discriminatie mogen “bevatten of bevorderen”, gaat het om een verbod dat ongetwijfeld verantwoord kan worden ten aanzien van commerciële communicatie. Ten aanzien van boodschappen van algemeen nut lijkt het verbod om discriminatie te “bevatten” echter een te verregaande beperking in te houden van de vrijheid van meningsuiting, gewaarborgd bij artikel 11 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 10 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens en artikel 19 van de Belgische Grondwet. Boodschappen van algemeen nut kunnen er immers uitdrukkelijk op gericht zijn om discriminaties aan de kaak te stellen. De effectiviteit van de boodschap zou nodeloos beperkt worden indien de boodschap niet, in woord of in beeld, de aan te klagen discriminatie zou mogen oproepen.

Het ontworpen artikel 55 zou daarom best herschreven worden, zodat het verbod om discriminatie te “bevatten” enkel geldt voor commerciële communicatie, niet voor boodschappen van algemeen nut.

Artikel 24

7. Het ontworpen artikel 82, § 3, eerste lid, van het Mediadecreet bepaalt dat het uitzenden van belpelprogramma's is verboden. Een belpelprogramma wordt in het tweede lid omschreven als “een televisieprogramma dat hoofdzakelijk bestaat uit het aanbieden van spelen waarbij gebruik gemaakt wordt van nummerreeksen van het Belgisch nummerplan en waarvoor het is toegestaan om van de oproeper naast de prijs van de communicatie ook een betaling voor de inhoud te vragen”.

De verwijzing naar “nummerreeksen van het Belgisch nummerplan” is kennelijk overgenomen uit de federale regelgeving¹⁸. Vanuit het oogpunt van de bevoegdheid van de federale overheid, die gericht is op de bescherming van individuele spelers, is een dergelijk criterium ter afbakening van het toepassingsgebied van een beperkende regeling allicht begrijpelijk en verantwoord. Te dezen gaat het echter om de uitoefening van de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap in verband met het garanderen van de kwaliteit van de programmatie. De vraag rijst of het in die optiek volstaat om het ontworpen verbod te beperken tot nummerreeksen van het Belgisch nummerplan. De gemachtigde heeft verklaard dat het de

¹⁸ Zie o.m. de artikelen 25, 9., 43/12 en 43/14 van de wet van 7 mei 1999 ‘op de kansspelen, de weddenschappen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers’, en koninklijk besluit van 21 juni 2011 ‘tot vaststelling van de voorwaarden waaraan spelen aangeboden in het kader van televisieprogramma's via nummerreeksen van het Belgische nummerplan en die een totaalprogramma inhouden, moeten voldoen’.

50.256/3

bedoeling is om te verwijzen naar elk telefoonnummer waarnaar men vanuit België kan bellen. De Raad van State betwijfelt of dat doel met het gehanteerde criterium kan worden bereikt.

Aan de stellers van het ontwerp wordt aanbevolen om zich te vergewissen van de precieze draagwijdte van de verwijzing naar de nummerreeksen van het Belgisch nummerplan, en indien uit dit onderzoek zou blijken dat bijvoorbeeld via het gebruik van buitenlandse nummers het ontworpen verbod zou kunnen worden omzeild, een ander criterium te zoeken.

Artikel 25

8. Het ontworpen artikel 84, tweede lid, van het Mediadecreet strekt tot het verbieden van telewinkelen met betrekking tot diensten die gebruik maken van “pseudowetenschappelijke paranormale” middelen.

Richtlijn 2010/13/EU bevat geen specifieke regels betreffende een dergelijke uitzondering. Aangezien met die richtlijn enkel een minimumharmonisatie ten aanzien van de erin bedoelde aangelegenheden wordt doorgevoerd en daarbij, buiten de beperkingen opgenomen in de artikelen 21 en 22 ervan, geen specifieke inhoudelijke beperkingen worden opgelegd, moeten nationale overheden worden geacht nog steeds zelfstandig te kunnen optreden.

Het is echter niet geheel duidelijk wat in het ontworpen artikel 84, tweede lid, wordt bedoeld met “diensten die gebruik maken van pseudowetenschappelijke paranormale middelen”. Naar de letter genomen zouden de bedoelde middelen én pseudowetenschappelijk én paranormaal dienen te zijn, maar dan rijst meteen de vraag welke verantwoording ervoor bestaat dat telewinkelen wel zou kunnen worden geprogrammeerd wanneer het enkel een pseudowetenschappelijke inhoud heeft, maar erin niet wordt verwezen naar het paranormale, of wanneer erin enkel wordt verwezen naar het paranormale zonder daaraan een wetenschappelijke pretentie te geven.

Het ontworpen artikel 84, tweede lid, dient derhalve te worden herbekeken.

50.256/3

Artikel 27

9. Artikel 27 van het ontwerp strekt tot de vervanging van artikel 151 van het Mediadecreet. Er wordt voorzien in een verplichting voor de openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties om een aanzienlijk deel van hun omroepprogramma's te voorzien van ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling (§ 1). Aan de regionale televisieomroeporganisaties en de private televisieomroeporganisaties worden verplichtingen inzake ondertiteling van nieuwsuitzendingen en actualiteitenprogramma's opgelegd (§ 2 resp. § 3).

Wat betreft de private televisieomroeporganisaties, is de regeling bijzonder complex. Doordat er verscheidene cumulatieve voorwaarden worden bepaald waarvan het bestaan van de verplichtingen afhangt, lijkt het erop dat er in veel gevallen geen verplichting zal zijn.

Daarbij moet worden opgemerkt dat de aan de private televisieomroeporganisaties opgelegde verplichtingen slechts gelden voor zover die organisaties “starten met” het uitzenden van bepaalde programma's, hetgeen lijkt te impliceren dat de verplichtingen in feite enkel van toepassing zijn op nieuwe programma's en niet op bestaande, onder voorbehoud van de overgangsregeling vervat in artikel 52 van het ontwerp. Dat leidt tot ongelijkheden, waarvan niet duidelijk is of die de toets met het beginsel van de gelijkheid en de niet-discriminatie kunnen doorstaan.

Voorts lijkt het gebruik van het woord “starten” in het ontworpen artikel 151, § 3, eerste lid, te suggereren dat als een private televisieomroeporganisatie eenmaal “gestart” is met de ondertiteling van het hoofdjournaal, het dat moet blijven doen, ook al zakt het marktaandeel onder de 2%. Het is de vraag of zulks beantwoordt aan de bedoeling van de stellers van het ontwerp.

Ten slotte zijn bepaalde termen, bij gebreke van definiëring, voor uiteenlopende interpretaties vatbaar. Dit geldt in het bijzonder voor de termen “journaal”, “actualiteitenprogramma”¹⁹ en “marktaandeel”. Hierop gewezen, heeft de gemachtigde verklaard dat bij gebrek aan concrete bepalingen de interpretatie van het Mediadecreet aan de Vlaamse Regulator voor de Media toekomt. Die oplossing lijkt echter moeilijk verenigbaar met het legaliteitsbeginsel dat geldt voor de administratieve boetes die kunnen worden opgelegd

¹⁹ Vallen onder dit laatste begrip ook bepaalde showbiznieuwsprogramma's of sportoverzichten?

50.256/3

overeenkomstig artikel 228 van het Mediadecreet, onder meer voor inbreuken op artikel 151.²⁰

Het ontworpen artikel 151, § 3, zou best herzien worden.

Artikel 28

10. In de inleidende zin van artikel 28, 2°, van het ontwerp moet worden bepaald dat niet enkel het tweede lid van artikel 153, § 1, maar ook het derde lid van die paragraaf vervangen wordt. Dat derde lid wordt immers hernomen als het tweede lid van het ontworpen artikel 153, § 1/1 (artikel 28, 3°, van het ontwerp).

11. In het ontworpen artikel 153, § 1, tweede lid, van het Mediadecreet wordt bepaald dat een belangrijk deel van het publiek in de Vlaamse Gemeenschap wordt geacht een evenement van aanzienlijk belang voor de samenleving op televisie te kunnen volgen als, onder meer, het evenement wordt uitgezonden door een televisieomroeporganisatie die in het Nederlands uitzendt. Volgens de gemachtigde kan aan dat criterium ook zijn voldaan wanneer het evenement door een Nederlandse omroep wordt uitgezonden. Zulks zou, minstens in de memorie van toelichting, dienen te worden geëxpliciteerd.

Artikel 31

12. In het ontworpen artikel 186, § 1, eerste lid, 5°, van het Mediadecreet wordt ten aanzien van de erin vermelde dienstenverdelers de verplichting opgelegd om ook de bijhorende diensten van de televisieprogramma's bedoeld in artikel 186, § 1, eerste lid, 1° tot 4°, van het Mediadecreet, waaronder ondertiteling en andere bij het ontworpen artikel 151 van dat decreet bedoelde hulpmiddelen, te verdelen. Een gelijkaardige verplichting geldt niet ten aanzien van andere omroepprogramma's van lineaire omroepen die op grond van artikel 186, § 2, eerste lid, van het Mediadecreet onder de doorgifteverplichting worden gebracht. Vraag is of hiervoor een afdoende verantwoording bestaat die de toets aan het beginsel van de gelijkheid en de niet-discriminatie doorstaat. Eventueel kan artikel 186, § 2, van het Mediadecreet worden

²⁰ Het Grondwettelijk Hof heeft overigens geoordeeld dat de administratieve boetes bedoeld in het vigerende artikel 228, 4°, van het Mediadecreet een repressief karakter hebben en moeten worden beschouwd als strafrechtelijk in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens (Grondwettelijk Hof, nr. 14/200, 17 januari 2007, B.3.3).

50.256/3

aangevuld met een lid waarin wordt bepaald dat indien een televisieomroepprogramma overeenkomstig het eerste lid van die bepaling onder een doorgifteverplichting valt, ook de bijhorende diensten van dat televisieomroepprogramma moeten worden doorgegeven.

13. Uit de *may-carry*-regeling voor regionale omroepen, vervat in het ontworpen artikel 186, § 3, 4°, van het Mediadecreet, vloeit voort dat de aanbieder ofwel één regionale zender uit de Vlaamse Gemeenschap (zie artikel 186, § 1, 2°), ofwel een pakket met alle regionale zenders uit de Vlaamse Gemeenschap mag aanbieden. Tevens vloeit uit de bestaande bepalingen van het Mediadecreet voort dat het wel mogelijk is (een selectie van) buitenlandse regionale zenders aan te bieden, terwijl dit niet mogelijk is voor regionale zenders die onder de bevoegdheid van de Duitstalige of de Franse Gemeenschap vallen.

De vraag rijst of er een in het licht van het grondwettelijke beginsel van de gelijkheid en de niet-discriminatie aanvaardbare verantwoording bestaat voor de verschillen in behandeling die hieruit voortvloeien, en of de regeling wel te verenigen valt met het beginsel van de economische unie waardoor het Belgische staatsbestel wordt gekenmerkt.²¹ De stellers van het ontwerp dienen na te gaan of zulke verantwoording effectief voorhanden is. Zo niet, dient het ontworpen artikel 186, § 3, 4°, te worden herbekeken.

Deze opmerking geldt, *mutatis mutandis*, eveneens voor het ontworpen artikel 187, eerste lid, 2°/1 en 2°/2, van het Mediadecreet (artikel 32, 2°, van het ontwerp).

Artikelen 36, 37 en 38

14. In de inleidende zin van artikel 36 van het ontwerp zou verduidelijkt moeten worden dat het nieuwe artikel 192/1 wordt ingevoegd in *titel I van deel V* van het Mediadecreet.

Mutatis mutandis geldt deze opmerking eveneens voor de artikelen 37 en 38 van het ontwerp.

²¹ Zie o.m. Grondwettelijk Hof, nr. 83/2010, 8 juli 2010, B.7; Grondwettelijk Hof, nr. 123/2010, 28 oktober 2010, B.5.2.

50.256/3

15. Het ontworpen artikel 192/1 van het Mediadecreet bevat de omzetting in het interne recht van artikel 13*bis* van richtlijn 2002/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 ‘inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (Toegangsrichtlijn)’, ingevoegd bij de genoemde richtlijn 2009/140/EG.

De stellers van het ontwerp hebben ervoor geopteerd om enkel de leden 1, 2 en 5 van artikel 13*bis* om te zetten, niet de leden 3 en 4. De laatstgenoemde leden voorzien echter in bepaalde verplichtingen ten aanzien van de nationale regelgevende instantie. Die bepalingen zouden eveneens moeten worden omgezet in bepalingen van nationaal recht.

Artikel 37

16. Het ontworpen artikel 192/2 van het Mediadecreet bevat de omzetting in het interne recht van artikel 13*ter* van de Toegangsrichtlijn eveneens ingevoegd bij de genoemde richtlijn 2009/140/EG.

Er is een nuanceverschil tussen de verwijzing in het ontworpen artikel 192/2, § 1, eerste lid, van het Mediadecreet naar “ondernemingen met een aanmerkelijke marktmacht”, wat een feitelijke situatie is, en de tekst van artikel 13*ter*, § 1, van de Toegangsrichtlijn, dat het heeft over “ondernemingen waarvan is vastgesteld dat zij aanmerkelijke marktmacht hebben”, wat een voorafgaande beoordeling door de regulator impliceert.

Voorts heeft het ontworpen artikel 192/2, § 1, eerste lid, het eenvoudig over het voornemen om “een afzonderlijke bedrijfseenheid op te richten”, terwijl artikel 13*ter*, § 1, van de Toegangsrichtlijn het heeft over het voornemen om “een afzonderlijke bedrijfseenheid op te richten *om alle kleinhandelaren, met inbegrip van de eigen kleinhandelafdelingen, [volledig] equivalente toegangsproducten aan te bieden*”. De ontworpen tekst zou tot gevolg hebben dat elke vennootschapsrechtelijke herstructurering waarbij een nieuwe bedrijfseenheid wordt opgericht moet worden aangemeld, ook als er geen effect is op de toegang van kleinhandelaren tot de netwerkactiva. Dit is allicht niet de bedoeling van de stellers van het ontwerp.

De tekst van het ontwerp zou op de twee genoemde punten best nauwer op die van de richtlijn afgestemd worden.

50.256/3

Artikel 39

17. Het ontworpen artikel 199, tweede lid, van het Mediadecreet bevat de omzetting in het interne recht van artikel 13*bis* van richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 ‘inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Kaderrichtlijn)’, ingevoegd bij de genoemde richtlijn 2009/140/EG. De omzetting gebeurt hier ten aanzien van kabelomroepnetwerken.

De stellers van het ontwerp hebben ervoor geopteerd om enkel de leden 1, 2 en 3, eerste alinea, van artikel 13*bis* om te zetten, niet de leden 3, tweede en derde alinea, en 4. Terwijl lid 4 inderdaad niet omgezet moet worden, omdat het voorziet in verplichtingen ten aanzien van de Europese Commissie, lijkt dat daarentegen wel het geval te zijn voor lid 3, tweede en derde alinea. De laatstgenoemde alinea's voorzien immers in bepaalde verplichtingen ten aanzien van de nationale regelgevende instantie. De omzetting van die bepalingen is te dezen des te meer nodig, nu daarin voorzien wordt, enerzijds, in een rapporteringplicht voor de nationale regelgevende instantie aan de zusterinstanties in andere lidstaten en aan het Europees Agentschap voor netwerk- en informatiebeveiliging (ENISA) (*ad hoc* en jaarlijks) en aan de Europese Commissie (jaarlijks), en anderzijds, in de mogelijkheid voor de nationale regelgevende instantie om bepaalde informatie met betrekking tot inbreuken op de veiligheid of het verlies van integriteit van het netwerk publiek te maken, indien zij die bekendmaking in het algemeen belang acht. Het gaat hier dus niet louter om de interne organisatie van de overheid, maar om maatregelen met rechtstreekse gevolgen voor de bedrijfsgeheimen en de reputatie van de betrokken ondernemingen.

Deze opmerking geldt eveneens voor artikel 43 van het ontwerp (ontworpen artikel 204, tweede lid, van het Mediadecreet). Artikel 43 voorziet immers in de omzetting van hetzelfde artikel 13*bis* van de Kaderrichtlijn, maar dan ten aanzien van etheromroepnetwerken.

50.256/3

De kamer was samengesteld uit

de Heren	P. LEMMENS,	kamervoorzitter,
	J. SMETS,	
	B. SEUTIN,	staatsraden,
	J. VELAERS,	assessor van de afdeling Wetgeving,
Mevrouw	A.-M. GOOSSENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de Heer T. CORTHAUT, adjunct-auditeur.

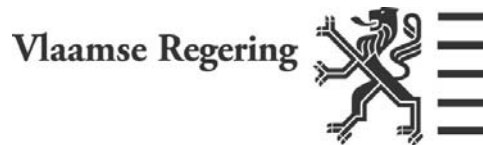
DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

A.-M. GOOSSENS

P. LEMMENS

VOORONTWERP VAN DECREET
d.d. 2 maart 2012

**Voorontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het
decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie**

De VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijzigingsbepalingen

Art. 2. Artikel 1 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie wordt vervangen door wat volgt:

“Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid. Het zet onder meer de bepalingen om van de richtlijnen:

1° richtlijn 2009/136/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 tot wijziging van Richtlijn 2002/22/EG inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische communicatienetwerken en -diensten, Richtlijn 2002/58/EG betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie en Verordening (EG) nr. 2006/2004 betreffende samenwerking tussen de nationale instanties die verantwoordelijk zijn voor handhaving van de wetgeving inzake consumentenbescherming;

2° richtlijn 2009/140/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 tot wijziging van Richtlijn 2002/21/EG inzake een gemeenschappelijk regelge-

vingskader voor elektronische communicatienetwerken en -diensten, Richtlijn 2002/19/EG inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten, en Richtlijn 2002/20/EG betreffende de machtiging voor elektronische communicatienetwerken en -diensten;
3° richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten).”.

Art. 3. In artikel 2,8°, van hetzelfde decreet wordt tussen de woorden “routeringsapparatuur en andere middelen” en de woorden “die het mogelijk maken” de zinsnede “, waaronder netwerkelementen die niet actief zijn,” ingevoegd.

Art. 4. In artikel 29, §2, van hetzelfde decreet worden tussen de woorden “vijftien minuten” en de woorden “ter duiding van sociaaleconomische onderwerpen” de woorden “en wekelijks een radioprogramma van minimaal vier minuten” ingevoegd.

Art. 5. In deel II van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2009, wordt het opschrift van titel X vervangen door wat volgt:

“Televisie- en radioprogramma’s door levensbeschouwelijke verenigingen en een organisatie die de belangen van de gezinnen behartigt”.

Art. 6. In artikel 36 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden “en sociaal-economische” opgeheven;

2° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden “of een sociaal-economische” opgeheven;

3° in paragraaf 5 wordt de zinsnede “erkende verenigingen, buiten de levensbeschouwelijke,” vervangen door de woorden “gezinsorganisatie die de belangen van de gezinnen verdedigt”.

Art. 7. In deel III, titel II, van hetzelfde decreet wordt hoofdstuk III, dat bestaat uit artikel 46, opgeheven.

Art. 8. In deel III, titel II van hetzelfde decreet wordt het opschrift van hoofdstuk IV vervangen door wat volgt:

“Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut”.

Art. 9. In deel III, titel II, hoofdstuk IV van hetzelfde decreet wordt een afdeling I/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

“Afdeling I/1. Boodschappen van algemeen nut”.

Art. 10. In hetzelfde decreet wordt in afdeling I/1, ingevoegd bij artikel 9, een artikel 50/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 50/1. Omroeporganisaties zijn gemachtigd boodschappen van algemeen nut uit te zenden, met behoud van de toepassing van de bepalingen van dit decreet.

De boodschappen van algemeen nut zijn duidelijk herkenbaar en onderscheiden van de programma's. In een televisieomroepprogramma worden ze voorafgegaan en gevolgd door een passende aankondiging dat het om een boodschap van algemeen nut gaat en van wie de boodschap uitgaat. In een radioprogramma worden ze door middel van een auditief signaal onderscheiden van de gewone programmering.

Boodschappen van algemeen nut die afkomstig zijn van sociale en humanitaire verenigingen of van verenigingen die behoren tot het domein van het algemeen welzijn, mogen rechtstreeks noch onrechtstreeks gericht zijn op de commerciële promotie van individuele producten of diensten, noch op de commerciële promotie van het lidmaatschap van dergelijke verenigingen.”.

Art. 11. In deel III, titel II, hoofdstuk IV van hetzelfde decreet worden aan het opschrift van afdeling II de woorden “en boodschappen van algemeen nut” toegevoegd.

Art. 12. Artikel 51 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 51. De bepalingen van deze afdeling zijn ook van toepassing op teletekst.”.

Art. 13. Artikel 52 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 52. De aanbieders van omroepdiensten mogen geen commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut uitzenden die in strijd zijn met wettelijke bepalingen.

De aanbieders van omroepdiensten mogen bovendien geen commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut uitzenden die niet in overeenstemming zijn met de beginselen van de bescherming van het privéleven, de eerlijke behandeling van de consument en de eerlijke mededinging.”.

Art. 14. Artikel 53 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 53. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut moeten gemakkelijk als zodanig herkenbaar zijn.”.

Art. 15. Artikel 54 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 54. Sluikreclame is verboden.

Onder sluikreclame als vermeld in het eerste lid, wordt verstaan commerciële communicatie die bestaat uit het vermelden of vertonen van goederen, diensten, naam, handelsmerk of activiteiten van een producent van goederen of een aanbieder van diensten in programma's, als de omroeporganisatie daarmee beoogt reclame te maken en het publiek kan worden misleid omtrent de aard van de vermelding of de vertoning. Die bedoeling wordt met name geacht aanwezig te zijn als de vermelding of de vertoning tegen betaling of een andere vergoeding gebeurt.”.

Art. 16. Artikel 55 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 55. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet zo opgezet zijn dat ze:

1° de menselijke waardigheid aantasten;

2° enige vorm van discriminatie op grond van geslacht, ras of etnische afstamming, nationaliteit, godsdienst of levensbeschouwing, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid bevatten of bevorderen;

3° aanzetten tot gewelddadige, racistische of xenofobe gedragingen.”.

Art. 17. Artikel 56 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 56. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen geen elementen bevatten met kwetsende of misprijzende uitlatingen over religieuze, filosofische of politieke overtuigingen.”.

Art. 18. Artikel 58 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 58. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen personen niet uitbeelden in hun persoonlijke of maatschappelijke hoedanigheid of naar hen verwijzen zonder hun voorafgaande toestemming.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet zonder vooraf gegeven toestemming persoonlijke eigendommen afbeelden of ernaar verwijzen op een wijze die laat veronderstellen dat de betrokkene daarin heeft toegestemd. Bij beelden van of verwijzingen naar persoonlijke eigendommen is geen toestemming vereist voor wat integrerend tot het straatbeeld behoort. Voor gerichte en uitdrukkelijke verwijzingen is de toestemming wel vereist.”.

Art. 19. Artikel 60 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 60. §1. Commerciële communicatie mag geen elementen bevatten die erop gericht zijn de consument te misleiden op het gebied van:

1° de kenmerken van de goederen of diensten, zoals beschikbaarheid, aard, uitvoering, samenstelling, procedé en datum van fabricage of levering, geschiktheid voor het gebruik, gebruiksmogelijkheden, hoeveelheid, specificatie, geografische of commerciële oorsprong of van het gebruik te verwachten resultaten, of uitslagen en essentiële uitkomsten van onderzoek van de goederen of diensten;

2° de prijs of de wijze van prijsberekening, alsook de voorwaarden waaronder de goederen worden geleverd of de diensten worden verricht;

3° de hoedanigheid, kwalificaties en rechten van de adverteerder, zoals zijn identiteit en zijn vermogen, zijn bekwaamheden en zijn industriële, commerciële of intellectuele eigendomsrechten of zijn bekroningen en onderscheidingen.

§2. Onder misleidende commerciële communicatie wordt elke vorm van reclame verstaan die op enigerlei wijze, waaronder begrepen wordt haar opmaak, de personen tot wie ze zich richt of die ze bereikt, misleidt of kan misleiden en die door haar misleidende karakter hun economische gedrag kan beïnvloeden, of die om die redenen een concurrent schade toebrengt of kan toebrengen.”.

Art. 20. Artikel 61 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 61. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet op een verkeerde of misleidende manier gebruikmaken van wetenschappelijke en technische publicaties. Wetenschappelijke en technische termen mogen niet worden misbruikt om bepaalde beweringen een pseudowetenschappelijke basis te verstreken.”.

Art. 21. Artikel 62 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 62. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet aansporen tot gedrag dat schadelijk is voor de gezondheid of de veiligheid, of dat in hoge mate schadelijk is voor het milieu.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen geen elementen bevatten die ertoe kunnen leiden de kijker of luisteraar te misleiden over de milieueffecten.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen geen aanduidingen of suggesties bevatten waardoor het risico voor de gezondheid en de veiligheid voor de consumenten en voor derden wordt geminimaliseerd.”.

Art. 22. Artikel 63 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 63. De getuigenissen, attesten en aanbevelingen waarop in commerciële communicatie en in boodschappen van algemeen nut een beroep wordt gedaan, moeten authentiek zijn, mogen niet uit hun context gerukt zijn en mogen niet achterhaald zijn. Het gebruik van getuigenissen, attesten en aanbevelingen is alleen toegestaan als de auteur zijn toestemming geeft.”.

Art. 23. Aan artikel 72 van hetzelfde decreet wordt een punt 5° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“5° pornografische inhoud of boodschappen van nodeloos geweld bevatten.”.

Art. 24. Aan artikel 82 van hetzelfde decreet wordt een paragraaf 3 toegevoegd die luidt als volgt:

“§3. Het uitzenden van belpelprogramma's is verboden.

Een belpelprogramma is een televisieprogramma dat hoofdzakelijk bestaat uit het aanbieden van spelen waarbij gebruik gemaakt wordt van nummerreeksen

van het Belgische nummerplan en waarvoor het is toegestaan om van de oproeper naast de prijs van de communicatie ook een betaling voor de inhoud te vragen.”.

Art. 25. In artikel 84 van hetzelfde decreet wordt tussen het eerste en het tweede lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Telewinkelen met betrekking tot diensten die gebruik maken van pseudowetenschappelijke paranormale middelen zijn verboden.”.

Art. 26. In artikel 143, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de woorden “kan door de Vlaamse Regering worden erkend als landelijke radio-omroeporganisatie” vervangen door de woorden “is van rechtswege een landelijke radio-omroeporganisatie”.

Art. 27. Artikel 151 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 151. §1. De openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties maken een aanzienlijk deel van hun omroepprogramma toegankelijk voor personen met een visuele of auditieve handicap. Hiervoor wordt gebruik gemaakt van ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling.

§2. De regionale televisieomroeporganisaties maken hun nieuwsuitzendingen op weekdagen vanaf 20 uur toegankelijk voor personen met een auditieve handicap. Daarvoor wordt gebruikgemaakt van ondertiteling.

§3. Private televisieomroeporganisaties met een gemiddeld marktaandeel van 2% die starten met het uitzenden van een hoofdjournaal en gedurende zes maanden voorafgaand aan de eerste uitzending ervan een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, moeten dat hoofdjournaal ondertitelen van bij de start van dat journaal. Het hoofdjournaal is het journaal met gemiddeld het hoogste kijkcijfer.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van een hoofdjournaal maar op de dag van de eerste uitzending ervan geen marktaandeel van 2% hebben, moeten dat hoofdjournaal ondertitelen binnen een termijn van 12 maanden die begint te lopen vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisaties ononderbroken gedurende 6 maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben gehad.

Private televisieomroeporganisaties die op 1 januari 2010 een marktaandeel van 2% hadden en nog steeds hebben en die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's, moeten deze andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's ondertitelen ten laatste op 1 januari 2013.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's maar op 1 januari 2010 geen gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, moeten deze andere journaals dan

het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's ondertitelen binnen een termijn van 36 maanden die begint te lopen vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisaties ononderbroken gedurende 6 maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben gehad.

§4. De Vlaamse Regering legt een tijdspad en quota op voor:

- 1° andere ondertiteling dan vermeld in paragraaf 2 en 3 ;
- 2° audiobeschrijving;
- 3° gebarentaal;
- 4° auditieve ondertiteling.

§5. De Vlaamse Regering verstrekt subsidies voor elke techniek om televisiediensten toegankelijk te maken.

De Vlaamse Regering legt daarvoor criteria vast.”.

Art. 28. In artikel 153 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden “via de basispakketten van de verschillende dienstenverdelers” opgeheven;

2° in paragraaf 1 wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

“Een belangrijk deel van het publiek in de Vlaamse Gemeenschap wordt geacht een evenement van aanzienlijk belang voor de samenleving op televisie te kunnen volgen als:

- 1° het evenement wordt uitgezonden door een televisieomroeporganisatie die in het Nederlands uitzendt;
- 2° het een televisieomroeporganisatie betreft die door ten minste 90 percent van het publiek kan worden ontvangen zonder extra betaling boven op de prijs van het abonnement op het basispakket van een dienstenverdelers.”.

3° er wordt een paragraaf 1/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

“§1/1. Een evenement kan als een evenement van aanzienlijk belang voor de samenleving worden beschouwd als aan minstens twee van volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° het evenement heeft een belangrijke algemene nieuwsaarde en ontlokt een brede interesse bij het publiek;
- 2° het evenement vindt plaats in het kader van een belangrijke internationale competitie of is een wedstrijd waaraan de nationale ploeg, een Belgisch clubteam of een of meer Belgische sportmannen of sportvrouwen deelnemen;
- 3° het evenement behoort tot een belangrijke sportdiscipline of heeft een belangrijke culturele waarde in de Vlaamse Gemeenschap;
- 4° het evenement haalt hoge kijkcijfers in zijn categorie.

De Vlaamse Regering bepaalt of die evenementen via volledige of gedeeltelijke rechtstreekse verslaggeving of via volledige of gedeeltelijke uitgestelde verslaggeving beschikbaar moeten zijn.”.

4° er wordt een paragraaf 3 toegevoegd, die luidt als volgt:

“§3. In paragraaf 1 en 2 wordt onder basispakket van een dienstenverdelers verstaan: het algemene of eerste pakket van omroepdiensten dat aangeboden wordt door een dienstenverdelers. Dat sluit extra kosten voor de aanschaf van bijkomende maar noodzakelijke apparatuur, zoals een decoder, niet uit. Een bijkomend pakket van omroepdiensten met premium content, bijvoorbeeld sport of film, dat door een dienstenverdelers wordt aangeboden naast het basispakket en waarvoor de consument extra moet betalen bovenop de prijs van het basispakket, behoort niet tot het basispakket van een dienstenverdelers.”.

Art. 29. In artikel 172, eerste lid, 3°, van hetzelfde decreet worden de woorden “particuliere omroeporganisatie die zich richt tot de hele Vlaamse Gemeenschap” vervangen door de woorden “private televisieomroeporganisatie”.

Art. 30. In artikel 185, §1, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° tussen het woord “omroepprogramma’s” en de zinsnede “, vermeld” worden de woorden “en de bijbehorende diensten” ingevoegd;

2° de zin “In deze titel worden onder bijbehorende diensten onder meer verstaan: ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling.” wordt toegevoegd.

Art. 31. In artikel 186 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, wordt in de inleidende zin de zinsnede “, op het ogenblik dat de volgende lineaire omroepprogramma’s worden uitgezonden, ze in hun geheel verdelen in hun basisaanbod” vervangen door de woorden “de volgende lineaire omroepprogramma’s in hun geheel verdelen op het ogenblik van lineaire uitzending”;

2° aan paragraaf 1, eerste lid, wordt een punt 5° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“5° de bijbehorende diensten van de televisieomroepprogramma’s, vermeld in punt 1° tot en met 4°.”;

3° aan paragraaf 1, tweede lid, worden de woorden “en bijbehorende diensten” toegevoegd;

4° in paragraaf 3, 4°, worden de woorden “binnen een aanvullend dienstenaanbod tegen betaling worden aangeboden” vervangen door de woorden “binnen een digitaal pakket worden aangeboden”.

Art. 32. In artikel 187, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 2° wordt vervangen door wat volgt:

“2° omroepprogramma’s van de bij de Vlaamse Regulator voor de Media aangemelde omroeporganisaties;”;

2° er worden een punt 2°/1 en een punt 2°/2 ingevoegd, die luiden als volgt:

“2°/1 het omroepprogramma van de regionale televisieomroeporganisatie binnen het verzorgingsgebied van die regionale televisieomroeporganisatie;

2°/2 omroepprogramma’s van alle door de Vlaamse Gemeenschap erkende regionale televisieomroeporganisaties als die omroepprogramma’s in een digitaal pakket worden aangeboden;”.

Art. 33. In artikel 190, §3, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt tussen de woorden “gaat hij na welke ondernemingen” en de woorden “op die markt een aanmerkelijke marktmacht hebben” de zinsnede “, afzonderlijk of gezamenlijk,” ingevoegd;

2° aan het tweede lid wordt de zinsnede “, samen met het specifieke product of met de specifieke dienst en de geografische markten in kwestie” toegevoegd;

3° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regulator voor de Media zorgt ervoor dat actuele informatie, met uitzondering van vertrouwelijke gegevens en bedrijfsgeheimen, openbaar wordt gemaakt op een wijze die waarborgt dat alle belanghebbende partijen gemakkelijk toegang tot die informatie hebben.”.

Art. 34. Aan artikel 191 van hetzelfde decreet wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Ondernemingen die de toegang tot eindgebruikers controleren, kunnen door de Vlaamse Regulator voor de Media, als dat gerechtvaardigd en noodzakelijk is, verplicht worden om hun diensten interoperabel te maken. Die verplichting is objectief, transparant, evenredig en niet-discriminerend.”.

Art. 35. In artikel 192 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, wordt punt 5° vervangen door wat volgt:

“5° de verplichting om in te gaan op redelijke verzoeken tot toegang tot en gebruik van bepaalde netwerkonderdelen en bijbehorende faciliteiten, met inbegrip van toegang tot en gebruik van netwerkonderdelen die niet actief zijn, of ontbundelde toegang tot het aansluitnetwerk. Onder toegang wordt verstaan het onder uitdrukkelijke voorwaarden beschikbaar stellen van faciliteiten en/of diensten aan een andere onderneming met het oog op het aanbieden van elektronische communicatiediensten. Die toegang kan op exclusieve basis of op niet-exclusieve basis zijn;”;

2° in paragraaf 3 wordt tussen de woorden “Europese Commissie” en de woorden “en met de nationale regelgevende instanties” de zinsnede “, het orgaan van Europese regelgevende instanties voor elektronische communicatie ingevoegd.

Art. 36. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 192/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 192/1. §1. Als de Vlaamse Regulator voor de Media van oordeel is dat de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, er niet in geslaagd zijn daadwerkelijke concurrentie tot stand te brengen en dat er belangrijke en blijvende concurrentieproblemen en/of markttekortkomingen zijn vastgesteld met betrekking tot het aanbod op groothandelsniveau op bepaalde markten voor toegangsproducten, kan de Vlaamse Regulator voor de Media een verplichting opleggen aan verticaal geïntegreerde ondernemingen om activiteiten die verband houden met het aanbieden van de desbetreffende toegangsproducten op groothandelsniveau in een onafhankelijke bedrijfseenheid te plaatsen via zogenaamde functionele scheiding.

De onafhankelijke bedrijfseenheid, vermeld in het eerste lid, moet toegangsproducten en diensten leveren aan alle ondernemingen met inbegrip van andere bedrijfseenheden binnen de moedermaatschappij, binnen dezelfde tijdspanne, onder dezelfde voorwaarden, met inbegrip van de prijs en diensten en door middel van dezelfde systemen en processen.

§2. Als de Vlaamse Regulator voor de Media een functionele scheiding wil opleggen, dient hij daarvoor een verzoek in bij de Europese Commissie. Dat verzoek bevat het bewijs en een gemotiveerde evaluatie waaruit blijkt dat binnen een redelijke termijn weinig of geen kans is op daadwerkelijke of duurzame concurrentie. Het bevat ook een analyse van de verwachte impact op de regelgevende instantie, op de onderneming, met name op de werknemers van de gescheiden onderneming en op de elektronische communicatiesector als geheel, en op de stimuli om in de sector als geheel te investeren, met name in het kader van de noodzaak om te zorgen voor sociale en territoriale cohesie, en op andere belanghebbenden, met name de verwachte impact op de mededinging op het gebied van infrastructuur en eventuele gevolgen voor de consument en de redenen waarom die verplichting het efficiëntste middel is.

§3. Een onderneming waaraan een functionele scheiding wordt opgelegd, kan, als vastgesteld is dat de onderneming aanmerkelijke marktmacht heeft overeenkomstig artikel 190, §3, tweede lid, op elke specifieke markt onderworpen worden aan de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, of aan andere verplichtingen waaraan de Europese Commissie haar toestemming heeft verleend.”.

Art. 37. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 192/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art.192/2. §1. Ondernemingen met een aanmerkelijke marktmacht brengen de Vlaamse Regulator voor de Media vooraf en op tijd op de hoogte als ze van plan zijn hun plaatselijke toegangsnetwerkactiva, of een belangrijk deel ervan, over te dragen aan een afzonderlijke rechtspersoon met een verschillende eigenaar, of om een afzonderlijke bedrijfseenheid op te richten.

De ondernemingen, vermeld in het eerste lid, brengen de Vlaamse Regulator voor de Media op de hoogte van elke verandering van het voornemen, vermeld in het eerste lid, en van het eindresultaat van het scheidingsproces.

§2. De Vlaamse Regulator voor de Media onderzoekt welk effect de voorgenomen transactie zal hebben op de bestaande regelgevende verplichtingen op grond van dit decreet. Daartoe voert hij een gecoördineerde analyse uit van de verschillende markten die verbonden zijn aan het toegangsnetwerk volgens de procedure, vermeld in artikel 190. Op basis van dat onderzoek kan de Vlaamse Regulator voor de Media verplichtingen opleggen, handhaven, wijzigen of intrekken volgens de voorwaarden, vermeld in artikel 192, §3.

§3. De juridisch of operationeel gescheiden bedrijfseenheden kunnen op elke specifieke markt onderworpen worden aan de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, of aan andere verplichtingen waarvoor de Europese Commissie toestemming heeft verleend, als is vastgesteld dat de onderneming aanmerkelijke marktmacht heeft overeenkomstig artikel 190, §3, tweede lid.”.

Art. 38. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 192/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 192/3. §1. Als een onderneming op een eerste specifieke markt aanmerkelijke marktmacht bezit, kan ze worden aangewezen als een onderneming met een aanmerkelijke marktmacht op een nauw verwante tweede markt als de marktmacht op de eerste markt kan worden gebruikt om de marktmacht van de onderneming op de tweede markt te vergroten.

Om te vermijden dat ondernemingen naar meer macht op de tweede markt streven, kan de Vlaamse Regulator voor de Media de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, opleggen aan die ondernemingen.

§2. Als de oplossingen en maatregelen die genomen worden met toepassing van paragraaf 1, tweede lid, ontoereikend zijn, kan de Vlaamse Regulator voor de Media de volgende maatregelen opleggen op de eindgebruikersmarkt:

- 1° de onderneming mag geen buitensporige prijzen vragen;
- 2° de toegang tot de markt mag niet belemmerd worden;
- 3° de mededinging mag niet beperkt worden door middel van afbraakprijzen;
- 4° er mag geen ongegronde voorkeur voor bepaalde eindgebruikers aan de dag worden gelegd;
- 5° diensten mogen niet op een onredelijke wijze gebundeld worden.

Om de belangen van de eindgebruiker te beschermen en om daadwerkelijke mededinging te stimuleren, kan de Vlaamse Regulator voor de Media aan dergelijke ondernemingen de volgende maatregelen opleggen:

- 1° passende prijsplafonds;
- 2° de verplichting om individuele tarieven te controleren;
- 3° de verplichting om de tarieven af te stemmen op de kosten of prijzen op vergelijkbare markten.

Als een onderneming onderworpen is aan regulering van de eindgebruikerstarieven of aan andere desbetreffende controles van de eindgebruikerstarieven, zorgt de Vlaamse Regulator voor de Media ervoor dat de noodzakelijke en geëigende kostentoerekeningssystemen worden toegepast. De Vlaamse Regulator voor de Media bepaalt welk model en welke boekhoudkundige methode moeten worden gehanteerd. Een erkende bedrijfsrevisor, aangewezen door de onderneming, ziet toe op de inachtneming van het kostentoerekeningssysteem. De onderneming draagt de kosten van de erkende bedrijfsrevisor. De Vlaamse Regulator voor de Media publiceert ieder jaar een verklaring over de inachtneming van deze bepalingen.”.

Art. 39. In artikel 200 wordt een paragraaf 1/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

“§1/1. De Vlaamse Regulator voor de Media kan, de bepalingen die het gebruik van het openbaar domein regelen buiten beschouwing gelaten, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, om het milieu, de volksgezondheid en de openbare veiligheid te beschermen of om stedenbouwkundige of planologische redenen, doch zulks pas na een passende periode van openbare raadpleging, het gedeelde gebruik opleggen aan de aanbieders van kabelomroepnetwerken bij de aanleg van hun netwerkelementen en hun bijbehorende faciliteiten. Dat gedeelde gebruik slaat op faciliteiten of eigendom, met inbegrip van gebouwen, toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, masten, antennes, torens en andere ondersteuningsgebouwen, kabelgoten, leidingen, mangaten en straatkasten.

Onder bijbehorende faciliteiten wordt verstaan de diensten die horen bij een elektronisch communicatienetwerk of een elektronische communicatiedienst, fysieke infrastructuren en andere elementen die het aanbieden van diensten via dat netwerk of die dienst mogelijk maken of ondersteunen of die het potentieel daarvoor bezitten, zoals gebouwen of toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, antennes, torens en andere ondersteunende constructies, kabelgoten, kabelbuizen, masten, mangaten en straatkasten.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan de verplichtingen, vermeld in het eerste lid, opleggen na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan, na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen, verplichtingen opleggen aan de kabelomroepnetwerken voor het gedeelde gebruik van bekabeling in gebouwen of tot aan het eerste punt van samenkomst of distributie als dat zich buiten het gebouw bevindt, als duplicatie van dergelijke infrastructuur economisch inefficiënt of fysiek onuitvoerbaar is.

De verplichtingen, vermeld in het eerste en het vierde lid, kunnen een omslagregeling voor de kosten van het gedeelde gebruik van faciliteiten of eigendom bevatten, die is aangepast aan de risico's.”.

Art. 40. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 202/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 202/1. §1. De aanbieders van etheromroepnetwerken hebben het recht de kabels en de bijbehorende uitrustingen van hun etheromroepnetwerken op hun kosten,

op of onder de pleinen, wegen, straten, paden, waterlopen en vaarten die deel uitmaken van het openbaar domein, te laten aanleggen en te onderhouden op voorwaarde dat ze zich gedragen naar de wetten en besluiten van het openbaar domein en dat ze de bestemming ervan eerbiedigen.

Voor hij dat recht uitoefent, onderwerpt de belanghebbende aanbieder van een etheromroepnetwerk het plan van de plaats en de bijzonderheden van de aanleg van de geleidingen aan de goedkeuring van de overheid die bevoegd is voor het openbaar domein. Die overheid beslist binnen twee maanden vanaf de datum waarop het plan is ingezonden. Ze brengt de belanghebbende aanbieder van een etheromroepnetwerk op de hoogte van haar beslissing. Na het verstrijken van die termijn, geldt het stilzwijgen van de overheid als goedkeuring. In geval van blijvende onenigheid wordt beslist bij besluit van de Vlaamse Regering.

De overheden hebben het recht om de inrichting of het plan van aanleg en de daarmee verband houdende werkzaamheden later op hun domein te laten wijzigen. De kosten van die werkzaamheden zijn voor rekening van de aanbieder van het etheromroepnetwerk als de wijzigingen opgelegd zijn om een van de volgende redenen:

- 1° met het oog op de openbare veiligheid;
- 2° tot behoud van het natuur- en stedenschoon;
- 3° in het belang van de wegen, waterlopen, vaarten of een openbare dienst;
- 4° als gevolg van een verandering die de aangelanden aan de toegangen tot de eigendommen langs de gebruikte wegen hebben aangebracht.

In andere gevallen, dan de gevallen, vermeld in het tweede lid, zijn ze voor rekening van de overheid die de wijzigingen oplegt. De overheid mag vooraf een kostenbegroting eisen en, in geval van onenigheid, zelf de werkzaamheden laten uitvoeren.

§2. De Vlaamse Regulator voor de Media kan, de bepalingen die het gebruik van het openbaar domein regelen buiten beschouwing gelaten, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, om het milieu, de volksgezondheid en de openbare veiligheid te beschermen of om stedenbouwkundige of planologische redenen, doch zulks pas na een passende periode van openbare raadpleging, het gedeelde gebruik opleggen aan de aanbieders van etheromroepnetwerken bij de aanleg van hun netwerkelementen en hun bijbehorende faciliteiten. Dat gedeelde gebruik slaat op faciliteiten of eigendom, met inbegrip van gebouwen, toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, masten, antennes, torens en andere ondersteuningsgebouwen, kabelgoten, leidingen, mangaten en straatkasten.

Onder bijbehorende faciliteiten wordt verstaan de diensten die horen bij een elektronisch communicatienetwerk of een elektronische communicatiedienst, fysieke infrastructuur en andere elementen die het aanbieden van diensten via dat netwerk of die dienst mogelijk maken of ondersteunen of het potentieel daarvoor bezitten, zoals gebouwen of toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, antennes, torens en andere ondersteunende constructies, kabelgoten, kabelbuizen, masten, mangaten en straatkasten.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan de verplichtingen, vermeld in het eerste lid, opleggen na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan, na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen, verplichtingen opleggen aan de etheromroepnetwerken voor het gedeelde gebruik van bekabeling in gebouwen of tot aan het eerste punt van samenkomst of distributie als dat zich buiten het gebouw bevindt, als duplicatie van dergelijke infrastructuur economisch inefficiënt of fysiek onuitvoerbaar is.

De verplichtingen, vermeld in het eerste en het vierde lid, kunnen een omslagregeling voor de kosten van het gedeelde gebruik van faciliteiten of eigendom bevatten, die kan worden aangepast aan de risico's.

§3. De aanbieders van etheromroepnetwerken kunnen voor de aanleg van de kabels en de bijbehorende uitrustingen van hun etheromroepnetwerken op blijvende wijze steunen en ankers aanbrengen op muren en gevels die uitgeven op de openbare weg en hun kabels in open en onbebouwde grond aanleggen of zonder vasthechting of aanraking boven particuliere eigendommen laten doorgaan.

De werkzaamheden mogen pas beginnen nadat aan de eigenaars, volgens de gegevens van het kadaster, aan de huurders en aan de bewoners een behoorlijk aangetoonde schriftelijke kennisgeving is bezorgd.

Als de aanbieder van een etheromroepnetwerk kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen wil aanleggen, opruimen of er werkzaamheden aan wil uitvoeren, streeft hij naar overeenstemming over de plaats en de wijze van uitvoering van de werkzaamheden met degene op de eigendom van wie steun wordt genomen of van wie de eigendom wordt overspannen of overschreden.

De uitvoering van de werkzaamheden heeft geen buitenbezitstelling tot gevolg. Het plaatsen van steunen en ankers op muren of gevels mag de eigenaar niet hinderen in zijn recht om zijn goed af te breken of te herstellen.

De ondergrondse kabels en steunen die in een open en onbebouwde grond geplaatst zijn, moeten op verzoek van de eigenaar worden weggenomen als die zijn recht om te bouwen of te omheinen uitoefent. De kosten van het wegnemen zijn ten laste van de aanbieder van het etheromroepnetwerk.

De eigenaar moet ten minste twee maanden voor het begin van de werkzaamheden, vermeld in het vierde en het vijfde lid, de aanbieder van het etheromroepnetwerk daarvan op de hoogte brengen.

§4. De aanleg en de uitvoering van alle andere werken aan de kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen in, tegen en op gebouwen en in en op gronden die daarbij horen, voor de aansluitingen op de infrastructuur in die gebouwen, moeten worden toegelaten door de eigenaar en de rechthebbende, tenzij ze bereid zijn de meerkosten van een tegenvoorstel te dragen.

§5. De eigenaar of de rechthebbende moet takken en wortels die hinderlijk zijn voor de aanleg, het onderhoud of de exploitatie van kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen, inkorten op verzoek van de aanbieder van een etheromroepnetwerk.

Als de eigenaar of de rechthebbende het verzoek gedurende een maand zonder gevolg heeft gelaten, mag de aanbieder van een etheromroepnetwerk zelf overgaan tot het inkorten. De kosten van het inkorten zijn ten laste van:

1° de eigenaar of de rechthebbende als de bomen of beplantingen zich bevinden op zijn privé-eigendom en de takken of wortels hinderlijk zijn voor kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen, die zich:

- a) in of boven het openbaar domein bevinden;
- b) in of boven zijn privé-eigendom bevinden en die dienstig zijn voor zijn aansluiting;

2° de aanbieder van een etheromroepnetwerk, in de overige gevallen.

§6. Als de aanbieder van een etheromroepnetwerk werkzaamheden uitvoert, moet hij het goed herstellen in zijn oorspronkelijke staat binnen een redelijke termijn, naargelang van het geval, door eigen toedoen of door toedoen van een derde.

De verplichting, vermeld in het eerste lid, is niet van toepassing op de schade die onvermijdelijk wordt aangericht door de aanbieder van een etheromroepnetwerk aan een goed, als de aanbieder van een etheromroepnetwerk een werk uitvoert dat nodig is voor de aansluitingen van de eigenaar of de rechthebbende van dat goed.

De aanbieder van een etheromroepnetwerk en de eigenaar of de rechthebbende van het goed kunnen afwijken van de verplichtingen, vermeld in het eerste lid.

§7. De vergoedingen voor schade veroorzaakt door de aanleg of door de exploitatie van een etheromroepnetwerk zijn voor rekening van de aanbieder van het etheromroepnetwerk, die aansprakelijk blijft voor alle schadelijke gevolgen voor derden.

§8. De aanbieder van een etheromroepnetwerk is verplicht onmiddellijk gevolg te geven aan elke vordering van de Vlaamse Regulator voor de Media, van het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie of van elke dienst of elk bedrijf voor elektriciteitsvoorziening om elke storing in of nadelige invloed op de werking van de telefoon- of telegraafinstallaties of van de installaties voor elektriciteitsvoorziening onmiddellijk te doen ophouden.

Bij gebrek daaraan worden de nodig geachte maatregelen, met inbegrip van het verplaatsen van de kabels en de bijbehorende installaties, door de diensten of bedrijven in kwestie getroffen op kosten en risico van de aanbieder van het omroepnetwerk.

§9. De aangelegde kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen blijven eigendom van de aanbieder van het etheromroepnetwerk.”.

Art. 41. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 214/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 214/1. De Vlaamse Regering kan voorwaarden opleggen aan omroeporganisaties en dienstenverdelers met betrekking tot het aanbieden van interoperabele televisiediensten voor eindgebruikers met een handicap.”.

Art. 42. In artikel 216, §3, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede “artikel 42” vervangen door de zinsnede “artikel 42, 44, 45, 72, 5°, en artikel 180, tweede lid”.

Art. 43. In artikel 218 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 2, 1°, worden tussen het woord “decreet” en de zinsnede “, met inbegrip van” de woorden “en zijn uitvoeringsbesluiten” ingevoegd;

2° in paragraaf 2 wordt aan het eerste lid een punt 11° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“11° het nemen van de maatregelen krachtens artikel 192/1, 192/2, 192/3, 200, §1/1, en artikel 204/1.”;

3° in paragraaf 3, eerste lid, wordt de zinsnede “artikelen 38, 39, 42, 44, 45, 176, 1° en 180, tweede lid” vervangen door de zinsnede “artikel 38, 39, 42, 44, 45, 72, 5°, artikel 176, 1°, en artikel 180, tweede lid.”.

Art. 44. In artikel 220, §2, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede “artikel 42 en artikel 176, 1°” vervangen door de zinsnede “artikel 42, 44, 45, 72, 5°, en artikel 176, 1°”.

Art. 45. In artikel 229 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden aan de inleidende zin de woorden “of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media” toegevoegd;

2° in het eerste lid, 2°, wordt de zinsnede “artikel 42” vervangen door de woorden “artikelen 42, 44 en 72, 5°”;

3° in het eerste lid, 3° en 4° wordt de zinsnede “artikel 42” vervangen door de zinsnede “artikel 42, 44, 45 en 72, 5°”;

4° in het tweede lid wordt de zinsnede “en 42” vervangen door de zinsnede “, 42 en 72, 5°”.

Art. 46. Aan artikel 232, eerste lid, van hetzelfde decreet worden een punt 5° en een punt 6° toegevoegd, die luiden als volgt:

“5° ontvangsten die voortvloeien uit daden van beheer of beschikking met betrekking tot eigen domeingoederen;

6° terugvorderingen van ten onrechte gedane uitgaven.”.

Art. 47. In artikel 234 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt het woord “redelijkerwijs” opgeheven;

2° in het derde lid wordt de zinsnede “, en die op het eerste verzoek ter beschikking te stellen van de Vlaamse Regulator voor de Media” opgeheven;

3° er wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Als de Vlaamse Regulator voor de Media aan een omroeporganisatie van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media een kopie van de omroepsignalen als vermeld in het derde lid, vraagt, bezorgt de omroeporganisatie de kopie aan de Vlaamse Regulator voor de Media binnen vijftien dagen nadat ze het verzoek heeft ontvangen. De Vlaamse Regulator voor de Media bepaalt de voorwaarden waaraan de kopie moet voldoen.”.

Hoofdstuk 3. Slotbepalingen

Art. 48. De televisieomroeporganisaties die bij de inwerkingtreding van dit decreet een niet ondertiteld hoofdjournaal uitzenden en die gedurende zes maanden voorafgaand aan de inwerkingtreding van dit decreet een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, moeten dat hoofdjournaal ondertitelen binnen een termijn van 12 maanden na de inwerkingtreding van dit decreet.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding,

Ingrid LIETEN

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE
OP HET TWEEDE VOORONTWERP VAN DECREET

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 51.079/VR
VAN 19 MAART 2012

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, verenigde kamers, op 9 maart 2012 door de Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding verzocht haar, binnen een termijn van vijf werkdagen, verlengd tot acht werkdagen^(*), van advies te dienen over een voorontwerp van decreet ‘houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie’, heeft het volgende advies gegeven:

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van vijf werkdagen verlengd wordt tot acht werkdagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85*bis*.

51.079/VR

1. Volgens artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, moeten in de adviesaanvraag de redenen worden opgegeven tot staving van het spoedeisende karakter ervan.

In het onderhavige geval wordt het verzoek om spoedbehandeling gemotiveerd door de omstandigheid dat

“de aanpassingen aan het mediadecreet in hoofdzaak volgen uit de verplichte omzetting van de wijzigingen die werden doorgevoerd aan het Europees regelgevend kader voor elektronische communicatie door de Richtlijnen 2009/140 en 2009/136 van 25 november 2009, die reeds omgezet moesten zijn tegen 25 mei 2011.

Op 15 juli 2011 werd België (hierbij inbegrepen de Vlaamse Gemeenschap) hiervoor door de Europese Commissie in gebreke gesteld (inbreukdossiers 2011/0677 en 2011/10678), zie bijlage.

Op 24 november 2011 ontving België (de Vlaamse Gemeenschap) twee met redenen omklede adviezen waarin de Europese Commissie vaststelt dat België (i.c. de Vlaamse Gemeenschap) ‘nog steeds niet de maatregelen heeft genomen, die met betrekking tot genoemde richtlijnen uiterlijk op 25 mei 2011 in werking hadden moeten treden, en haar daarvan in elk geval niet in kennis heeft gesteld’ en dat België (i.c. de Vlaamse Gemeenschap) ‘de (...) op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen’. Ook deze adviezen werden toegevoegd in bijlage.

Beide met redenen omklede adviezen bepalen ook: ‘Krachtens artikel 258, eerste alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verzoekt de Commissie het Koninkrijk België de nodige maatregelen te nemen om dit met redenen omklede advies binnen twee maanden na ontvangst ervan op te volgen.’

De ‘nodige maatregelen’ zijn de omzetting van de richtlijnen 2009/136 en 2009/140 en de notificatie hiervan bij de Europese Commissie. Deze termijn liep normaal gezien af op 24 januari 2012, maar de Europese Commissie heeft België (en dus ook de Vlaamse Gemeenschap) op 27 januari 2012 nog een laatste uitstel toegestaan tot 25 april 2012 (...).

De Europese Commissie vestigt bovendien de aandacht op de geldboeten die het Hof van Justitie krachtens artikel 260, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie kan opleggen”.

*

51.079/VR

2. Overeenkomstig artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, heeft de afdeling Wetgeving zich moeten beperken tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond,¹ alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan.

*

VOORAFGAANDE OPMERKING

3. Over het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet heeft de Raad van State, afdeling Wetgeving, op 11 oktober 2011 reeds advies 50.256/3 gegeven. In dat advies werd, met een verwijzing naar advies 44.986/1/V², waarin werd gewezen op de noodzaak van een overleg met de federale overheid, het volgende opgemerkt:

“Volgens de gemachtigde heeft het overleg met de federale overheid en de andere gemeenschappen nog niet plaatsgevonden.^(...) Benevens dat daardoor mogelijks ook geen definitieve tekst aan de Raad van State is voorgelegd, heeft het niet kunnen beschikken over de resultaten van dat overleg als gevolg dat de Raad van State niet over alle dienstige elementen beschikt om te beoordelen of de ontworpen wijzigingen aan de delen IV en V van het Mediadecreet (artikelen 30 tot 44 van het ontwerp) conform de bevoegdheidverdelende regels zijn, en in het bijzonder of het evenredigheidsbeginsel dat bij de uitoefening van de betrokken bevoegdheid dient in acht te worden genomen, wordt nageleefd.

Mocht het zo-even vermelde overleg nog leiden tot aanpassingen aan het ontwerp, dan dienen die wijzigingen in ieder geval nog te worden voorgelegd aan de Raad van State, afdeling Wetgeving.”

Gelet hierop onderzoekt de Raad van State thans slechts hetzij bepalingen die ten gevolge van het genoemde overleg zijn gewijzigd, hetzij bepalingen waaromtrent uit dat overleg nieuwe gegevens zijn voortgekomen. Voor het overige wordt verwezen naar het genoemde advies 50.256/3, dat uiteraard eveneens zal dienen te worden gevoegd bij het ontwerp van decreet dat bij het Vlaams Parlement zal worden ingediend.

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Advies 44.986/1/V van 10 september 2008 bij een voorontwerp dat heeft geleid tot het Mediadecreet, *Parl.St.* VI.Parl. 2008-09, nr. 2014/1.

51.079/VR

BEVOEGDHEID VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

4.1. Het ontworpen artikel 202/1, § 1, van het decreet van 27 maart 2009 ‘betreffende radio-omroep en televisie’ (artikel 40 van het ontwerp) bevat een regeling betreffende het gebruik van het openbaar domein door aanbieders van etheromroepnetwerken, waaraan het recht wordt toegekend om de kabels en de bijbehorende uitrustingen van hun etheromroepnetwerken op hun kosten op of onder de pleinen, wegen, straten, paden, waterlopen en vaarten die deel uitmaken van het openbaar domein, te laten aanleggen en te onderhouden op voorwaarde dat ze zich gedragen naar “de wetten en besluiten van het openbaar domein en ze de bestemming ervan eerbiedigen” (ontworpen artikel 202/1, § 1, eerste lid). Vóór hij dat recht uitoefent, dient de belanghebbende aanbieder van een etheromroepnetwerk het plan van de plaats en de bijzonderheden van de aanleg van de geleidingen aan de goedkeuring te onderwerpen van de overheid die bevoegd is voor het openbaar domein. Die overheid beslist binnen twee maanden vanaf de datum waarop het plan is ingezonden. Zij brengt de belanghebbende aanbieder van een etheromroepnetwerk op de hoogte van haar beslissing. Na het verstrijken van die termijn geldt het stilzwijgen van de overheid als goedkeuring. In geval van blijvende onenigheid beslist de Vlaamse Regering (ontworpen artikel 202/1, § 1, tweede lid). De betrokken overheden hebben het recht om de inrichting of het plan van aanleg en de daarmee verband houdende werkzaamheden later op hun domein te laten wijzigen, naargelang het geval op kosten van de belanghebbende aanbieder dan wel op kosten van de overheid die de wijzigingen oplegt (ontworpen artikel 202, § 1, derde lid)³.

Gelijkaardige bepalingen zijn opgenomen in andere sectorale regelingen, zoals in artikel 97, § 1, van de wet van 21 maart 1991 ‘betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven’ met betrekking tot de operatoren van een openbaar telecommunicatienet.

Uitspraak doende over een prejudiciële vraag betreffende de conformiteit van die laatste bepaling en van een gewestelijke regeling waarbij de operatoren van openbare telecommunicatienetwerken vergunningsplichtig werden gemaakt voor het privaatieve gebruik van het domein van de wegen en hun aanhorigheden ressorterend onder het beheer van het Vlaamse Gewest, van de waterwegen en hun aanhorigheden, van de zeewering en van de dijken, oordeelde het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 172/2006⁴ het volgende:

³ Het huidige artikel 200, § 1, van het decreet van 27 maart 2009 bevat een analoge regeling, zodat wat hierna wordt opgemerkt ook op die bepaling kan worden betrokken.

⁴ Grondwettelijk Hof 22 november 2006, nr. 172/2006.

51.079/VR

“B.6. Rekening houdend met de beginselen, enerzijds, dat, voor zover zij niet anders erover hebben beschikt, de Grondwetgever en de bijzondere wetgever moeten worden geacht aan de gemeenschappen en de gewesten de volledige bevoegdheid te hebben toegekend tot het uitvaardigen van regels die eigen zijn aan de aan hen toegewezen aangelegenheden, en, anderzijds, dat behoudens andersluidende bepalingen de bijzondere wetgever het gehele beleid inzake de door hem toegewezen aangelegenheden aan de gemeenschappen en de gewesten heeft overgedragen, moet uit wat voorafgaat worden afgeleid dat de decreetgever op het ogenblik waarop de in het geding zijnde bepaling werd aangenomen, in ieder geval over de bevoegdheid beschikte om het statuut te regelen van de wegen en hun aanhorigheden, van de waterwegen en hun aanhorigheden, de zeewering en de dijken die onder het beheer van het Vlaamse Gewest ressorteren. Uit de aangehaalde parlementaire voorbereiding blijkt immers duidelijk dat de invoeging van een 2°*bis* in artikel 6, § 1, X, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, niet meer is dan de bevestiging van de bevoegdheid van de gewesten om het juridisch stelsel van de land- en waterwegen te regelen voor wat betreft de wegenis die onder hen ressorteert, zoals die reeds voortvloeide uit de bevoegdheidstoewijzing bij artikel 4, § 11, van de bijzondere wet van 8 augustus 1988. Het 2°*bis*, zoals ingevoegd bij artikel 2 van de bijzondere wet van 16 juli 1993, houdt slechts een nieuwe uitdrukkelijke bevoegdheidstoewijzing aan de gewesten in voor zover zij betrekking heeft op de regeling van het juridisch statuut van de wegenis die ressorteert onder de gemeenten, provincies en agglomeraties.

B.7. De uitoefening van de beheersbevoegdheid in het algemeen, en van de bevoegdheid om het juridisch stelsel van de land- en waterwegen vast te stellen, in het bijzonder, houdt in dat de gewesten het privatieve gebruik van het domein van de wegenis, de zeewering en de dijken die onder de bevoegdheid van het gewest ressorteren, mogen regelen. Het opleggen van een vergunningsplicht aan de diverse gebruikers is immers een adequaat middel om toe te zien op de aanwending van het openbaar domein.

B.8. Bij de uitoefening van de bevoegdheid die hun is verleend bij artikel 6, § 1, X, eerste lid, 1°, 2°, 4° en 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 dienen de gewesten het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen, dat inherent is aan elke bevoegdheidsuitoefening, en moeten zij derhalve erover waken dat zij de uitoefening van de federale bevoegdheden niet onmogelijk of overdreven moeilijk maken. Het Hof dient dan ook na te gaan of, te dezen, de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest interfereert met een bevoegdheid van de federale wetgever en zo ja, of zij de uitoefening van die federale bevoegdheid niet onmogelijk of overdreven moeilijk maakt. Daartoe dient het Hof allereerst te onderzoeken of artikel 97, § 1, van de wet van 21 maart 1991 de bevoegdheidverdelende regels schendt.

B.9. Artikel 97, § 1, van de wet van 21 maart 1991 verleent aan elke operator van een openbaar telecommunicatienet de machtiging om, mits eerbiediging van hun bestemming en de wettelijke en reglementaire bepalingen die hun gebruik regelen, het openbaar domein en de eigendommen te gebruiken om kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen aan te leggen en alle nodige werken hieraan uit te voeren. Tot die werken behoren die welke nodig zijn voor de instandhouding, de wijziging, de

51.079/VR

herstelling, de opruiming en de controle op de kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen.

B.10. Met uitzondering van de bij artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 aan de gemeenschappen toegewezen bevoegdheid inzake radio-omroep en televisie, is de federale wetgever, op grond van zijn residuaire bevoegdheid, bevoegd voor de andere vormen van telecommunicatie.

B.11. Artikel 97, § 1, van de wet van 21 maart 1991 past in het kader van de bevoegdheid van de federale wetgever om de telecommunicatie te regelen. Bij de uitoefening van die bevoegdheid dient de federale wetgever evenzeer het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen, en moet hij derhalve erover waken dat hij de uitoefening van de gewestbevoegdheden niet onmogelijk of overdreven moeilijk maakt.

B.12. De in artikel 97, § 1, van de wet van 21 maart 1991 bedoelde machtiging tot het gebruik van het openbaar domein en de eigendommen kan slechts worden aangewend « mits eerbiediging van [hun] bestemming en de wettelijke en reglementaire bepalingen die [hun] gebruik regelen ». Het Hof stelt vast dat die bepaling op twee wijzen kan worden geïnterpreteerd. Die bepaling kan aldus worden begrepen dat de federale wetgever het de gewesten niet zou hebben verboden het privatieve gebruik van hun openbaar domein, onder meer door operatoren van openbare telecommunicatienetwerken, te onderwerpen aan een vergunning. Door de voormelde voorwaarde wordt rekening ermee gehouden dat het bedoelde openbaar domein en de bedoelde eigendommen worden beheerd door andere overheden dan de federale, inzonderheid door de gewesten, op grond van artikel 6, § 1, X, eerste lid, 1°, 2°, 4° en 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en dat de gewesten in staat moeten zijn hun bevoegdheid uit te oefenen, zoals omschreven in B.7 en B.8. Indien er evenwel van wordt uitgegaan - zoals in de derde prejudiciële vraag lijkt te worden voorgehouden - dat de gewesten, op grond van artikel 97, § 1, van de wet van 21 maart 1991, het privatieve gebruik van het openbaar domein niet aan een vergunningsplicht zouden mogen onderwerpen, zou de federale wetgever met de voormelde bepaling de uitoefening van de gewestelijke bevoegdheid op grond van het voormelde artikel 6, § 1, X, eerste lid, 1°, 2°, 4° en 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 onmogelijk maken.

B.13. In zoverre de federale wetgever, binnen de grenzen vastgesteld in B.12, tweede alinea, bevoegd was om artikel 97, § 1, van de wet van 21 maart 1991 aan te nemen, dient nog te worden nagegaan of de decreetgever geen maatregel heeft genomen die de uitoefening van de federale bevoegdheden inzake telecommunicatie onmogelijk of overdreven moeilijk maakt.

B.14. Artikel 40, § 1, van het decreet van 18 december 1992 beperkt zich ertoe het privatieve gebruik van het domein van de wegen en hun aanhorigheden ressorterend onder het beheer van het Vlaamse Gewest, van de waterwegen en hun aanhorigheden, de zeewering en de dijken, slechts toe te staan met een vergunning. Een dergelijke vergunning dient evenzeer te worden aangevraagd door de operatoren van openbare telecommunicatienetwerken.

51.079/VR

Het aanvragen en verkrijgen van een dergelijke vergunning kan op zich niet worden beschouwd als een onevenredige maatregel die de uitoefening van de federale bevoegdheden inzake telecommunicatie onmogelijk of overdreven moeilijk maakt, zodat artikel 40, § 1, van het voormelde decreet van 18 december 1992 als dusdanig het evenredigheidsbeginsel niet schendt.

Aangezien de Vlaamse Regering overeenkomstig artikel 41 van het decreet van 18 december 1992 wordt gemachtigd de voorwaarden en de procedure inzake het toekennen van de vergunning vast te stellen, komt het aan het verwijzende rechtscollege toe na te gaan of zij in de uitoefening van die bevoegdheid het evenredigheidsbeginsel in acht heeft genomen.”

4.2. Uit het geciteerde arrest volgt dat de bevoegdheid van de gewesten om algemene regels uit te vaardigen met betrekking tot het privatieve gebruik van de land- en waterwegen, de zeewering of de dijken, niet eraan in de weg staat dat de federale overheid of de gemeenschappen in het raam van specifieke regelingen met betrekking tot aangelegenheden waarvoor zij bevoegd zijn, op dit vlak eveneens optreden.⁵ Bij het uitvaardigen van die regels zijn de onderscheiden wetgevers evenwel gebonden door het evenredigheidsbeginsel.

Wat betreft dit laatste dient met betrekking tot het ontworpen artikel 202/1, § 1, eenzelfde reserve te worden gemaakt als opgenomen in overweging B.12 van arrest nr. 172/2006 van het Grondwettelijk Hof. Dit betekent dat de in de genoemde bepaling voorkomende zinsnede “op voorwaarde dat ze zich gedragen naar de wetten en besluiten van het openbaar domein”, voorwaarde waaraan het erin toegekende recht is gekoppeld, zo dient te worden geïnterpreteerd dat zij niet eraan in de weg staat dat de gewestelijke regelgever, inzonderheid die van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, het privatieve gebruik van de erin genoemde onderdelen van het openbaar domein onderwerpt aan een vergunning bij de uitoefening van de in artikel 6, § 1, X, eerste lid, 1°, 2° en 2°bis, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ bedoelde bevoegdheden.

Onder dat voorbehoud dient de Vlaamse Gemeenschap gelet op arrest nr. 172/2006 van het Grondwettelijk Hof bevoegd te worden geacht ten aanzien van het ontworpen artikel 202/1, § 1.

4.3. Hoewel het evenredigheidsbeginsel in acht dient te worden genomen bij de uitoefening van gelijk welke bevoegdheid, vertoont het naleven van dit beginsel te dezen een bijzonder belang gelet op het gegeven dat eenzelfde materie wordt geregeld vanuit verschillende

⁵ Het kan ook gaan om een specifieke gewestelijke regeling, maar dan kan er geen bevoegdheidsprobleem rijzen nu het om dezelfde overheid gaat.

51.079/VR

invalshoeken – respectievelijk de behoeften van het beheer van de openbare wegenis en de behoeften van de ontwikkeling van de door de betrokken overheden geregelde diensten –⁶ en gelet op het bestaan, naast een algemene regeling uitgaande van het Vlaamse Gewest, van verschillende bijzondere, van onderscheiden overheden uitgaande, regelingen op dit vlak die zeer nauw met elkaar zijn verweven.⁷

Het naleven van het evenredigheidsbeginsel noopt gelet op de zo-even gedane vaststelling tot samenwerking tussen de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten wanneer zij elk vanuit hun bevoegdheid regelingen uitvaardigen betreffende het privatieve gebruik van de land- en waterwegen, de zeewering en de dijken. Hoewel uit arrest nr. 172/2006 van het Grondwettelijk Hof geen verplichting tot het sluiten van een samenwerkingsakkoord voortvloeit, is het aanwenden van dat procedé toch het meest aanbevolen, gelet op de grote verwevenheid van de bevoegdheden van de betrokken overheden en de daaruit voortvloeiende noodzaak tot coördinatie. Te dezen klemmt zulks des te meer nu het ontworpen artikel 202/1, § 1, tweede lid, ook verplichtingen inhoudt ten aanzien van de overheden die bevoegd zijn voor het openbaar domein waarop of waaronder de kabels en de bijbehorende uitrustingen worden gelegd, en die geen overheden zijn die behoren tot of afhangen van de Vlaamse Gemeenschap. Ook is het sluiten van een samenwerkingsakkoord tussen alle overheden raadzaam teneinde complicaties te vermijden bij de uitoefening van de gemeenschapsbevoegdheid inzake de radio-omroep en de televisie te Brussel-Hoofdstad.

⁶ Zie advies 41.466/4 van 16 april 2007 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de ordonnantie van 3 juli 2008 ‘betreffende de bouwplaatsen op de openbare weg’, *Parl.St.* Br.H.Parl. 2007-08, nr. A-445/1, onderdeel IV, met verdere verwijzing naar andere adviezen.

⁷ *Ibid.*

51.079/VR

De verenigde kamers waren samengesteld uit

de Heren	P. LEMMENS,	kamervoorzitter, voorzitter,
	P. LIÉNARDY,	kamervoorzitter,
	J. SMETS,	
	J. JAUMOTTE,	
	B. SEUTIN,	
	S. BODART,	staatsraden,
	J. VELAERS,	assessoren van de
	Y. DE CORDT,	afdeling Wetgeving,
Mevrouw	C. GIGOT,	
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffiers.

Het verslag werd uitgebracht door Mevrouw A. VAGMAN, auditeur, en de Heer T. CORTHAUT, adjunct-auditeur.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

G. VERBERCKMOES

P. LEMMENS

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijzigingsbepalingen

Art. 2. Artikel 1 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie wordt vervangen door wat volgt:

“Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid. Het zet onder meer de bepalingen om van de richtlijnen:

- 1° richtlijn 2009/136/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 tot wijziging van richtlijn 2002/22/EG inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische communicatienetwerken en -diensten, richtlijn 2002/58/EG betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie en verordening (EG) nr. 2006/2004 betreffende samenwerking tussen de nationale instanties die verantwoordelijk zijn voor handhaving van de wetgeving inzake consumentenbescherming;
- 2° richtlijn 2009/140/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 tot wijziging van richtlijn 2002/21/EG inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische communicatienetwerken en -diensten, richtlijn 2002/19/EG inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten, en richtlijn 2002/20/EG betreffende de machtiging voor elektronische communicatienetwerken en -diensten;
- 3° richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten).”.

Art. 3. In artikel 2 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° voor punt 1°, dat 1°/1 wordt, wordt een nieuw punt 1° ingevoegd, dat luidt als volgt:

“1° actualiteitenprogramma: een programma waarin een of meer actuele gebeurtenissen worden behandeld en/of becommentarieerd”;

2° in punt 8° wordt tussen de woorden “routeringsapparatuur en andere middelen” en de woorden “die het mogelijk maken” de zinsnede “, waaronder netwerkelementen die niet actief zijn,” ingevoegd;

3° tussen punt 15° en punt 16° wordt een punt 15°/1 ingevoegd dat luidt als volgt:

“15°/1 journaal: een programma bestaande uit nieuwsberichten waarin de algemene actualiteit van de dag wordt behandeld;”.

Art. 4. In artikel 29, §2, van hetzelfde decreet worden tussen de woorden “vijftien minuten” en de woorden “ter duiding van sociaaleconomische onderwerpen” de woorden “en wekelijks een radioprogramma van minimaal vier minuten” ingevoegd.

Art. 5. In deel II van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2009, wordt het opschrift van titel X vervangen door wat volgt:

“Televisie- en radioprogramma’s door levensbeschouwelijke verenigingen en een organisatie die de belangen van de gezinnen behartigt”.

Art. 6. In artikel 36 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden “en sociaal-economische” opgeheven;

2° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden “of een sociaal-economische” opgeheven;

3° in paragraaf 5 wordt de zinsnede “erkende verenigingen, buiten de levensbeschouwelijke,” vervangen door de woorden “gezinsorganisatie die de belangen van de gezinnen verdedigt”.

Art. 7. In deel III, titel II, van hetzelfde decreet wordt hoofdstuk III, dat bestaat uit artikel 46, opgeheven.

Art. 8. In deel III, titel II, van hetzelfde decreet wordt het opschrift van hoofdstuk IV vervangen door wat volgt:

“Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut”.

Art. 9. In deel III, titel II, hoofdstuk IV, van hetzelfde decreet wordt een afdeling I/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

“Afdeling I/1. Boodschappen van algemeen nut”.

Art. 10. In hetzelfde decreet wordt in afdeling I/1, ingevoegd bij artikel 9, een artikel 50/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 50/1. Omroeporganisaties zijn gemachtigd boodschappen van algemeen nut uit te zenden, met behoud van de toepassing van de bepalingen van dit decreet.

De boodschappen van algemeen nut zijn duidelijk herkenbaar en onderscheiden van de programma’s. In een televisieomroepprogramma worden ze voorafgegaan en gevolgd door een passende aankondiging dat het om een boodschap van algemeen nut gaat en van wie de boodschap uitgaat. In een radioprogramma worden ze door middel van een auditief signaal onderscheiden van de gewone programmering.

Boodschappen van algemeen nut die afkomstig zijn van sociale en humanitaire verenigingen of van verenigingen die behoren tot het domein van het algemeen welzijn, mogen rechtstreeks noch onrechtstreeks gericht zijn op de commerciële promotie van individuele

producten of diensten, noch op de commerciële promotie van het lidmaatschap van dergelijke verenigingen.”.

Art. 11. In deel III, titel II, hoofdstuk IV, van hetzelfde decreet worden aan het opschrift van afdeling II de woorden “en boodschappen van algemeen nut” toegevoegd.

Art. 12. Artikel 51 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 51. De bepalingen van deze afdeling zijn ook van toepassing op teletekst.”.

Art. 13. Artikel 52 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 52. De aanbieders van omroepdiensten mogen geen commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut uitzenden die in strijd zijn met wettelijke bepalingen.

De aanbieders van omroepdiensten mogen bovendien geen commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut uitzenden die niet in overeenstemming zijn met de beginselen van de bescherming van het privéleven, de eerlijke behandeling van de consument en de eerlijke mededinging.”.

Art. 14. Artikel 53 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 53. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut moeten gemakkelijk als zodanig herkenbaar zijn.”.

Art. 15. Artikel 54 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 54. Sluikreclame is verboden.

Onder sluikreclame als vermeld in het eerste lid, wordt verstaan commerciële communicatie die bestaat uit het vermelden of vertonen van goederen, diensten, naam, handelsmerk of activiteiten van een producent van goederen of een aanbieder van diensten in programma's, als de omroeporganisatie daarmee beoogt reclame te maken en het publiek kan worden misleid omtrent de aard van de vermelding of de vertoning. Die bedoeling wordt met name geacht aanwezig te zijn als de vermelding of de vertoning tegen betaling of een andere vergoeding gebeurt.”.

Art. 16. Artikel 55 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 55. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet zo opgezet zijn dat ze:

- 1° de menselijke waardigheid aantasten;
- 2° aanzetten tot gewelddadige of discriminerende gedragingen.

Commerciële communicatie mag niet zo opgezet zijn dat het enige vorm van discriminatie op grond van geslacht, ras of etnische afstamming, nationaliteit, godsdienst of levensbeschouwing, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid bevat of bevordert.”.

Art. 17. Artikel 56 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 56. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen geen elementen bevatten met kwetsende of misprijzende uitlatingen over religieuze, filosofische of politieke overtuigingen.”.

Art. 18. Artikel 58 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 58. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen personen niet uitbeelden in hun persoonlijke of maatschappelijke hoedanigheid of naar hen verwijzen zonder hun voorafgaande toestemming.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet zonder vooraf gegeven toestemming persoonlijke eigendommen afbeelden of ernaar verwijzen op een wijze die laat veronderstellen dat de betrokkene daarin heeft toegestemd. Bij beelden van of verwijzingen naar persoonlijke eigendommen is geen toestemming vereist voor wat integrerend tot het straatbeeld behoort. Voor gerichte en uitdrukkelijke verwijzingen is de toestemming wel vereist.”.

Art. 19. Artikel 60 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 60. §1. Commerciële communicatie mag geen elementen bevatten die erop gericht zijn de consument te misleiden op het gebied van:

- 1° de kenmerken van de goederen of diensten, zoals beschikbaarheid, aard, uitvoering, samenstelling, procedé en datum van fabricage of levering, geschiktheid voor het gebruik, gebruiksmogelijkheden, hoeveelheid, specificatie, geografische of commerciële oorsprong of van het gebruik te verwachten resultaten, of uitslagen en essentiële uitkomsten van onderzoek van de goederen of diensten;
- 2° de prijs of de wijze van prijsberekening, alsook de voorwaarden waaronder de goederen worden geleverd of de diensten worden verricht;
- 3° de hoedanigheid, kwalificaties en rechten van de adverteerder, zoals zijn identiteit en zijn vermogen, zijn bekwaamheden en zijn industriële, commerciële of intellectuele eigendomsrechten of zijn bekroningen en onderscheidingen.

§2. Onder misleidende commerciële communicatie wordt elke vorm van reclame verstaan die op enigerlei wijze, waaronder begrepen wordt haar opmaak, de personen tot wie ze zich richt of die ze bereikt, misleidt of kan misleiden en die door haar misleidende karakter hun economische gedrag kan beïnvloeden, of die om die redenen een concurrent schade toebrengt of kan toebrengen.”.

Art. 20. Artikel 61 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 61. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet op een verkeerde of misleidende manier gebruikmaken van wetenschappelijke en technische publicaties. Wetenschappelijke en technische termen mogen niet worden misbruikt om bepaalde beweringen een pseudowetenschappelijke basis te verstrekken.”.

Art. 21. Artikel 62 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 62. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet aansporen tot gedrag dat schadelijk is voor de gezondheid of de veiligheid, of dat in hoge mate schadelijk is voor het milieu.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen geen elementen bevatten die ertoe kunnen leiden de kijker of luisteraar te misleiden over de milieueffecten.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen geen aanduidingen of suggesties bevatten waardoor het risico voor de gezondheid en de veiligheid voor de consumenten en voor derden wordt geminimaliseerd.”.

Art. 22. Artikel 63 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 63. De getuigenissen, attesten en aanbevelingen waarop in commerciële communicatie en in boodschappen van algemeen nut een beroep wordt gedaan, moeten authentiek

zijn, mogen niet uit hun context gerukt zijn en mogen niet achterhaald zijn. Het gebruik van getuigenissen, attesten en aanbevelingen is alleen toegestaan als de auteur zijn toestemming geeft.”.

Art. 23. Aan artikel 72 van hetzelfde decreet wordt een punt 5° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“5° pornografische inhoud of boodschappen vanodeloos geweld bevatten.”.

Art. 24. Aan artikel 82 van hetzelfde decreet wordt een paragraaf 3 toegevoegd die luidt als volgt:

“§3. Het uitzenden van belspelprogramma’s is verboden.

Een belspelprogramma is een televisieprogramma dat hoofdzakelijk bestaat uit het aanbieden van spelen waarbij gebruikgemaakt wordt van nummerreeksen van het Belgische nummerplan of buitenlandse nummerplannen en waarvoor het is toegestaan om van de oproeper naast de prijs van de communicatie ook een betaling voor de inhoud te vragen.”.

Art. 25. In artikel 84 van hetzelfde decreet wordt tussen het eerste en het tweede lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Telewinkelen met betrekking tot diensten die gebruikmaken van paranormale middelen zijn verboden.”.

Art. 26. In artikel 143, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de woorden “kan door de Vlaamse Regering worden erkend als landelijke radio-omroeporganisatie” vervangen door de woorden “is van rechtswege een landelijke radio-omroeporganisatie”.

Art. 27. Artikel 151 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 151. §1. De openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties maken een aanzienlijk deel van hun omroepprogramma toegankelijk voor personen met een visuele of auditieve handicap. Hiervoor wordt gebruikgemaakt van ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling.

§2. De regionale televisieomroeporganisaties maken hun journaals op weekdays vanaf 20 uur toegankelijk voor personen met een auditieve handicap. Daarvoor wordt gebruikgemaakt van ondertiteling.

§3. Private televisieomroeporganisaties met een gemiddeld marktaandeel van 2% die starten met het uitzenden van een hoofdjournaal en gedurende zes maanden voorafgaand aan de eerste uitzending ervan een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, moeten dat hoofdjournaal ondertitelen van bij de start van dat journaal. Het hoofdjournaal is het journaal met gemiddeld het hoogste kijkcijfer.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van een hoofdjournaal maar op de dag van de eerste uitzending ervan geen marktaandeel van 2% hebben, moeten dat hoofdjournaal ondertitelen binnen een termijn van 12 maanden die begint te lopen vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisaties ononderbroken gedurende 6 maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben gehad.

Private televisieomroeporganisaties die op 1 januari 2010 een marktaandeel van 2% hadden en nog steeds hebben en die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma’s, moeten deze andere journaals dan het

hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's ondertitelen ten laatste op 1 januari 2013. Deze verplichting geldt niet voor actualiteitenprogramma's die uitsluitend aan sportverslaggeving zijn gewijd.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's maar op 1 januari 2010 geen gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, moeten deze andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's ondertitelen binnen een termijn van 36 maanden die begint te lopen vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisaties ononderbroken gedurende 6 maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben gehad. Deze verplichting geldt niet voor actualiteitenprogramma's die uitsluitend aan sportverslaggeving zijn gewijd.

Het marktaandeel van een private omroeporganisatie is het aandeel dat een private omroeporganisatie heeft in het totale kijkcijferbereik op de televisieomroepmarkt binnen een bepaalde periode.

§4. De Vlaamse Regering legt een tijdspad en quota op voor:

- 1° andere ondertiteling dan vermeld in paragraaf 2 en 3;
- 2° audiobeschrijving;
- 3° gebarentaal;
- 4° auditieve ondertiteling.

§5. De Vlaamse Regering verstrekt subsidies voor elke techniek om televisiediensten toegankelijk te maken.

De Vlaamse Regering legt daarvoor criteria vast.”.

Art. 28. In artikel 153 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden “via de basispakketten van de verschillende dienstenverdelers” opgeheven;

2° in paragraaf 1 worden het tweede en derde lid vervangen door wat volgt:

“Een belangrijk deel van het publiek in de Vlaamse Gemeenschap wordt geacht een evenement van aanzienlijk belang voor de samenleving op televisie te kunnen volgen als:

- 1° het evenement wordt uitgezonden door een televisieomroeporganisatie die in het Nederlands uitzendt;
- 2° het een televisieomroeporganisatie betreft die door ten minste 90% van het publiek kan worden ontvangen zonder extra betaling boven op de prijs van het abonnement op het basispakket van een dienstenverdelers.”;

3° er wordt een paragraaf 1/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

“§1/1. Een evenement kan als een evenement van aanzienlijk belang voor de samenleving worden beschouwd als aan minstens twee van volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° het evenement heeft een belangrijke algemene nieuwswaarde en ontlokt een brede interesse bij het publiek;
- 2° het evenement vindt plaats in het kader van een belangrijke internationale competitie of is een wedstrijd waaraan de nationale ploeg, een Belgisch clubteam of een of meer Belgische sportmannen of sportvrouwen deelnemen;
- 3° het evenement behoort tot een belangrijke sportdiscipline of heeft een belangrijke culturele waarde in de Vlaamse Gemeenschap;
- 4° het evenement haalt hoge kijkcijfers in zijn categorie.

De Vlaamse Regering bepaalt of die evenementen via volledige of gedeeltelijke rechtstreekse verslaggeving of via volledige of gedeeltelijke uitgestelde verslaggeving beschikbaar moeten zijn.”;

4° er wordt een paragraaf 3 toegevoegd, die luidt als volgt:

“§3. In paragraaf 1 en 2 wordt onder basispakket van een dienstenverdelers verstaan: het algemene of eerste pakket van omroepdiensten dat aangeboden wordt door een dienstenverdelers. Dat sluit extra kosten voor de aanschaf van bijkomende maar noodzakelijke apparatuur, zoals een decoder, niet uit. Een bijkomend pakket van omroepdiensten met premium content, bijvoorbeeld sport of film, dat door een dienstenverdelers wordt aangeboden naast het basispakket en waarvoor de consument extra moet betalen bovenop de prijs van het basispakket, behoort niet tot het basispakket van een dienstenverdelers.”.

Art. 29. In artikel 172, eerste lid, 3°, van hetzelfde decreet worden de woorden “particuliere omroeporganisatie die zich richt tot de hele Vlaamse Gemeenschap” vervangen door de woorden “private televisieomroeporganisatie”.

Art. 30. In artikel 185, §1, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° tussen het woord “omroepprogramma’s” en de zinsnede “, vermeld” worden de woorden “en de bijbehorende diensten” ingevoegd;

2° de zin “In deze titel worden onder bijbehorende diensten onder meer verstaan: ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling.” wordt toegevoegd.

Art. 31. In artikel 186 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, wordt in de inleidende zin de zinsnede “, op het ogenblik dat de volgende lineaire omroepprogramma’s worden uitgezonden, ze in hun geheel verdelen in hun basisaanbod” vervangen door de woorden “de volgende lineaire omroepprogramma’s in hun geheel verdelen op het ogenblik van lineaire uitzending”;

2° aan paragraaf 1, eerste lid, wordt een punt 5° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“5° de bijbehorende diensten van de televisieomroepprogramma’s, vermeld in punt 1° tot en met 4° en in §2.”;

3° aan paragraaf 1, tweede lid, worden de woorden “en bijbehorende diensten” toegevoegd;

4° in paragraaf 3, 4°, worden de woorden “binnen een aanvullend dienstenaanbod tegen betaling worden aangeboden” vervangen door de woorden “binnen een digitaal pakket worden aangeboden”.

Art. 32. In artikel 187, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 2° wordt vervangen door wat volgt:

“2° omroepprogramma’s van de bij de Vlaamse Regulator voor de Media aangemelde omroeporganisaties;”;

2° er worden een punt 2°/1 en een punt 2°/2 ingevoegd, die luiden als volgt:

- “2°/1 het omroepprogramma van de regionale televisieomroeporganisatie binnen het verzorgingsgebied van die regionale televisieomroeporganisatie;
- 2°/2 omroepprogramma's van alle door de Vlaamse Gemeenschap erkende regionale televisieomroeporganisaties als die omroepprogramma's in een digitaal pakket worden aangeboden;”.

Art. 33. In artikel 190, §3, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in het eerste lid wordt tussen de woorden “gaat hij na welke ondernemingen” en de woorden “op die markt een aanmerkelijke marktmacht hebben” de zinsnede “, afzonderlijk of gezamenlijk,” ingevoegd;
- 2° aan het tweede lid wordt de zinsnede “, samen met het specifieke product of met de specifieke dienst en de geografische markten in kwestie” toegevoegd;
- 3° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regulator voor de Media zorgt ervoor dat actuele informatie, met uitzondering van vertrouwelijke gegevens en bedrijfsgeheimen, openbaar wordt gemaakt op een wijze die waarborgt dat alle belanghebbende partijen gemakkelijk toegang tot die informatie hebben.”.

Art. 34. Aan artikel 191 van hetzelfde decreet wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Ondernemingen die de toegang tot eindgebruikers controleren, kunnen door de Vlaamse Regulator voor de Media, als dat gerechtvaardigd en noodzakelijk is, verplicht worden om hun diensten interoperabel te maken. Die verplichting is objectief, transparant, evenredig en niet-discriminerend.”.

Art. 35. In artikel 192 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in paragraaf 1, eerste lid, wordt punt 5° vervangen door wat volgt:

“5° de verplichting om in te gaan op redelijke verzoeken tot toegang tot en gebruik van bepaalde netwerkonderdelen en bijbehorende faciliteiten, met inbegrip van toegang tot en gebruik van netwerkonderdelen die niet actief zijn, of ontbundelde toegang tot het aansluitnetwerk. Onder toegang wordt verstaan het onder uitdrukkelijke voorwaarden beschikbaar stellen van faciliteiten en/of diensten aan een andere onderneming met het oog op het aanbieden van elektronische communicatiediensten. Die toegang kan op exclusieve basis of op niet-exclusieve basis zijn;”;

- 2° in paragraaf 3 wordt tussen de woorden “Europese Commissie” en de woorden “en met de nationale regelgevende instanties” de zinsnede “, het Orgaan van Europese regelgevende instanties voor elektronische communicatie ingevoegd.

Art. 36. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt in titel I van deel V een artikel 192/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 192/1. §1. Als de Vlaamse Regulator voor de Media van oordeel is dat de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, er niet in geslaagd zijn daadwerkelijke concurrentie tot stand te brengen en dat er belangrijke en blijvende concurrentieproblemen en/of markt-

tekortkomingen zijn vastgesteld met betrekking tot het aanbod op groothandelsniveau op bepaalde markten voor toegangsproducten, kan de Vlaamse Regulator voor de Media een verplichting opleggen aan verticaal geïntegreerde ondernemingen om activiteiten die verband houden met het aanbieden van de desbetreffende toegangsproducten op groothandelsniveau in een onafhankelijke bedrijfseenheid te plaatsen via zogenaamde functionele scheiding.

De onafhankelijke bedrijfseenheid, vermeld in het eerste lid, moet toegangsproducten en diensten leveren aan alle ondernemingen met inbegrip van andere bedrijfseenheden binnen de moedermaatschappij, binnen dezelfde tijdspanne, onder dezelfde voorwaarden, met inbegrip van de prijs en diensten en door middel van dezelfde systemen en processen.

§2. Als de Vlaamse Regulator voor de Media een functionele scheiding wil opleggen, dient hij daarvoor een verzoek in bij de Europese Commissie. Dat verzoek bevat het bewijs en een gemotiveerde evaluatie waaruit blijkt dat binnen een redelijke termijn weinig of geen kans is op daadwerkelijke of duurzame concurrentie. Het bevat ook een analyse van de verwachte impact op de regelgevende instantie, op de onderneming, met name op de werknemers van de gescheiden onderneming en op de elektronische communicatiesector als geheel, en op de stimuli om in de sector als geheel te investeren, met name in het kader van de noodzaak om te zorgen voor sociale en territoriale cohesie, en op andere belanghebbenden, met name de verwachte impact op de mededinging op het gebied van infrastructuur en eventuele gevolgen voor de consument en de redenen waarom die verplichting het efficiëntste middel is.

§3. De ontwerpadviezen omvatten de volgende ontwerpmaatregelen:

- a) de exacte aard en het niveau van scheiding, waarbij met name de rechtsstatus van de afzonderlijke bedrijfseenheid wordt vermeld;
- b) de identificatie van de activa van de afzonderlijke bedrijfseenheid en de producten of diensten die door deze eenheid moeten worden geleverd;
- c) de bestuursregelingen om te zorgen voor de onafhankelijkheid van het personeel dat in dienst is bij de afzonderlijke bedrijfseenheid, en de dienovereenkomstige stimulerende structuur;
- d) voorschriften om te zorgen voor naleving van de wetgeving;
- e) voorschriften om te zorgen voor transparantie van de operationele procedures, met name naar de belanghebbenden toe;
- f) een toezichtprogramma om te zorgen voor naleving met inbegrip van de publicatie van een jaarverslag.

§4. Naar aanleiding van het besluit van de Commissie inzake de ontwerpmaatregelen die moet worden genomen, voert de Vlaamse Regulator voor de Media, overeenkomstig artikel 190, een gecoördineerde analyse uit van de verschillende markten die verbonden zijn aan het toegangsnetwerk. Op basis van dit onderzoek kan de Vlaamse Regulator voor de Media verplichtingen bepaald in artikel 192 opleggen, handhaven, wijzigen of intrekken.

§5. Een onderneming waaraan een functionele scheiding wordt opgelegd, kan, als vastgesteld is dat de onderneming aanmerkelijke marktmacht heeft overeenkomstig artikel 190, §3, tweede lid, op elke specifieke markt onderworpen worden aan de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, of aan andere verplichtingen waaraan de Europese Commissie haar toestemming heeft verleend.”.

Art. 37. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt in titel I van deel V een artikel 192/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art.192/2. §1. Ondernemingen waarvan is vastgesteld dat zij een aanmerkelijke marktmacht hebben, brengen de Vlaamse Regulator voor de Media vooraf en op tijd op de

hoogte als ze van plan zijn hun plaatselijke toegangsnetwerkactiva, of een belangrijk deel ervan, over te dragen aan een afzonderlijke rechtspersoon met een verschillende eigenaar, of om een afzonderlijke bedrijfseenheid op te richten om alle kleinhandelaars, met inbegrip van de eigen kleinhandelsafdelingen, al dan niet volledige equivalente toegangsproducten aan te bieden.

De ondernemingen, vermeld in het eerste lid, brengen de Vlaamse Regulator voor de Media op de hoogte van elke verandering van het voornemen, vermeld in het eerste lid, en van het eindresultaat van het scheidingsproces.

§2. De Vlaamse Regulator voor de Media onderzoekt welk effect de voorgenomen transactie zal hebben op de bestaande regelgevende verplichtingen op grond van dit decreet. Daartoe voert hij een gecoördineerde analyse uit van de verschillende markten die verbonden zijn aan het toegangsnetwerk volgens de procedure, vermeld in artikel 190. Op basis van dat onderzoek kan de Vlaamse Regulator voor de Media verplichtingen opleggen, handhaven, wijzigen of intrekken volgens de voorwaarden, vermeld in artikel 192, §3.

§3. De juridisch of operationeel gescheiden bedrijfseenheden kunnen op elke specifieke markt onderworpen worden aan de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, of aan andere verplichtingen waarvoor de Europese Commissie toestemming heeft verleend, als is vastgesteld dat de onderneming aanmerkelijke marktmacht heeft overeenkomstig artikel 190, §3, tweede lid.”.

Art. 38. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt in titel I van deel V een artikel 192/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 192/3. §1. Als een onderneming op een eerste specifieke markt aanmerkelijke marktmacht bezit, kan ze worden aangewezen als een onderneming met een aanmerkelijke marktmacht op een nauw verwante tweede markt als de marktmacht op de eerste markt kan worden gebruikt om de marktmacht van de onderneming op de tweede markt te vergroten.

Om te vermijden dat ondernemingen naar meer macht op de tweede markt streven, kan de Vlaamse Regulator voor de Media de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, opleggen aan die ondernemingen.

§2. Als de oplossingen en maatregelen die genomen worden met toepassing van paragraaf 1, tweede lid, ontoereikend zijn, kan de Vlaamse Regulator voor de Media de volgende maatregelen opleggen op de eindgebruikersmarkt:

- 1° de onderneming mag geen buitensporige prijzen vragen;
- 2° de toegang tot de markt mag niet belemmerd worden;
- 3° de mededinging mag niet beperkt worden door middel van afbraakprijzen;
- 4° er mag geen ongegronde voorkeur voor bepaalde eindgebruikers aan de dag worden gelegd;
- 5° diensten mogen niet op een onredelijke wijze gebundeld worden.

Om de belangen van de eindgebruiker te beschermen en om daadwerkelijke mededinging te stimuleren, kan de Vlaamse Regulator voor de Media aan dergelijke ondernemingen de volgende maatregelen opleggen:

- 1° passende prijsplafonds;
- 2° de verplichting om individuele tarieven te controleren;
- 3° de verplichting om de tarieven af te stemmen op de kosten of prijzen op vergelijkbare markten.

Als een onderneming onderworpen is aan regulering van de eindgebruikerstarieven of aan andere desbetreffende controles van de eindgebruikerstarieven, zorgt de Vlaamse

Regulator voor de Media ervoor dat de noodzakelijke en geëigende kostentoerekenings-systemen worden toegepast. De Vlaamse Regulator voor de Media bepaalt welk model en welke boekhoudkundige methode moeten worden gehanteerd. Een erkende bedrijfsrevisor, aangewezen door de onderneming, ziet toe op de inachtneming van het kostentoe-rekeningssysteem. De onderneming draagt de kosten van de erkende bedrijfsrevisor. De Vlaamse Regulator voor de Media publiceert ieder jaar een verklaring over de inachtneming van deze bepalingen.”.

Art. 39. In artikel 200 wordt een paragraaf 1/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

“§1/1. De Vlaamse Regulator voor de Media kan, de bepalingen die het gebruik van het openbaar domein regelen buiten beschouwing gelaten, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, om het milieu, de volksgezondheid en de openbare veiligheid te beschermen of om stedenbouwkundige of planologische redenen, doch zulks pas na een passende periode van openbare raadpleging, het gedeelde gebruik opleggen aan de aanbieders van kabelomroepnetwerken bij de aanleg van hun netwerkelementen en hun bijbehorende faciliteiten. Dat gedeelde gebruik slaat op faciliteiten of eigendom, met inbegrip van gebouwen, toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, masten, antennes, torens en andere ondersteuningsgebouwen, kabelgoten, leidingen, mangaten en straatkasten.

Onder bijbehorende faciliteiten wordt verstaan de diensten die horen bij een elektronisch communicatienetwerk of een elektronische communicatiedienst, fysieke infrastructuur en andere elementen die het aanbieden van diensten via dat netwerk of die dienst mogelijk maken of ondersteunen of die het potentieel daarvoor bezitten, zoals gebouwen of toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, antennes, torens en andere ondersteunende constructies, kabelgoten, kabelbuizen, masten, mangaten en straatkasten.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan de verplichtingen, vermeld in het eerste lid, opleggen na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan, na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen, verplichtingen opleggen aan de kabelomroepnetwerken voor het gedeelde gebruik van bekabeling in gebouwen of tot aan het eerste punt van samenkomst of distributie als dat zich buiten het gebouw bevindt, als duplicatie van dergelijke infrastructuur economisch inefficiënt of fysiek onuitvoerbaar is.

De verplichtingen, vermeld in het eerste en het vierde lid, kunnen een omslagregeling voor de kosten van het gedeelde gebruik van faciliteiten of eigendom bevatten, die is aangepast aan de risico's.”.

Art. 40. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 202/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 202/1. §1. De aanbieders van etheromroepnetwerken hebben het recht de kabels en de bijbehorende uitrustingen van hun etheromroepnetwerken op hun kosten, op of onder de pleinen, wegen, straten, paden, waterlopen en vaarten die deel uitmaken van het openbaar domein, te laten aanleggen en te onderhouden op voorwaarde dat ze zich gedragen naar de wetten en besluiten van het openbaar domein en dat ze de bestemming ervan eerbiedigen.

Voor hij dat recht uitoefent, onderwerpt de belanghebbende aanbieder van een etheromroepnetwerk het plan van de plaats en de bijzonderheden van de aanleg van de geleidingen aan de goedkeuring van de overheid die bevoegd is voor het openbaar domein. Die overheid beslist binnen twee maanden vanaf de datum waarop het plan is ingezonden. Ze brengt de belanghebbende aanbieder van een etheromroepnetwerk op de hoogte van haar

beslissing. Na het verstrijken van die termijn, geldt het stilzwijgen van de overheid als goedkeuring. In geval van blijvende onenigheid wordt beslist bij besluit van de Vlaamse Regering.

De overheden hebben het recht om de inrichting of het plan van aanleg en de daarmee verband houdende werkzaamheden later op hun domein te laten wijzigen. De kosten van die werkzaamheden zijn voor rekening van de aanbieder van het etheromroepnetwerk als de wijzigingen opgelegd zijn om een van de volgende redenen:

- 1° met het oog op de openbare veiligheid;
- 2° tot behoud van het natuur- en stedenschoon;
- 3° in het belang van de wegen, waterlopen, vaarten of een openbare dienst;
- 4° als gevolg van een verandering die de aangelanden aan de toegangen tot de eigendommen langs de gebruikte wegen hebben aangebracht.

In andere gevallen, dan de gevallen, vermeld in het tweede lid, zijn ze voor rekening van de overheid die de wijzigingen oplegt. De overheid mag vooraf een kostenbegroting eisen en, in geval van onenigheid, zelf de werkzaamheden laten uitvoeren.

§2. De Vlaamse Regulator voor de Media kan, de bepalingen die het gebruik van het openbaar domein regelen buiten beschouwing gelaten, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, om het milieu, de volksgezondheid en de openbare veiligheid te beschermen of om stedenbouwkundige of planologische redenen, doch zulks pas na een passende periode van openbare raadpleging, het gedeelde gebruik opleggen aan de aanbieders van etheromroepnetwerken bij de aanleg van hun netwerkelementen en hun bijbehorende faciliteiten. Dat gedeelde gebruik slaat op faciliteiten of eigendom, met inbegrip van gebouwen, toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, masten, antennes, torens en andere ondersteuningsgebouwen, kabelgoten, leidingen, mangaten en straatkasten.

Onder bijbehorende faciliteiten wordt verstaan de diensten die horen bij een elektronisch communicatienetwerk of een elektronische communicatiedienst, fysieke infrastructuur en andere elementen die het aanbieden van diensten via dat netwerk of die dienst mogelijk maken of ondersteunen of het potentieel daarvoor bezitten, zoals gebouwen of toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, antennes, torens en andere ondersteunende constructies, kabelgoten, kabelbuizen, masten, mangaten en straatkasten.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan de verplichtingen, vermeld in het eerste lid, opleggen na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan, na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen, verplichtingen opleggen aan de etheromroepnetwerken voor het gedeelde gebruik van bekabeling in gebouwen of tot aan het eerste punt van samenkomst of distributie als dat zich buiten het gebouw bevindt, als duplicatie van dergelijke infrastructuur economisch inefficiënt of fysiek onuitvoerbaar is.

De verplichtingen, vermeld in het eerste en het vierde lid, kunnen een omslagregeling voor de kosten van het gedeelde gebruik van faciliteiten of eigendom bevatten, die kan worden aangepast aan de risico's.

§3. De aanbieders van etheromroepnetwerken kunnen voor de aanleg van de kabels en de bijbehorende uitrustingen van hun etheromroepnetwerken op blijvende wijze steunen en ankers aanbrengen op muren en gevels die uitgeven op de openbare weg en hun kabels in open en onbebouwde grond aanleggen of zonder vasthechting of aanraking boven particuliere eigendommen laten doorgaan.

De werkzaamheden mogen pas beginnen nadat aan de eigenaars, volgens de gegevens van het kadaster, aan de huurders en aan de bewoners een behoorlijk aangetoonde schriftelijke kennisgeving is bezorgd.

Als de aanbieder van een etheromroepnetwerk kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen wil aanleggen, opruimen of er werkzaamheden aan wil uitvoeren, streeft hij naar overeenstemming over de plaats en de wijze van uitvoering van de werkzaamheden met degene op de eigendom van wie steun wordt genomen of van wie de eigendom wordt overspannen of overschreden.

De uitvoering van de werkzaamheden heeft geen buitenbezitstelling tot gevolg. Het plaatsen van steunen en ankers op muren of gevels mag de eigenaar niet hinderen in zijn recht om zijn goed af te breken of te herstellen.

De ondergrondse kabels en steunen die in een open en onbebouwde grond geplaatst zijn, moeten op verzoek van de eigenaar worden weggenomen als die zijn recht om te bouwen of te omheinen uitoefent. De kosten van het wegnemen zijn ten laste van de aanbieder van het etheromroepnetwerk.

De eigenaar moet ten minste twee maanden voor het begin van de werkzaamheden, vermeld in het vierde en het vijfde lid, de aanbieder van het etheromroepnetwerk daarvan op de hoogte brengen.

§4. De aanleg en de uitvoering van alle andere werken aan de kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen in, tegen en op gebouwen en in en op gronden die daarbij horen, voor de aansluitingen op de infrastructuur in die gebouwen, moeten worden toegelaten door de eigenaar en de rechthebbende, tenzij ze bereid zijn de meerkosten van een tegenvoorstel te dragen.

§5. De eigenaar of de rechthebbende moet takken en wortels die hinderlijk zijn voor de aanleg, het onderhoud of de exploitatie van kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen, inkorten op verzoek van de aanbieder van een etheromroepnetwerk.

Als de eigenaar of de rechthebbende het verzoek gedurende een maand zonder gevolg heeft gelaten, mag de aanbieder van een etheromroepnetwerk zelf overgaan tot het inkorten. De kosten van het inkorten zijn ten laste van:

- 1° de eigenaar of de rechthebbende als de bomen of beplantingen zich bevinden op zijn privé-eigendom en de takken of wortels hinderlijk zijn voor kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen, die zich:
 - a) in of boven het openbaar domein bevinden;
 - b) in of boven zijn privé-eigendom bevinden en die dienstig zijn voor zijn aansluiting;
- 2° de aanbieder van een etheromroepnetwerk, in de overige gevallen.

§6. Als de aanbieder van een etheromroepnetwerk werkzaamheden uitvoert, moet hij het goed herstellen in zijn oorspronkelijke staat binnen een redelijke termijn, naargelang van het geval, door eigen toedoen of door toedoen van een derde.

De verplichting, vermeld in het eerste lid, is niet van toepassing op de schade die onvermijdelijk wordt aangericht door de aanbieder van een etheromroepnetwerk aan een goed, als de aanbieder van een etheromroepnetwerk een werk uitvoert dat nodig is voor de aansluitingen van de eigenaar of de rechthebbende van dat goed.

De aanbieder van een etheromroepnetwerk en de eigenaar of de rechthebbende van het goed kunnen afwijken van de verplichtingen, vermeld in het eerste lid.

§7. De vergoedingen voor schade veroorzaakt door de aanleg of door de exploitatie van een etheromroepnetwerk zijn voor rekening van de aanbieder van het etheromroepnetwerk, die aansprakelijk blijft voor alle schadelijke gevolgen voor derden.

§8. De aanbieder van een etheromroepnetwerk is verplicht onmiddellijk gevolg te geven aan elke vordering van de Vlaamse Regulator voor de Media, van het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie of van elke dienst of elk bedrijf voor elektriciteitsvoorziening om elke storing in of nadelige invloed op de werking van de telefoon- of telegraafinstallaties of van de installaties voor elektriciteitsvoorziening onmiddellijk te doen ophouden.

Bij gebrek daaraan worden de nodig geachte maatregelen, met inbegrip van het verplaatsen van de kabels en de bijbehorende installaties, door de diensten of bedrijven in kwestie getroffen op kosten en risico van de aanbieder van het omroepnetwerk.

§9. De aangelegde kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen blijven eigendom van de aanbieder van het etheromroepnetwerk.”.

Art. 41. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 214/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 214/1. De Vlaamse Regering kan voorwaarden opleggen aan omroeporganisaties en dienstenverdelers met betrekking tot het aanbieden van interoperabele televisiediensten voor eindgebruikers met een handicap.”.

Art. 42. In artikel 216, §3, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede “artikel 42” vervangen door de zinsnede “artikel 42, 44, 45, 72, 5°, en artikel 180, tweede lid”.

Art. 43. In artikel 218 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 2, 1°, worden tussen het woord “decreet” en de zinsnede “, met inbegrip van” de woorden “en zijn uitvoeringsbesluiten” ingevoegd;

2° in paragraaf 2 wordt aan het eerste lid een punt 11° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“11° het nemen van de maatregelen krachtens artikel 192/1, 192/2, 192/3, 200, §1/1, en artikel 202, §2.”;

3° in paragraaf 3, eerste lid, wordt de zinsnede “artikelen 38, 39, 42, 44, 45, 176, 1° en 180, tweede lid” vervangen door de zinsnede “artikel 38, 39, 42, 44, 45, 72, 5°, artikel 176, 1°, en artikel 180, tweede lid.”.

Art. 44. In artikel 220, §2, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede “artikel 42 en artikel 176, 1°” vervangen door de zinsnede “artikel 42, 44, 45, 72, 5°, en artikel 176, 1°”.

Art. 45. In artikel 229 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden aan de inleidende zin de woorden “of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media” toegevoegd;

2° in het eerste lid, 2°, wordt de zinsnede “artikel 42” vervangen door de woorden “artikelen 42, 44 en 72, 5°”;

3° in het eerste lid, 3° en 4°, wordt de zinsnede “artikel 42” vervangen door de zinsnede “artikel 42, 44, 45 en 72, 5°”;

4° in het tweede lid wordt de zinsnede “en 42” vervangen door de zinsnede “, 42 en 72, 5°”.

Art. 46. Aan artikel 232, eerste lid, van hetzelfde decreet worden een punt 5° en een punt 6° toegevoegd, die luiden als volgt:

“5° ontvangsten die voortvloeien uit daden van beheer of beschikking met betrekking tot eigen domeingoederen;
6° terugvorderingen van ten onrechte gedane uitgaven.”.

Art. 47. In artikel 234 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt het woord “redelijkerwijs” opgeheven;

2° in het derde lid wordt de zinsnede “, en die op het eerste verzoek ter beschikking te stellen van de Vlaamse Regulator voor de Media” opgeheven;

3° er wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Als de Vlaamse Regulator voor de Media aan een omroeporganisatie van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media een kopie van de omroepsignalen als vermeld in het derde lid, vraagt, bezorgt de omroeporganisatie de kopie aan de Vlaamse Regulator voor de Media binnen vijftien dagen nadat ze het verzoek heeft ontvangen. De Vlaamse Regulator voor de Media bepaalt de voorwaarden waaraan de kopie moet voldoen.”.

Brussel, 30 maart 2012.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen,
Media en Armoedebestrijding,

Ingrid LIETEN

BIJLAGE
bij de memorie van toelichting:
REGULERINGSIMPACTANALYSE

Reguleringsimpactanalyse voor artikel 24 en artikel 25 van het voorontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie: invoering van een verbod op het uitzenden van belpelprogramma's en van een verbod op telewinkelprogramma's en telewinkelspots waarbij aan de kijker of aan de oproeper diensten worden aangeboden die gebruik maken van pseudowetenschappelijke en paranormale middelen

1 Titel

Reguleringsimpactanalyse voor artikel 24 en artikel 25 van het voorontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie: invoering van een verbod op het uitzenden van belpelprogramma's en van een verbod op telewinkelprogramma's en telewinkelspots waarbij aan de kijker of aan de oproeper diensten worden aangeboden die gebruik maken van pseudowetenschappelijke en paranormale middelen.

2 Aanleiding en doel

Het voorontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie bevat in de eerste plaats een aantal wijzigingen aan het Mediadecreet die noodzakelijk zijn om het decreet aan te passen aan de wijzigingen die werden doorgevoerd aan het Europese regelgevende kader voor elektronische communicatie door de richtlijnen 2009/140 en 2009/136 van 25 november 2009. Daarnaast worden een aantal aanpassingen aangebracht die werden ingegeven vanuit de praktijk en vanuit de noodzaak enkele artikelen juridisch-technisch te verduidelijken en onzorgvuldigheden weg te werken.

Vervolgens, en hierbij zijn we bij het voorwerp van deze RIA, worden via dit decreet ook de belpelletjes verboden; begin 2011 was er – naar aanleiding van het programma *Basta* - commotie ontstaan rond de belpelprogramma's, waarbij ook in het Vlaams Parlement verschillende vragen gesteld werden over belpelletjes en ook heel wat burgers hun ongenoegen geuit hebben over belpelletjes.

Om de burger te beschermen tegen kansspelen werd op federaal niveau in het verleden een koninklijk besluit uitgevaardigd met betrekking tot kansspelen, een KB dat ondertussen verschillende malen werd gewijzigd. Om deze bescherming ook door te voeren naar televisieprogramma's op Vlaamse omroepen worden nu belpelletjes verboden. De vraag naar dit verbod blijkt niet alleen maatschappelijk relevant te zijn, maar ook een draagvlak te hebben: op bepaalde internetpolls van online kranten en omroepen bleek een overweldigende meerderheid van de deelnemers voorstander van een verbod op dergelijke spelletjes.

De Vlaamse Mediamaatschappij, de enige Vlaamse televisieomroeporganisatie die deze belpelletjes nog uitzond, beslisten dan ook vanaf 19 januari de uitzending van dergelijke programma's stop te zetten. Dat is een tijdelijke vorm van zelfregulering van de sector. Maar

de televisieomroeporganisaties kunnen wel nog steeds zelf op ieder ogenblik terug beginnen met het uitzenden van belpelprogramma's. Om te beletten dat de Vlaamse televisieomroeporganisaties terug zouden beginnen met het uitzenden van belpelprogramma's wordt door het voordliggend voorontwerp een verbod opgelegd op het uitzenden van belpelprogramma's. Dit verbod is ingegeven vanuit de maatschappelijke overwegingen hierboven vermeld.

In diezelfde lijn bleek ook een politiek draagvlak te bestaan voor een verbod van telewinkelprogramma's en telewinkelspots verboden waarbij aan de kijker of aan de oproeper diensten worden aangeboden die gebruik maken van pseudowetenschappelijke en paranormale middelen (hierna: astroprogramma's). Deze diensten kunnen bijvoorbeeld zijn: toekomstvoorspellingen, horoscopen, astrologische voorspellingen en relatieadviezen. Pseudowetenschappelijke en paranormale middelen zijn bijvoorbeeld: kaartleggen, helderziendheid, astrologie en waarzeggerij. Ook dit wordt ingegeven vanuit de filosofie om de burger en bepaalde groepen van de beroepsbevolking te beschermen, zowel financieel (het spenderen van ettelijke euro's aan dergelijke diensten) als maatschappelijk-menselijk (het emotioneel vatbaar zijn voor dergelijke adviezen, emotionele onrust, ...).

Deze RIA heeft enkel betrekking op artikel 24 en artikel 25 van het voorontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie. Artikel 24 voert het verbod in op het uitzenden van belpelprogramma's en artikel 25 voert het verbod in op astroprogramma's.

3 Opties

Optie 1: nuloptie: Momenteel worden er door de Vlaamse televisieomroeporganisaties geen bescpelprogramma's uitgezonden. SBS (VT4 en VIJFtv) heeft bescpelprogramma's uitgezonden tot november 2009. VMMA (VTM en 2BE) is ermee gestopt op 19 januari 2011 omdat er, nadat er na het uitzenden van een televisiereportage over bescpelletjes heel wat commotie was ontstaan over dergelijke programma's, geen maatschappelijk draagvlak meer is voor deze programma's. VTM, VT4 en VIJFtv zenden wel nog steeds astroprogramma's uit.

In de nuloptie belet niets dat VMMA, SBS of enige andere omroeporganisatie op eender welk ogenblik opnieuw kan beginnen met het uitzenden van bescpelprogramma's. Het uitzenden van astroprogramma's kan ook voortgaan.

In dit scenario wordt er dus van uitgegaan dat zowel bescpelletjes als astroprogramma's blijven bestaan

Optie 2: Het uitzenden van bescpelprogramma's en astroprogramma's wordt decretaal verboden.

Optie 3: Het uitzenden van bescpelprogramma's en astroprogramma's blijft toegelaten maar de Vlaamse overheid zal de kijkers / (potentiële) deelnemers via allerhande sensibiliseringscampagnes (website, brochures, mededelingen voor en/of tijdens het programma) waarschuwen voor de (financiële) risico's van bescpelletjes (bv. gevaar van gokverslaving) en van astroprogramma's (bv. benadrukken van pseudowetenschappelijk karakter). Aan de omroeporganisaties kan worden gevraagd een deontologische code op te stellen over bescpelletjes en astroprogramma's.

4 Effecten

Vooraf: *de televisieomroeporganisaties zijn zeer karig met cijfers over bescpelprogramma's en astroprogramma's. Het enige cijfermateriaal waarover het departement beschikt zijn afkomstig van een onderzoek van de Nationale Loterij en uit een beperkt aantal krantenartikelen. De cijfers hebben ook alleen betrekking op bescpelprogramma's. Over astroprogramma's was geen cijfermateriaal voorradig. Maximale kwantificatie van de effecten is dan ook niet mogelijk.*

4.1 Optie 1 - Nuloptie:

Momenteel worden er door de Vlaamse televisieomroeporganisaties geen bescpelprogramma's uitgezonden. SBS (VT4 en VIJFtv) heeft bescpelprogramma's uitgezonden tot november 2009. VMMA (VTM en 2BE) is ermee gestopt op 19 januari 2011 omdat er, nadat er na het uitzenden van een televisiereportage over bescpelletjes heel wat commotie was ontstaan over dergelijke programma's, geen maatschappelijk draagvlak meer is voor deze programma's. VTM, VT4 en VIJFtv zenden wel nog steeds astroprogramma's uit.

In de nuloptie belet niets dat VMMA, SBS of enige andere omroeporganisatie op eender welk ogenblik opnieuw kan beginnen met het uitzenden van bescpelprogramma's en dat ze verder kunnen gaan met het uitzenden van astroprogramma's.

Baten en kosten.

De Vlaamse televisieomroeporganisaties zenden sinds 19 januari 2011 geen belpelprogramma's meer uit maar wel nog astroprogramma's. De baten en kosten verschillen met die van optie 2 omdat bij optie 2 rekening moet worden gehouden met kosten voor de opmaak van de regelgeving en met handhavingskosten. Bij optie 1 belet echter niets dat de televisieomroeporganisaties op eender welk ogenblik en op eigen initiatief opnieuw starten met het uitzenden van belpelprogramma's en het uitzenden van astroprogramma's verderzetten. De kosten en baten zouden er dan als volgt kunnen uitzien.

	Baten		Kosten	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
Burgers	Ontspanning (spelelement, "eens een gokje wagen"). Geldprijs winnen. Verkregen "advies" bij astroprogramma's		Deelnametekosten (soms tot 2 euro per telefoontje) voor een bospel, soms gratis en soms tegen betaling voor een advies bij een astroprogramma. Maatschappelijk: torenhoge facturen en weinig emotionele weerbaarheid (bij astro-advies)	
Omroepen	Inkomsten uit bospelprogramma's (In de laatste vijf maanden van 2009 brachten bospelprogramma's voor de VMMA en voor Endemol 1,46 miljoen euro op) (bron: De Tijd) en uit astroprogramma's		Kosten voor aankoop bospelprogramma's en astroprogramma's	
Producenten van bospelprogramma's en astroprogramma's	Inkomsten uit bospelprogramma's (In de laatste vijf maanden van 2009 brachten bospelprogramma's voor de VMMA en voor Endemol 1,46 miljoen euro op) (bron: De Tijd) en uit astroprogramma's		Personeelskosten van werknemers die bij de productie van bospelprogramma's en astroprogramma's zijn betrokken.	
Telecomoperatoren	Inkomsten (van elke 2 euro die een kijker betaalt voor het telefoontje dat hij pleegt om deel te nemen aan het spel, gaat ongeveer de helft naar de telecomoperatoren (bron: De Tijd). Men kan er van uitgaan dat dit voor astroprogramma's ook zo is.		Technische ondersteuning en facilitering	
Overheid (fiscus)	Btw-inkomsten (21% op elk binnenkomend telefoontje) (bron: De Tijd).		Uit cijfers van de Nationale Loterij blijkt dat risico op verslaving en gokschulden zeer laag is. Wel maatschappelijk kost van (soms torenhoge) facturen.	

Totaal

Verdelingseffecten

Geen.

Juridisch-technische effecten

Geen.

Andere effectenIndirecte effecten

Geen.

Effecten voor kleine entiteiten

Geen.

Vlaamse overheid

Geen.

Lokale besturen

Geen.

Federale overheid

Geen.

Kindeffecten

Geen.

Armoedetoets

Geen. Uit cijfers van de Nationale Loterij blijkt dat risico op verslaving en gokschulden zeer laag is.

Brusseltoets en Vlaamse rand

Geen.

Europese regels

Geen.

4.2 Optie 2

Het uitzenden van bespelprogramma's en astroprogramma's wordt decretaal verboden.

Baten en kosten

	Baten		Kosten	
	omschrijving	schatting	Omschrijving	schatting
Burgers (kijkers)	Risico op inkomstenverlies valt weg (In een onderzoek van de Nationale Loterij werden het bestedingsprofiel en de gemiddelde bestedingen van televisiespelen opgesplitst in drie categorieën: low, medium, high). De gemiddelde besteding in 2010 voor de categorie "high" was 442 euro per speler per jaar (het betrof 45 van de 137 respondenten). Dat is een gemiddelde besteding van 8,5 euro per week. Ter vergelijking: elke week een volledig Lottoformulier invullen, kost 7 euro. Beperking risico op gokverslaving + 'bescherming' kijkers tegen bedrieglijke praktijken van de organisatoren van bospelprogramma's en astroprogramma's.		Wegvallen van winstkansen (hoewel die kansen statistisch zeer klein waren).	
Omroepen	Geen		Verlies inkomsten uit de bospelprogramma's en astroprogramma's (+ vrijgekomen zendtijd kan echter wel opgevuld met andere programma's	
Producenten van bospelprogramma's en astroprogramma's	Geen		Inkomstenverlies + mogelijke ontslag van werknemers	
Telecomoperatoren	Geen		Inkomstenverlies: zie tabel 1: een deel van de inkomsten (50% volgens De Tijd) gaat naar de telecomoperator	
Overheid (fiscus)	Minder risico op zware schuldenlasten bij bepaalde burgers ten gevolge van overmatige participatie aan dergelijke spelletjes en adviesprogramma's.		Verlies Btw-inkomsten (21% op elk binnenkomend telefoontje) (bron: De Tijd).	

Verdelingseffecten

Geen.

Juridisch-technische effecten

Het voorontwerp van decreet verbiedt astroprogramma's en het uitzenden van bospelprogramma's. Met dit laatste overschrijdt de Vlaamse Gemeenschap haar bevoegdheden niet. Het voorontwerp heeft immers geen invloed op de erkenning van de bospelen zelf, wat een federale bevoegdheid is (Kansspelcommissie).

Andere effectenIndirecte effecten

Geen.

Effecten voor kleine entiteiten

Geen.

Vlaamse overheid

Geen.

Lokale besturen

Geen.

Federale overheid

Geen.

Kindeffecten

Geen.

Armoedetoets

Geen. Uit cijfers van de Nationale Loterij blijkt dat risico op verslaving en gokschulden zeer laag is.

Brusseltoets en Vlaamse rand

Geen.

Europese regels

Geen.

4.3 Optie 3

Het uitzenden van bospelprogramma's en astroprogramma's blijft toegelaten maar de Vlaamse overheid zal de kijkers / (potentiële) deelnemers via allerlei sensibiliseringscampagnes (website, brochures, mededelingen voor en/of tijdens het programma) waarschuwen voor de (financiële) risico's van bospelletjes, het gevaar van gokverslaving en voor het pseudowetenschappelijke karakter van de astroprogramma's. Aan de omroeporganisaties kan worden gevraagd een deontologische code op te stellen over bospelletjes.

	Baten		Kosten	
	omschrijving	schatting	Omschrijving	schatting
Burgers	Zie optie 1		Zie optie 1	
Omroepen	Zie optie 1		Opmaak deontologische code	
Producers van betspelprogramma's en astroprogramma's	Zie optie 1		Zie optie 1	
Telecomoperatoren	Zie optie 1		Zie optie 1	
Overheid (fiscus)	Zie optie 1		Opzetten informatiecampagne	

Verdelingseffecten

Er zijn geen verdelingseffecten.

Juridisch-technische effecten

Risico op bevoegdheidsconflict met federale niveau is niet uit te sluiten voor wat betreft de betspelletjes. Een koninklijk besluit van 12 mei 2009 bevat ook al verschillende maatregelen ter bescherming van de deelnemers / kijkers, ook tijdens de uitzending van het spel, zoals informatieverschaffing aan deelnemers, klachtenbehandeling, regels i.v.m. de betalingen, enz.

Andere effectenIndirecte effecten

Geen.

Effecten voor kleine entiteiten

Geen.

Vlaamse overheid

Geen.

Lokale besturen

Geen.

Federale overheid

Geen.

Kindeffecten

Geen.

Armoedetoets

Geen. Uit cijfers van de Nationale Loterij blijkt dat risico op verslaving en gokschulden zeer laag is.

Brusseltoets en Vlaamse rand

Geen.

Europese regels

Geen.

5 Uitwerking, uitvoering en monitoring

Optie 2 wordt gekozen. Dit is een politieke beleidskeuze gebaseerd onder de elementen die aangegeven werden onder punt 2, namelijk (herneming):

Het probleem met bospelletjes is dat de oplossingen zeer moeilijk konden worden geraden, zeer complex waren en dat bepaalde mensen door zeer frequente deelname ettelijke (soms honderden) euro's kwijt waren door hier zeer vaak aan mee te spelen: de oplossingen leken telkenmale eenvoudig, waardoor veel mensen deelnamen, maar in de realiteit bleken deze dermate moeilijk waardoor veel mensen deelnamen en niets wonnen, integendeel achteraf geconfronteerd werden met torenhoge telefoonrekeningen. Om de burger te beschermen tegen kansspelen werd op federaal niveau in het verleden een koninklijk besluit uitgevaardigd met betrekking tot kansspelen, een KB dat ondertussen verschillende malen werd gewijzigd. Om deze bescherming ook door te voeren naar televisieprogramma's op Vlaamse omroepen worden nu bospelletjes verboden. De vraag naar dit verbod blijkt niet alleen maatschappelijk relevant te zijn, maar ook een draagvlak te hebben: op bepaalde internetpolls van online kranten en omroepen bleek een overweldigende meerderheid van de deelnemers voorstander van een verbod op dergelijke spelletjes.

In diezelfde lijn bleek ook een politiek draagvlak te bestaan voor een verbod van telewinkelprogramma's en telewinkelspots verboden waarbij aan de kijker of aan de oproeper diensten worden aangeboden die gebruik maken van pseudowetenschappelijke en paranormale middelen (hierna: astroprogramma's). Deze diensten kunnen bijvoorbeeld zijn: toekomstvoorspellingen, horoscopen, astrologische voorspellingen en relatieadviezen. Pseudowetenschappelijke en paranormale middelen zijn bijvoorbeeld: kaartleggen, helderziendheid, astrologie en waarzeggerij. Ook dit wordt ingegeven vanuit de filosofie om de burger en bepaalde groepen van de beroepsbevolking te 'beschermen', zowel financieel (het spenderen van ettelijke euro's aan dergelijke diensten) als maatschappelijk-menselijk (het vatbaar zijn voor dergelijke adviezen die kunnen leiden tot emotionele onrust).

5.1 Uitwerking

Met betrekking tot de grond / inhoud zijn bospelletjes te kwalificeren als kansspelen en zijn zij federale bevoegdheid. Wat betreft de vorm echter is een bospelprogramma een programma dat onder de bevoegdheid van de gemeenschappen valt en waarop de Vlaamse Regulator voor de Media toezicht uitoefent. Het Europese Hof van Justitie sprak zich in een arrest van 18 oktober 2007 uit over de kwalificatie van bospelletjes en oordeelde dat het hier gaat over telewinkelen. Ook de Vlaamse Regulator voor de Media beschouwt bospelletjes als telewinkelen. En ook de Franse Gemeenschap deelt deze zienswijze. Lineaire televisiediensten mogen krachtens artikel 78 van het Mediadecreet telewinkelen uitzenden. Telewinkelen kan worden uitgezonden onder de vorm van telewinkelspots die een plaats krijgen in een reclameblok (artikel 79 van het Mediadecreet) maar kan eveneens als een specifiek telewinkelprogramma worden uitgezonden (artikel 82 van het Mediadecreet). Voor telewinkelprogramma's gelden specifieke regels: ze moeten met visuele en akoestische middelen duidelijk als zodanig worden gekenmerkt, ze moeten worden onderscheiden van redactionele inhoud, ze moeten zonder onderbreking minimaal vijftien

minuten in beslag nemen en in de onmiddellijke omgeving van kinderprogramma's (d.i. vijftien minuten voor en na een kinderprogramma) mogen geen telewinkelprogramma's worden uitgezonden. De Vlaamse Gemeenschap is dus bevoegd om de voorwaarden inzake telewinkelen te verstrengen. Via deze weg kan dan de uitzendtijd voor belpelprogramma's, die een vorm van telewinkelen zijn, worden ingeperkt of zelfs worden afgeschaft. Dit laatste is de bedoeling van dit decreet. Ook wordt het uitzenden van telewinkelprogramma's en telewinkelspots verboden waarbij aan de kijker of aan de oproeper diensten worden aangeboden die gebruik maken van pseudowetenschappelijke en paranormale middelen.

Artikel 24 van het voorontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie voegt aan artikel 82 van het Mediadecreet een nieuwe paragraaf toe die luidt als volgt:

"§3. Het uitzenden van belpelprogramma's is verboden.

Een belpelprogramma is een televisieprogramma dat hoofdzakelijk bestaat uit het aanbieden van spelen waarbij gebruik gemaakt wordt van nummerreeksen van het Belgische nummerplan en waarvoor het is toegestaan om van de oproeper naast de prijs van de communicatie ook een betaling voor de inhoud te vragen".

Hierdoor wordt het uitzenden van belpelprogramma's door televisieomroeporganisaties verboden.

De definitie van een bospel is gebaseerd op het opschrift van het koninklijk besluit van 12 mei 2009 tot vaststelling van de voorwaarden waaraan sommige spelen aangeboden in het kader van televisieprogramma's via nummerreeksen van het Belgische nummerplan en die een totaalprogramma inhouden moeten voldoen. Het betreft dus steeds een programma dat als apart programma door de omroeporganisatie wordt aangeboden en geen onderdeel vormt van een programma. Een wedstrijd om bv. een dvd of een product te winnen of het deelnemen aan een televoting valt hier niet onder. Het belpelprogramma bevat elementen van een wedstrijd waarbij de kijker iets kan winnen. Programma's waar geen wedstrijdelement aan verbonden is, vallen niet onder dit verbod. Onder Belgisch nummerplan wordt verstaan het plan met alle nummers die leveranciers van elektronische communicatiediensten kunnen gebruiken om hun diensten aan te bieden.

Artikel 25 van het voorontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie voegt tussen het eerste en het tweede lid van artikel 84 een lid in dat luidt als volgt:

"Telewinkelen met betrekking tot diensten die gebruik maken van pseudowetenschappelijke en paranormale middelen is verboden."

De ontworpen regelgeving voldoet aan alle taalkundige, vormelijke en wetgevingstechnische voorschriften zoals bepaald in omzendbrief VR 2000/4.

5.2 Uitvoering en handhaving

De gekozen optie, een decretaal vastgelegd verbod op het uitzenden van belpelprogramma's en astroprogramma's wordt ingevoerd door aanpassing van het Mediadecreet (zie 5.1. Uitwerking). Handhaving en toezicht op de naleving van deze regelgeving gebeurt door de Vlaamse Regulator voor de Media die televisieomroepen die de bepalingen van het Mediadecreet niet naleven, kan sanctioneren met bv. een geldboete.

5.3 Toepassing van de Compensatieregel

Het verbod op het uitzenden van belpelprogramma's en van astroprogramma's heeft geen invloed op de administratieve lasten.

5.4 Monitoring en evaluatie

Er is geen monitoring en evaluatie gepland.

6 Consultatie

Er hebben geen formele consultaties plaatsgevonden.

7 Overige informatie voor de Inspectie van Financiën

Artikel 24 en artikel 25 van het voorontwerp heeft geen budgettaire impact voor de Vlaamse Gemeenschap.

Een verbod op het uitzenden van belpelprogramma's en astroprogramma's zal wel negatieve financiële gevolgen hebben voor het productiehuis dat de belpelprogramma's en de astroprogramma's produceert (en zijn werknemers, bv. omroep(st)ers), de omroeporganisaties, de telecomoperator.

Voor de burger, i.c. de potentiële deelnemer aan een belpelprogramma / astroprogramma, is er een mogelijke positief financieel gevolg. De kans op financieel verlies verdwijnt.

Voor de Vlaamse overheid heeft een verbod op het uitzenden van belpelprogramma's en astroprogramma's geen financieel effect (noch positief, noch negatief).

8 Samenvatting

N.a.v. een televisiereportage over besselletjes is er over dit soort televisieprogramma heel wat commotie ontstaan. Uit reacties van burgers en uit vragen van parlementsleden blijkt dat er voor belpelprogramma's en ook voor astroprogramma's geen maatschappelijk draagvlak meer is.

De Vlaamse Gemeenschap wil daarom in het Mediadecreet een bepaling opnemen die het uitzenden van belpelprogramma's en astroprogramma's uitdrukkelijk verbiedt.

Ook al worden sedert 19 januari 2011 geen belpelprogramma's meer uitgezonden, toch verkiest de Vlaamse Gemeenschap om het uitzendingsverbod decretaal vast te leggen. Immers, zonder een decretaal verbod belet niets dat de televisieomroeporganisaties terug beginnen met het uitzenden van belpelprogramma's en dat ze het uitzenden van astroprogramma's verderzetten.

Voor het opstarten van preventie- en sensibiliseringscampagnes die de kijker bewust proberen te maken van financiële en andere risico's van gok- en kansspelen, wordt niet gekozen omdat het risico bestaat dat de Vlaamse Gemeenschap aan de bevoegdheden raakt van het federale niveau, i.c. de Kansspelcommissie. Ook is de effectiviteit van optie 3 t.o.v. optie veel kleiner.

9 Contactinformatie

Koen Desmaretz

Departement CJSJ, afdeling Beleid en Beheer, cluster Mediabeleid

tel.: 02/553 46 67, email: koen.desmaretz@cjsm.vlaanderen.be